

B
ROTO
BIBUOTEXA
X-100
S F

POVRATAK KIBORGA

Broj **7** ● 100 dinara

Ch. A. Bell

NAUČNA FANTASTIKA X – 100

SVESKA 7/1985

Ch. A. Bell

POVRATAK KIBORGA

Direktor NIŠRO »DNEVNIK«
JOVAN SMEDEREVAC

Rukovodilac OOUR
»Izdavačka delatnost«
ILJA VOJNOVIĆ

Urednik izdanja
GRADIMIR PAŠČANOVIĆ

Korektori:
SLOBODAN JOVOVIĆ
ANĐELKA SILAK

Recenzent
Dr STEVAN MICIĆ

Tehnički urednik
JULIŠ ARVANITIDIS

Tiraž: 25.000 primeraka

Izdaje i štampa: Novinska, izdavačka i štamparska radna organizacija »DNEVNIK«, OOUR »IZDAVAČKA DELATNOST«, Bulevar 23. oktobra 31, Novi Sad, telefon (021) 621-555. Broj žiro-računa 65700-603-6350.

RUKOPISI SE NE VRAĆAJU

POVRATAK KIBORGA

1.

Kroz veliki providni zid moglo se jasno videti čitavih stotinu metara u daljinu, jer su snažni reflektori na zidovima zdanja osvetljavali dno okeana. Dovoljno je bilo dva meseca, koliko ima otkako su postavljeni, pa da se ovde okupi poseban životinjski svet. I Viljem Monti j. r. već je mogao i pojedinačno da prepozna neke od retkih riba koje su se vrtele pred svetlostima njegove sobe, i, naravno, poznavao je sve tragove koje razne životinje ostavljaju u pesku. Jedan deo svoga radnog vremena voleo je da provodi pred tim prozorom, najčešće pokušavajući da prodre dalje ka dubinama okeana, koji se odatle pružao nekoliko hiljada milja do sledećeg kontinenta.

Sada je imao poseban razlog da zastane na tom mestu, jer bio mu je potreban jedan trenutak predaha i koncentracije pred susret sa Vrhovnim. Znao je, biće to jedan od onih posebnim protokolom predviđenih službenih sastanaka u četiri oka, na kojima se rešava pitanje opstanka vrste. Ko zna koliko je takvih sastanaka održano otkako je čovek kao homo sapiens počeo da korača ovom planetom. Ali njemu je ovo bio

prvi ovakav sastanak, čak ga je sam i predložio.

Držao je u ruci malu crnu kutiju sa utisnutim zlatnim pečatima Federacije. Kutija je bila veličine oraha, ali se u njoj možda nalazila sudbina Ujedinjenih svetova i ljudske rase. I ne samo ljudske, već i svih onih koji zajedno sa ljudima već vekovima sačinjavaju galaktičku zajednicu. Na nevelikom kristalu obične kuhinjske soli smešteno je sve što će izneti pred Vrhovnog: optužbu posle koje će se, možda, velike sile Ujedinjenih svetova pokrenuti u odbranu ovog sveta.

Znao je da je Vrhovni isto tako nestrpljiv i da ga očekuje, ali pravila protokola morala su se poštovati. A to je značilo da je do njihove konferencije u četiri oka ostalo još samo deset minuta. Tih deset minuta, tako beznačajni u svakodnevnom životu, u ovom trenutku mogu da budu sudbonosni za čitav jedan svet, pa ipak pravila su se morala poštovati. Nepoštovanje pravila moglo je dovesti do još većih opasnosti.

Posmatrao je jednu morsku zvezdu kako polako puze ka prozoru i znao je šta će se uskoro desiti. Kad se bude suviše približila, uništiće je neko od skrivenih oružja. Zveda se skoro sas-

vim približila kritičnoj tački, ali, kao da je predosećala opasnost, zastala je i smirila se na peščanom dnu.

Dok je tako mirno ležala, on se opkladio sam sa sobom – ako zvezda zakorači prema prozoru, on će se danas odreći popodnevnog sna i celo popodne posvetiće popravci sinovljevog велосипеда, a ako se zvezda vrati ka tami okeana i ništa joj se ne desi – izvešće Liviju na večeru kod Grafa Cepelina koji se ukotvio na nebu Atlantisa. Pričali su mu o sjajnim muzičkim tačkama i igračima stila prve polovine dvadesetog veka, a naročito o vinima i hrani iz snova.

Ali, signalno svetlo u sobi je zatreperilo: bio je to znak upozorenja da je do sastanka sa Vrhovnim ostalo još samo tri minuta. Tačno koliko mu je potrebno da prođe taj kratki put hodnikom do kabineta. Tužno je pogledao prema morskoj zvezdi koja je mirovala i nije donela nijednu od tako važnih odluka za nastavak njegovog današnjeg dana. Uostalom, ko zna na šta će mu ličiti dan posle sastanka sa Vrhovnim.

Stavio je malu kutiju u džep od bluze i požurio ka kabinetu Vrhovnog držeći se tempa kojim će tačno u sekund stići do zelenih vrata koja će se otvoriti pred njim i on će desnom nogom zakoračiti u kabinet. Zatim će mu ostati još sedam koraka do mesta gde mora da zastane pozdravi Vrhovnog, i još dva koraka da mu pruži ruku, da bi se zatim sve odvijalo bez protokola.

Bila je to igra koju je uspešno igrao sa samim sobom još od prvog dana kad je stupio na ovo mesto i preuzeo brigu o sigurnosti Saveta i svih upravnih tela Ujedinjenih svetova, u stvari – postao komandant snaga sigurnosti velike galaktičke federacije. Do sada se svega dva puta desilo da mu se ritam koraka poremeti, te da delić sekunde stigne ranije do zelenih vrata i da mora zakoračiti levom nogom. Oba puta nastale su neprilike i došlo je do ozbiljnih problema i poremećaja u bezbednosti. Naravno, on je znao da je sve to bilo samo slučajnost, ali je ipak uticalo da se u njemu razvije bar trunčica sujeverja.

Stvarno je izgledalo smešno: on, obrazovan u četvrtom milenijumu, čovek s umom vrhunskog stručnjaka u desetak disciplina, neki put oseća potrebu za igrama iz sujeverja. Znao je da nije jedini koji se toga nije oslobodio, već da i veliki broj ljudskih bića i dalje nosi u sebi dozu sujeverja, kao lepi i plemeniti trag životinjske i primitivne prošlosti. Osećao je da se toga ne treba stideti.

Dok je hodnikom koraćao prema sobi sa zelenim vratima, osećao je da će i ovoga puta doći do raskoraka i u kabinet Vrhovnog moraće da zakorači levom nogom. To ga je još više zbunilo i on pokuša da ispravi korak, da promeni ritam, ali ga je baš to dovelo u situaciju da potpuno izgubi koncentraciju i pred vrata kabineta stane na desnu nogu. Vrata su se otvarala i on je sad morao da krene levom nogom prema velikom stolu gde ga je očekivao stari

gospodin. Osećao se malo smeteno, jer ga predosećanje da će pogrešiti nije izneverilo. »Sve sam maler do malera, mislio je: prvo ono sa morskom zvezdom, a sada i sa koracima. Današnji dan će se loše završiti.«

Serija disharmoničnih pokreta se nastavila. Stari gospodin ustao je sekund ranije i zakoračio je prema njemu pre nego obično, tako da ga je morao pozdraviti na petom koraku, samo jedan korak pre rukovanja.

Bio je smeten kao nikad u životu, a to je stari primetio.

– Monti momče, danas se čudno ponašaš.

On se nasmeši Vrhovnom koji je imao nove naočari sa okvirom od kornjačine kosti. Naočari su kod staraca opet bile u modi.

– Treba da popiješ nešto snažno. To će te vratiti u normalno stanje. Znaš gde stoji piće, pa se posluži sam, a možeš i meni da natočiš.

Monti pride starinskom bifeu koji je dobro poznavao, jer se i taj ritual sipanja uvek ponavljao, bez obzira da li je rasejan, nervozan ili skoncentrisan; kada god bi ušao u ovaj kabinet – morao je prvo to da obavi.

– Sebi sipaj šta hoćeš – kao i obično reče Vrhovni, koji se već smestio na sofu kraj malog akvarijuma u kome je među nitima algi plivala jedna ljupka zlatasta ribica. – A meni ćeš iz one debele zelene boce...

Kada je odabrao sve što treba, on to prenese do stočića koji je stajao između fotelje i sofe. Sto je u stvari bio jedan džinovski ahat, izbrušen i sjajan.

Seo je i on, dodao čašu starom i oni se kucnuše i popiše prvo piće. Onda on usu i drugo i sačeka pitanje:

– Dakle, šta imaš to tako važno za razgovor u četiri oka?

Monti stavi ruku u džep i izvadi malu kutiju, a zatim iz nje jedan kristal soli. Ustade i pride velikom stolu sa koga uze čitač kristala i u njega ubaci komad soli.

– Voleo bih da prvo ovo vidite, a onda bismo mogli da razgovaramo – reče Monti.

– Kreni da ne gubimo vreme.

Monti uključi čitač i između njih dvojice počeo da se sintetizuje trodimenzionalna projekcija. U prostoru od jednog kubnog metra prvo se pojavilo nešto što je ličilo na isečak zvezdanog jata u kome su se jasno razaznavale zvezde, onako kako su rasporedene negde u Galaksiji. Ovakva projekcija obično je počinjala isečkom koji je u stvarnosti imao promer od deset parseka. Ta prva slika trebalo je da da osnovne koordinate prostora u kome će se nešto prikazati. Ali vrlo je malo ljudi, kad vide takvu projekciju, moglo znati odakle je taj isečak: Vrhovni je bio jedan od onih koji to mogu.

– Ako se ne varam – reče on, – ova sjajna zvezda je Kasiopeja Segin. Šta ona treba da predstavlja?

– U njenoj blizini pojavljuje se objekat o kome ćemo razgovarati – odgovori Monti.

Isečak svemira se sada polako smanjivao, odnosno zvezda o kojoj su govorili počela je da raste, tako da su se uskoro mogle videti i njene planete. Ko-

načno jedna planeta zauze centralno mesto u celoj projekciji, ali ubrzo i ona nestade iz čarobnog kuba i njeno mesto zauze jedan mesec koji se plavio pokriven okeanima. Projekcija se još suzi, sve dok se nije jasno videlo da iz voda okeana prema nebu izleće neki brod. Konačno mogao se videti samo brod. Očigledno, radilo se o nekoj ogromnoj letilici, a na njoj su se isticala velike bradavice, moćno energetska oružje, ali i veliki otvori za izlivanje antimaterije. Starac je odmah znao o čemu se radi. Prepoznao je brod Velikog Crnog Trevora, vođe Kiborga. Onog kome je zabranjeno da se regionu Zemlje približi više od hiljadu parseka. Ovo je bilo na udaljenosti od samo 470 svetlosnih godina od Zemlje. Vrhovni je to dobro znao, pa upita:

– Kad je ovo snimljeno?

– Pre sedam meseci...

Stari je ćutao i samo je mahnuo rukom. Projekcija se sada nastavila. Uskoro se veliki crni brod mogao videti u raznim predelima svemira, čas bliže, čas dalje od zemlje, ali, uvek duboko u za njega zabranjenom regionu. I sve su to bili podaci iz poslednjih pet meseci.

– Da li je to stvarno brod velikog Trevora? – upita stari.

– Ne, mislim da sve nije. Ponešto od toga je i projekcija. Trevor se služio varkama. Vi dobro znate njegovu veštinu da projektuje senku, fatamorganu svoga broda, na čitavih stotinu svetlosnih godina udaljenosti. Imamo razloga da verujemo kako je u šest od deset slučajeva to bila projekcija, i to savršena projekcija.

– Koliko je ukupno zabeleženo njegovih pojava? – upita stari.

– Trideset i sedam, ali mi smo sigurni u devet koje su ovde prikazane.

– Ko je utvrdio njihovu autentičnost? Ko garantuje?

Monti napravi kratku pauzu, pa onda reče:

– Sve je provereno u centralnom sistemu!

– Kod Meseca?

– Da, odgovori Monti – gospodin Mesec je sam izdvojio ovih deset, ali vi niste videli deveti snimak.

– Onda mi ga daj!

U projekcionoj kocki sada se video isključivo veliki kiborgov brod, kako lebdi nad nekim okeanom. Ali, kako se projekcija širila bilo je sve očiglednije odakle je to snimljeno. Kiborg je stajao nad samim Atlantis-zdanim. Brod se spremao za napad na grad i jasno je bilo da će ga razoriti sa nekoliko snažnih mlazeva antimaterije i uništiti ga do temelja duboko ukopanih u dno okeana.

Stari preblede i zadrhta od pomisli na to i brzo upita:

– Kad je ovo snimljeno?

– Jutros – odgovori Monti,

– zapravo na dan 23. septembra 3109. godine.

– Znači kroz šest meseci.

– Tačno – odgovori Monti.

– Ovo su snimile naše kamere smeštene u budućnost. Taj kritični trenutak.

– Ima li još nešto?

– Ne, ništa više nije snimljeno. To je potpuno neshvatljivo.

Stari još jednom pritisnu senzor i slika se ponovi. Veliki ki-

borgov brod lebdeo je nekoliko kilometara od Atlantis-zdanja. Bio je u idealnoj situaciji da razori centar sveta, prestonicu Galaksije.

– Misliš li da se ovo može dogoditi? – upita.

– Ne znam. Stvarno ne znam. Ne usudujem se da verujem u to – reče Monti.

– Kako se samo probio dovde? Gde ćemo pogrešiti? – reče starac.

– Ne znam. Stvarno ne znam gde ćemo pogrešiti. Imamo šest meseci da izradimo plan odbrane, a opet ćemo negde pogrešiti. To mi zaista nije jasno.

– Zna li još neko za ovo?

– Ne – odgovori Monti – samo nas dvojica. Naravno i gospodin centralni kompjuter.

Vrhovni još jednom vrati sve slike od početka, pa onda još nekoliko puta poslednju scenu nad Atlantisom i konačno isključujući aparat, izvadi iz njega mali kristal soli i uze ga u ruku. Pitao se je li moguće da eto njih dvojica i ovaj kristal znaju sudbinu celog sveta. Onda spusti kristal u akvarijum, mala riba skoči na njega, uze ga u usta, a potom ga ispljuna. Kristal se ubrzo rastvori u vodi.

Njih dvojica su neko vreme ćutali, tako da se čulo samo disanje i povremeno prskanje mehurica koje je ribica ispuštala sa dna akvarijuma. Onda stari ustade, a Monti odmah skoči.

– Samo ti sedi – reče starac.

– Hoću malo da razmislim.

On napravi nekoliko krugova oko stola, kucnu o policu sa knjigama i kasetama, proviri kroz prozor u okean, zatim se na velikom monitoru zagleda u plavo

nebo nad Atlantisom, na kome se jasno ocrtavao Graf Cepelin, sav u sjajnim reklamama. Balon liftovi dizali su goste prema njemu.

– Znaš šta, mladiću – reče on, – ovo odmah mora da sazna još jedan čovek, a onda ćemo odlučiti.

Monti je čekao odgovor iako ga je znao.

– Pronadi mi Marka Silarda. Hitno mi ga pronadi.

Monti skoči i spremio se da zvanično pozdravi, ali starom očigledno nije bilo do toga, već samo odmahnu, dajući znak da mora požuriti.

2.

Marka Silarda nigde nije bilo i niko nije mogao da kaže gde je. Proverena su sva njegova poznata boravišta i omiljena mesta, ali niko ga u poslednja dva dana nije video. Ni na jedan poziv koji mu je upućen nije odgovarao. To se moglo i očekivati, jer on je bio najnedisciplinovaniji čovek Službe; njegovi uređaji za vezu bili su uglavnom isključeni. Kada god bi ispunio svoju normu obaveza, on se isključivao iz službenog sveta i predavao se svojoj porodici ili svojim strastima.

Monti je aktivirao i sve agente Službe, ali od Silarda ni traga. Jedino što su znali bilo je da se sigurno nalazi na Zemlji, jer nije zabeleženo nikakvo njegovo kretanje izvan planete. Njegov mali brod Bel-Ami stajao je na službenoj pisti, umotan u snažni energetska štita.

Služba koja je u svakom trenutku bila u stanju da zna gde se nalazi svaki stanovnik Atlan-

tisa, pa i cele Zemlje, šta radi, čak i šta namerava, u slučaju komandanta Marka Silarda bila je potpuno nemoćna. Posle deset sati traganja i dozivanja, bilo je jasno da njega nema, ali isto tako ni njegove žene i sina. Koristeći se članom 95 Zakona o bezbednosti svojih ljudi, Monti je prodro u Markov stan, ali tamo nije otkrio nikakav trag.

Niko od njegove brojne po Zemlji rasute porodice ništa nije znao. Susedi su tvrdili da je do pre dvadesetak sati još bio u svojoj kući i da su videli kako nekud odlazi običnim transporterom.

Posle dvanaest sati Vrhovni je pozvao Montija tražeći izveštaj o Marku.

— Nema ga, kao da je u zemlju propao — reče Monti. — Nemamo čak nikakav trag. Jednostavno — nestao je.

Vrhovni ga je gledao hladno i onda skoro nervozno reče:

— Majku mu božju, zar ne možete da pregledate sve memorije hodnika, transportera i prolaza na gradu. Negde je valjda zabeležen njegov prolazak!

— To nam ništa ne vredi. Vi znate da je on zaštićen od svega. On je jedini čovek koga ne možemo pratiti, ako sam to ne želi.

Monti je na svome monitoru posmatrao ozbiljno lice Vrhovnog, koje mu je izgledalo zabrinuto. Znao je da Marka mora što pre pronaći.

— Traži ga! — prošaputa Vrhovni zapovednički.

To »traži ga« značilo je otprilike kao — »ako ga ne nađeš, možeš da se čistiš«.

Svi ljudi Službe dali su se u traganje. Aktivirana su i sva

postojeća sredstva. Proverena je svaka soba i svaki kutak Atlantisa, sve jazbine i tajna mesta. Pronađeno je mnogo nestalih ljudi, otkriveno nekoliko leševa i raznih drugih stvari, ali Marku Silardu nigde traga.

Posle šest sati Vrhovni je ponovo zvao, ali Monti je istog časa ispario iz svog kabineta i pobegao u avenije Atlantisa, nastojeći da se izgubi u masi koja se kretala u svim pravcima. Satima je lutao kroz radnje, velika skladišta, cirkuse, pozorišta, krčme, burdelje i mrtvačnice. Mali pozivni aparat pozvao ga je nekoliko puta, ali on se pravio mrtav. Tako se i osećao. Znao je da ima još samo tri sata da pronađe velikog komandanta, a posle, ako ne uspe, može slobodno da se pokupi i uhvati prvi brod za neku od rudarskih planeta na kojima ljudi dobrovoljno izdržavaju kaznu.

I taj treći čas već se primicao kraju. Video je da mu ništa drugo nije ostalo nego da se vrati u svoj kabinet i da se oprosti od svojih ljudi. Pre toga zažele da se još jednom spusti do samog mora čiji je zvuk dopirao iz jednog bočnog hodnika. On skrenu udesno i spusti se uskim prolazom na samu obalu. Sećao se dobro tog mesta još iz vremena detinjstva. Tu je dolazio sa dečacima da peca ribu na omotac i blinker. Bila je to mala prljava obala, kratki i uski molo sa dva veza za čamce i stepeništem koje se spuštalo do vode. Sve je mirisalo na more, više smrdelo i bilo dosta prljavo i neugodno. Ali, u ono vreme, kada je kao dečak tu dolazio, bilo je to jedno od najlepših i

njemu najdražih mesta na svetu. Zbog tog malog mola dobio je mnogo puta batine i bio na razne druge načine kažnjavao, ali nikad nije zaboravio da je na tom mestu upecao jegulju od dva metra, morsku mačku i jednu kantar ribu.

Spustio se sada na staro mesto za koje je bio tako sentimentalno vezan, a na koje je potpuno zaboravio. Ugledao je opet galebove kako lete i kriče slećući na police i niše postavljene za njih na bokovima džinovskog grada, zatim je posmatrao jedrilice u daljini i najzad ugleda veliku plutaču koja se nalazila čitavu milju od Atlantisa i oduvek bila omiljena meta dečaka iz grada. Voleli su da se tu okupljaju i sa nje pecaju dubinske ribe, ili da se takmiče u plivanju do nje i nazad. I na tu plutaču je zaboravio, a proveo je na njoj tako strašne i opasne trenutke u detinjstvu, kada je njega i sestru uhvatila bura, pa su se morali kaiševima vezati za alke da ih ne bi odneli talasi. Proveli su tako jedno popodne i noć i tek su ih sutradan ujutru pronašli jutarnji pecači koji su došli pošto se more bilo smirilo.

Kao i na svim dokovima velikog grada, i ovde se nalazio durbin za osmatranje mora. Stara dobra sprava postavljena ko zna kada, možda još u vreme kad je zdanje građeno. Većina tih durbina više nije bila ispravna, iako je u pomorskom zakonu postojala odredba koja je određivala obavezu za održavanje ovih starih sprava. On upravlja durbin ka plutači za koju je mislio da više i ne postoji.

Durbin je začudo bio ispravan i on izoštri sliku prvo na krilo jedne jedrilice koja je prolazila blizu, a zatim ga usmeri na plutaču. Ugleda crveni šator razapet na sredini i jednog dečaka kako sedi na ivici i zabacuje svoj omotac u more. Činilo mu se da je tog dečaka već negde video. Imao je sedam ili osam godina, i kao svi dečaci Atlantisa vrlo je vešto radio svoj posao. Videlo se kako je gotovo odmah upecao ribu i kako s naporom pokušava da je izvuče. Ustao je zatim i počeo da viče, pozivajući nekoga da mu pomogne.

Taj neko bio je Mark Silard. On pride sinu i polako i vešto pomože mu da izvuče snažnu i dugu jegulju koja se uskoro prćakala iza njih. Dečak podmetnu meredov, prebaci je u mrežu za jegulje, a zatim pride šatoru i pozva majku da pogleda njegov ulov.

Monti je drhtao od uzbuđenja. Nije imao snage da diše, činilo mu se da će se ugušiti i srušiti od šoka. Ali on je ipak bio profesionalac, Trže se, odmah uključi komunikator i pozva starog:

– Za pola sata dovodim vam Silarda – javi.

Čulo se samo leđeno ali zadovoljno:

– Čekam vas sinko.

Kad je posle nekoliko minuta gliserom stigao do Marka, ovaj se smeja kad je saznao kako ga traže. Pravio se ljut što ga uznemiravaju, ali znao je da se mora vratiti u grad, te reče Vand:

– Vas dvoje možete se sami spakovati i vratiti se do večere

kući. Ja izgleda moram da vas napustim.

Dok je gliser skoro lebdeo nad malim talasima njih dvojica su ćutali. Za nekoliko minuta čamac uplovi u službeni kanal ubrzo se nadoše u kabinetu Vrhovnog.

Stari ustade i ćuteći pruži Marku ruku. Na stolu su još stajale čaše i flaše iz kojih su on i Monti dan ranije pili. Mark sede a stari pokaza prema bifeu i Monti donese čašu i za njega. U tišini, ispili su piće kao da obavljaju neki obred, a onda Vrhovni reče:

— Ne znam, možda smo te uznemirili i prekinuli ti lepe časove odmora, ali, na žalost, morali smo: stvar je suviše hitna. Jesi li mu uz put nešto rekao?

Monti odmahnu glavom.

— Dobro. Onda neka vidi sam pre nego što mu išta kažemo.

On uključi projekciju sa memorije čitača kristala. Mark je gledao bez reči, ne trepćući, ne menjajući ritam disanja. Kada je sve bilo gotovo, on pokaza rukom da želi da ponovo vidi kraj, onu poslednju sliku — veliki crni Kiborgov brod koji stoji nad Atlantisom spremajući se da ga uništi. Slika je tu uvek nestajala.

— Kada bi ovo trebalo da se desi? — upita.

— Za šest meseci — reče Monti.

— Aha — reče on. — To je dobro.

Gledali su ga začuđeno.

— Šta je dobro?

— To što će se desiti tek za šest meseci. Imamo dovoljno

vremena da udesimo budućnost kako sami želimo, zar ne?

— Kako misliš?

— Jednostavno — nastavi Mark — mi znamo da će se to desiti, ali naš prijatelj Kiborg to ne zna. Mi smo, znači, u prednosti.

Video je da sve mora malo podrobnije da im objasni:

— Evo o čemu se radi. Pošto mi znamo tu činjenicu iz budućnosti, mi je možemo i iskoristiti. I to tako što ćemo sami pomoći budućnosti da se što bolje ostvari, što ćemo mi podesiti redosled događaja tako da nam u potpunosti odgovara.

— Da nam sruči smrt na grad?

— Ne, nego da ga dočekamo kako treba.

Shvatili su koliko je Markova ideja bila jednostavna u svojoj genijalnosti. On je predložio da Kiborgu treba otvoriti put ka Atlantisu, pažljivo, s dosta otpora, tako da ne oseti kako ga dovlače u klopku.

— Kako to misliš da ga dočekamo kako treba? On je suviše moćan da bismo mu mogli nešto učiniti kad se nađe ovako blizu!

— To još ne znam, ali mi ćemo sve vreme raditi na tome. Mi imamo više vremena nego naš neprijatelj, jer on ne zna ništa sem da se sprema za napad. On ne zna da će pobeđivati i nadvladavati naš otpor. A mi znamo da ćemo gubiti u tome je naša prednost!

To objašnjenje nije bilo uverljivo, ali sada bi bilo uzaludno od starog ratnika tražiti da objasni ovu svoju zamršenu strategijsku ideju.

– Još nešto – reče Mark. – Ko je još upoznat sa ovim?

– Samo nas trojica – odgovori Monti. – Naravno, i Mesec.

– Sjajno! Onda predimo na posao.

On uze čaše i napuni ih pićem:

– Gospodo moja, za našu pobjedu!

– Koliko sam malopre čuo, – reče Vrhovni – ti si govorio o planiranju poraza.

– Onda, za naš poraz iz koga će izrasti naša pobjeda! Kako ćemo to ostvariti još ne znam, ali uskoro ćemo početi da radimo na tome. Treba imati strpljenja.

Objasnio im je da se u ovaj rat moraju uključiti sve sile Ujedinjenih svetova, sve velike flote i svi ratnički svetovi: to je glavni preduslov za kontrolisanje rata koji je u stvari već počeo.

– A sada, gospodo moja, žurim kući, jer me za večeru čeka jegulja, prva velika jegulja koju je moj Petrus upecao. Ako želite možete se pridružiti porodičnom slavlju. Moja Vanda će biti srećna.

Ali kada je ugledao umorna lica svojih prijatelja, on se diže, nakloni se i požuri kući, dok ga je mladi šef Službe pratio zabrinutim pogledom. Stari mahnu rukom u znak pozdrava i opusti se na sofi. On više ni na šta nije mislio: ni na hranu, ni na piće, ni na rat koji je započeo i koji ih tek očekuje, on je već spavao. Premoren, gotovo se survao u dubok mračan san.

3.

Izlazeći iz kabineta Vrhovnog Mark je već bio obuzet poduhva-

tom koji ga očekuje. Hiljadu varijanti onoga što treba da uradi već mu je bilo u svesti. Pitao se samo da li će biti dovoljno vremena da se sve dokraja uradi kako treba. Znao je da neki put i snimci budućnosti mogu da budu lažni i da će se budućnost odvijati drugačije nego kako je snimljena. Sad je trebalo preduzeti sve da se ostvari onakva kakvu su zabeležili uređaji u Atlantisu. Atlantis sam po sebi nije neki izuzetan grad, ali on je simbol jednog slobodnog sveta. Taj simbol mora se sačuvati dok se sam od sebe ne raspadne.

Oduvek mu je bilo najteže da započne neki novi poduhvat. Ne zato što nije imao snage ili dovoljno ideja za rad, već zbog preobilja ideja koje su ga dovodile u nedoumicu. Tako je često neke od svojih zadataka i obaveza odlagao na nekoliko dana i nedelja, a neke od najsuptilnijih zamisli – čak i na nekoliko meseci ili godina. Sada, međutim, nije bilo vremena ni za koncentraciju ni za projektovanje strategije. Sve se moralo raditi u trku.

Ipak, osećao je da bi mu jedan dan susreta sa elementarnim silama vremena mnogo pomogao u ostvarivanju celog poduhvata. Zbog toga je već posle večere uspostavio vezu sa Vrhovnim i jednostavno rekao:

– Potreban mi je jedan dan da duboko udahnem. Za to vreme ne želim da me bilo ko uznemirava.

– Ne brini – odgovori Vrhovni znajući za tu njegovu naviku. – Ako ti treba, možeš iskoristiti i tri dana, ali posle

toga moramo biti u neprekidnoj vezi. U redu?

– Da – klimnu Mark.

– Dobro, onda udahni slobodno taj tvoj vazduh.

Vrhovni je znao kud će Mark da ode i šta će otprilike da uradi. Znao je da će se komandant susresti sa nekim moćnim silama zemlje, kosmosa i samoga sebe, ali nije shvatao taj ritual i potrebu koju Mark za tim oseća. Bilo je to nešto suviše iskonsko, ili je možda suviše pripadalo budućnosti. Pa dobro, mislio je: neka ide i udahne taj svoj vazduh na Himalajima.

Pre spavanja Mark je odigrao sa sinom kratki brzopotezni meč u šahu, koji se završio katastrofalno po njega. Jednostavno, nijednu od deset partija nije uspeo da dobije. Dečak je očigledno brže razmišljao, ili je znao više različitih nastavaka nego on. Nikako mu nije bilo jasno kako ova deca pronalaze toliko novih rešenja u igri koja je već odavno izgledala mrtva.

Kada je dečak otišao da spava, on i Vanda ostali su sami. Bila je to prilika da je upozna sa onim što ih očekuje. Više nego ikada, znao je to dobro, biće mu potrebna njena podrška i saradnja. Ona ga je posmatrala, očekujući da on počne, ali – kako je on ćutao – ona reče prva:

– Pa sad možeš da mi kažeš šta te to muči.

– Otkud znaš?

– Kako ne bih znala! Prvo, ništa još nisi rekao zašto si tako hitno morao u kabinet, a zatim: videla sam kako si igrao sa dečakom. Nisi umeo da povučeš neke najjednostavnije poteze.

– Je li?

– Da, dragi moj, kada god si skoncentrisan na neki drugi problem, koji prevazilazi moć deljenja svesti, ti postaješ nesposoban da se predaš sitnim životnim poslovima. Zar to o sebi još ne znaš?

Očigledno: on to nije znao...

Ispričao je sve što je danas video i o čemu je razgovarao u kabinetu. Ona je pažljivo pratila priču, a zatim i ideje koje je on ukratko izložio o načinu odbrane. On je dobro znao da je Vanda bolji strateg od njega, da je školovana za ratnika, i da je njeno poznavanje strateških varijanti ratovanja u svemiru ravno savršenstvu, jer je u svakoj poziciji i situaciji videla ne samo jednu varijantu za pobedu, za napad ili povlačenje, već nekoliko alternativnih. Ona je u stvari bila ono što jeste: general Vanda Mond!

Dok je pričao nije ga prekidala, ali kada joj je postavio pitanje šta misli o svemu tome, rekla je jednostavno:

– Izgleda da sve ne vidiš celovito.

On klimnu glavom.

– I sam znaš koliko ti je to potrebno. Zbog toga bi trebalo da duboko udahneš, da se spojiš sa silama planine. Dan-dva na Himalajima neće ti škoditi.

– Upravo sam toliko zatražio od Vrhovnog.

– Kada se sukobiš sam sa sobom i silama planine, sve će brže krenuti. A i za mene će biti dobro da neko vreme budem sama. Preurediću vrt u niši nad morem. To je moj način opuštanja. Dečak će za to vreme biti kod Andeline dece, jer se tamo

priprema porodični turnir u šahu. Mislim da će nam vreme koje ćemo provesti sami pomoći da shvatimo šta nas očekuje.

Uvek ga je zaprepasćivala ta razumnost i prisebnost kod Vande, jer je dobro znao koliko je ona impulsivna i temperamentna žena. Bila je divlja i razumna i nalikovala je tako pravim ženama-ratnicima iz »Saga o izgubljenim zvezdama«, ali i ženama iz legendi o mudrim gospodaricama Zauraka.

– Mislim da više nemamo mnogo vremena. Najbolje bi bilo da što pre kreneš, spremiću ti kontejner s hranom – rekla je i pošla da ga spremi za put.

Dok je Vanda spremala sve što mu je bilo potrebno za put, on je obavio potrebne razgovore sa kontrolama leta. Tražio je prioritete koridore do Himalaja. Sve je teklo po planu i brzo. Dobio je čak i tačan izveštaj o vremenskoj situaciji oko njegove Jazbine. Sve je bilo idealno. Imaće vreme onakvo kako je želeo: sunčan dan, bez oblaka i magle, a planine će biti u svom punom sjaju. Takve, izgledale su mu nekako manje i nepristupačne, dok su u oblacima i magli bile tajanstvene i ružne, kakve ih nije voleo, jer nije mogao da uspostavi pravi odnos sa njihovim silama.

Za pola sata sve je bilo spremno i mali transporter već ga je čekao pred vratima, gde se oprostio sa Vandom.

Na prilazu pisti dočeka ga jedan mlad oficir i pozdravi ga vojnički. Pošto se identifikovao, Mark se uputi do Bel-Amija. Skoro čitav vek on se nije razd-

vajao od svoje male letelice koju je načinio od Jupiterovog ronca i kojom je prošao kroz najstrašnije opasnosti, ali i kroz delikatne i golicave avanture. Njegov brod bio je slavan kao i on sam. Zaštićen snažnim energets-kim štitnikom, Bel-Ami je stajao na ivici piste, kao u nekoj izmaglici, i izgledalo je kao da će svakog trenutka nestati sam od sebe.

Energetski štitnik otvori se pred Markom, i on, pokupivši svoje stvari, uđe. Plavo svetlo komandne kabine uzbudi ga, a računar, osetivši psihosenzom njegovo prisustvo, javi se:

– Moj pozdrav, komandante Silarde. Vaš računar u punoj ispravnosti stoji vam na raspolaganju. Može li se znati cilj vašeg puta?

– Zdravo momče – odgovori Mark i, bacivši stvari na ležaj, sede za komandni pult i pozva kontrolu leta.

– Izvolite, komandante Silarde. Je li vam potrebno nešto?

– Ništa, hvala, samo hoću da proverim naše veze. Nemam nikakvih promena. Letim prema prijavljenom letu. Primite moj pozdrav jer već polećem.

– Vaš koridor je slobodan. Srećan put.

– Hvala – reče Mark i onda se obrati svom računaru. – Momče idem u carstvo snega. Pravac Jazbina pod Everestom. Sećaš li se toga?

– Komandante, vi dobro znate da ja ne mogu da zaboravim.

– Sjajno – reče Mark. – Onda, šta čekaš! Leti, a mene pusti da odspavam. Ako budem

duboko spavao, možeš me probuditi u vreme sletanja.

– Razumeo sam, komandante – reče računar. – Već letimo.

– Živ bio – dodade Mark i izvali se na ležaj.

Mali brod se prvo izvuče iz zatvorenog dela piste i uputi se ka ispustu za poletanje. Već u trenutku poletanja komandant je spavao. Njegova moć koncentracije na san bila je maksimalna. On je mogao da zaspi u trenutku kad mu je to bilo potrebno. Želeo je da za tri sata leta do svog apartmana na Himalajima odspava prvi san i da ga nastavi po sletanju, sve dok ne bude pun sunčani dan.

Njegov apartman, koji je zvao Jazbina, bio je jedno od njegovih ličnih i najintimnijih prebivališta iz mladosti. Jedno od onih mesta na kojima je doživeo najlepše trenutke svog života. Bila je to stvarno prava jazbina, ukopana u Himalajske stene, i imala je čitavih stotinu kvadratnih metara korisnog prostora. Tehnički, sve je bilo savršeno opremljeno uređajima za grejanje, održavanje terasa i velikih prozora, sa kojih se redovno otapao sneg. Posedovao je i silos za svoj mali brod i druge vrste transportera, ali i najsavršenije komunikacione uređaje preko kojih je mogao da se uključi u samo srce informativnog sistema Ujedinjenih svetova. Istovremeno sve je bilo potpuno zaštićeno od moguće havarije, provale i uništenja, sem ako se ne sruše Himalaji i svom svojom masom ne zatrpaju prilaz, ali bi i tada Jazbina ostala nedirnuta zbog čvrstine

materijala od kojeg su bili sačinjeni njeni zidovi.

U mladosti i u mnogim godinama samoće Jazbina je Marku predstavljala neku vrstu ljubavnog gnezda, u koje je dovodio samo one devojke i žene do kojih mu je zaista bilo stalo, ali sada, otkako se bližio svome zenitu, ona mu je postala neka vrsta isposničke ćelije, za doživljavanje časova duboke kontemplacije i sukobljavanja sa samim sobom. Odavde je polazio da se susretne sa silama planine.

I dok je komandant spavao, jedva shvatajući šta sanja, Bel-Ami je petostrukom brzinom zvuka preleteo Atlantik do Evrope, a zatim preko Alpa, Panonije, Karpata i Stepa, uputio se prema Pamiru, čiji su vrhovi već bili osvetljeni slabim zracima zore. Računar je vodio brod kao živi pilot i, naravno, mnogo bolje, sam je rešavao sva pitanja sa kontrolama leta na Zemlji i onima iz stacionarnih satelita. Obavio je čak i dva razgovora sa Mesecom, koji je tražio informacije o komandantovim snovima i stanju organizma. Već prilikom poletanja domaćem računararu Jazbine izdao je naredbu da otopi sneg sa terasa i teških zaštitnih ploča, da obnovi vazduh u prostorijama i izmeni nekoliko hiljada litara vode kroz vodovod. U isto vreme stizao je da snimi sve svoje radnje, kao i nebo nad sobom, sa svim statičnim i pokretnim objektima, i ceo predeo pod sobom.

Kad je stigao do Himalaja, oni su već bili pod svetlošću Sunca, samo su se duboke senke vukle

u podnožju vrhova, u dubokim klancima gde su tekli potoci penušajući između rododendrona i busena visokih paprati.

Uslovi za sletanje bili su idealni i kompjuter nije želeo da budi komandanta jer su psihosenzori govorili da je komandantov san dubok, prijatan i da ga u potpunosti zadovoljava. Znao je da ga onda ne treba buditi: neka odspava svoju meru sna.

Bel-Ami slete na veliku terasu od kamena, s koje je nestao sneg. Pred njim se otvori stena i ukaza se hangar sa motornim sankama, nekoliko pari skija i malim lednim koperom i gomilom druge opreme za sneg i kretanje po planini. Bio je to kraj puta.

4.

Već nekoliko godina nije dolazio ovamo i skoro je zaboravio šta je sve imao u svom gnezdu za meditiranje i sladostrašće. Zaboravio je da je ovde preneo neke od najvažnijih porodičnih predmeta, one koje je želeo da skloni od pogleda tuđih očiju. Bila je tu zbirka retkosti starih Silarda. Ponovo je ugledao povelje, ordenje, veze i mačeve, a konačno mu pogled pade na svesku debelih listova, uvezano ručno u kožu plave iguane. Bila je to Hronika Silarda Ludog, rukopis njegovog čukundede, tvorca Atlantisa i Meseca.

Kad je otvorio stari rukopis, zapahnu ga miris detinjstva: kad je prvi put tu knjigu imao u rukama i čitao je kao neku zbirku čuda i najlepših bajki, jer njegov čukundeda nije opisivao samo ono čega se sećao i

što je doživeo, već i sve u što je verovao da će se jednoga dana zbiti. Ostavio je svesku na stranu da je kasnije ponovo pročita.

Izašao je zatim na kamenu terasu obasjanu suncem i, naslonjen na ogradu, lutao pogledom po vrhovima Himalaja i dolinom i klancima koji su se spuštali ka Nepalskim visoravnima i Indiji. U otopljenom snegu nazirale su se staze kojima se sada moglo hodati jedino pešice, kao i kroz ceo ovaj veliki predeo u kome su razrovani svi asfaltni i betonski putevi, kako je zahtevao zakon o Himalajima i Andima. Onda se okrenu i pogleda iznad svoje jazbine prema stazi kojom će se pred veče uputiti u planinu, u gudure zmajeva i duhova Himalaja. Vazduh ga je svojom snagom opijao i zasipao mu dah i pluća nečim praiskonskim. Proveo je tako jedan sat ne razmišljajući ni o čemu ili ne shvatajući o čemu razmišlja. Utapao se tako i sile planine.

Posle tog sata vratio se u Jazbinu, zapalio drva u kamenoj peći, a onda uzeo u ruke Hroniku Silarda Ludog, tražeći u njoj neke stranice kojih se još sećao. Slučajno mu pade pogled na poglavlje »Građenje Atlantisa«. S početka je sve čitao mahinalno, skoro preletao redove samo se podsećajući onoga što je nekada čitao, ali onda odjednom zastade pred jednim pasusom u kome se opisivalo kopanje temelja grada, kada je na pedeset metara u dnu okeana pronađen jedan kameni blok, komad stene ili artefakt neke nepoznate civilizacije ili sile.

Predmet je bio izrađen od neke nepoznate legure i izazvao je rasprave koje su trajale godinama. Niko, međutim, nije utvrdio šta on predstavlja, iako je tačno utvrđeno da se u dno okeana zario 300 hiljada godina pre nove ere. Ljudski artefakt nije bio, ako je uopšte bio neki artefakt a ne meteorit neobičnog oblika.

Silard Ludi je u svojim beleškama zapisao svoju jeretičku misao:

»To je po mome mišljenju nešto što je ovamo došlo iz budućnosti, zato mi ne možemo da mu odgonetnemo suštinu. Ali kome smem ovako jeretičku misao da kažem. Dovoljno mi je da samo ja u nju verujem, ali sam siguran da će se jednoga dana i ovo dokazati.«

Dok je ručao malo sveže salate i popio čašu ledene vode, koja je u njegovu kuću dovedena iz samog srca planine, Mark je razmišljao o toj ideji svoga pretka i pokušavao da se seti tog predmeta koji se prema zapisima nalazio u muzeju Atlantisa.

Ali došlo je vreme da se odmori pred polazak u planinu. On se svuče nag i opruži se po podu na kože risova i trenutno zaspao. Odredio je sebi san od tri sata.

U predviđeno vreme bio je na nogama i pažljivo i polako počeo oblačiti deo po deo grube odeće starih sveštenika; pedantno je zatezao, vezivao i kopčao svaki komad sukna, kože ili krzna, a zatim navuče na noge čizme od jakog sukna i poveza ih uskim kaiševima, na glavu stavi kožnu kapu koju priveza

ispod podbratka. Onda za pojas zadenu dugi nož sa koštanom drškom u koju na jeziku planinskog naroda behu upisane poruke za ratnike večnosti, ali i slika bele pernate zmiје – zaštitnice Silarda. Za put u planinu bilo mu je potrebno još koplje starih ratnika i on ga izvuče iz duge futrole od bambusa i posle nekoliko minuta, oslonjen na njega, penjao se ka klanu duhova.

Ubrzo je izgubio iz vida svoju kuću, a senka planine počela je da ga pokriva, tako da je samo visoko nebo nad njegovom glavom bilo ispunjeno svetlošću. On je dobro poznavao ovo mesto i zato je nastavio da korača. Sa obe strane klanca u kome se nalazio, sa stena je kapala voda koja će uskoro početi da se smrzava i pretvara u ledene sveće. Nije imao vremena da oseti hladnoću koja se približava s mrakom: morao je požuriti da do odredišta stigne pre nego što za danas ne bude kasno.

Hodao je skoro mehanički po tišini koja je postajala sve teža i moćnija i koju su samo poneki put prekidali njegovi koraci, ako bi se slučajno sapleo u toj polutami ili čvršće oslonio kopljem o stenu. S vremena na vreme podizao bi pogled nagore i sve tamnija plava boja nebeske trake u kojoj su se jasno nazirale zvezde govorila je da nailazi noć. On ubrza korak, iako je tlo pod njim postajalo sve klizavije. Znao je, kad se ta traka više ne bude videla i kad nad njim bude samo crno nebo ispunjeno zvezdama, on će biti na svome odredištu.

Što se više približavao tome mestu, osećao je sve veće uzbuđenje, kao su se u njemu razbucivali stari nagoni, duhovi predaka, moćne sile zatočene u njegovom biću.

Iako više nije video zidove klanca kroz koji je prolazio, osećao je kako se on sužava, a to je značilo da će uskoro kročiti u dolinu duhova. I zaista, posle nekoliko udisaja vazduha, nekoliko otkucaja srca, dolina u koju je odjednom zakoračio iz tame kao da bljesnu pred njim svom svojom širinom i neobičnom svetlošću. Ali on je znao da to nije svetlost, jer je i dolina bila u tami: to je moć doline koja razblja mrak i dopire tom nevidljivom svetlošću do centara u mozgu hodočasnika. Uputio se polako ka malom platou na sredini gde je trebalo da provede noć. Staza koja se klancem penjala ka dolini sad se spuštala dole. Nje zapravo nije ni bilo, naslućivao ju je samo u svome sećanju, njegove noge su se sećale neke staze koja je nekada postojala i pokušavale da ponovo njom hodaju. Iako pod njegovim nogama možda više i nije bilo nikakvog tla, on je stigao do mesta koje je sebi odredio.

Zastao je i podigao pogled prema nebu, sve zvezde bile su tamo gde treba, a satelit Francusko 11 stajao je tačno u zenitu. Bio je siguran da je stigao. On se onda spusti u sneg i leže da se odmori. Do trenutka velikog udaha ostalo je još nekoliko sati.

Nije smeo ni o čemu da razmišlja već je morao da se duži predviđenog ritma disanja koji je naučio pre stotinu godina.

Isti broj udisaja i izdisaja ponavljao je satima, ubrzavao i usporavao, povećavao i smanjivao količinu vazduha u plućima. Osećao je kako se krv u njegovom telu obnavlja, kako mu koža bukti i kako se znoji pod debelim odelom i kapom. Glava mu je bućala, a bol se širio kroz telo svuda gde su se vremenom nagomilali otrovi.

On promeni način disanja i odmah oseti olakšanje u svojim ćelijama, prestanak bola u želucu i u svojim testisima. U njemu se ostvarivao neki novi horizont, a tišina koja je vladala u toj tami počeo polako da se gubi pod prodorom šumova koji su sa svih strana nadirali k njemu. Nisu to bili šumovi prirode, već šapati nekih ljudi. Bio je to šapat mrtvih i govor duhova koji su ispunjavali celu dolinu što ga je okružavala. Činilo mu se da ih oseća oko svoje glave i svoga tela i znao je, ako otvori oči — oni će mu ih iskopati, zatim izvaditi jezik i oštetiti mozak, možda čak iščupati srce...

Zbog toga je još čvršće stegao oči, ali što je više stezao kapke, to su se njegove unutrašnje oči više otvarale, sve je jasnije video da je nebo nad njim ispunjeno letećim bićima sačinjenim od svetlosti, od čistih raznobojnih zraka svetlosti koji se neprekidno prepliću i raspliću stvarajući klupko belog usijanja. Udisao je i izdisao sporo ledeni vazduh, slušao lepet krila duhova i gledao ih svojim unutrašnjim očima sedeći na ledenom tlu i držeći koplje u svojim rukama. I koplje u njegovim rukama gorelo je i postajalo vrelo

poput usijanog gvožđa. To su se zapisi staraca, rune stare dvadeset hiljada godina, odupirale silama planine.

Lica okrenuta ka istoku, znao je da mora tako da ostane sve dok na svome licu ne oseti toplotu. Tada će biti slobodan i moći će konačno da udahne poslednji duboki dah vazduha pomešan sa prvim zracima sunca.

U jednom trenutku oseti kako mu koplje u rukama drhti i kako neko pokušava da mu ga istrigne. Stegao ga je obema rukama i nije ga puštao. Nije otvarao oči, ali je pred sobom video snažno biće neodređenih kontura kako stoji i gleda ga svojim unutarnjim silama i ne dodirujući njegovo koplje pokušava da mu ga iščupa iz ruku. Najzad ga nepoznato biće napusti, bešumno kao što je došlo, i ode svojim putem. Činilo mu se da ga je nekad susreo.

Odjednom Mark shvati da oko njega vlada tišina, da čak i svojim unutarnjim okom ne vidi ništa i da je i tu nastala tama. Bio je to trenutak za kratki udisaj, kako bi doživeo obnovu. On udahnu vazduh, zadrža ga u plućima i istog trena unutarnjim okom ugleda stazu kojom je došao ovamo i vide sebe kako se spušta njome ka svojoj Jazbini, zatim kako se vraća u Atlantis i susreće Vandu; ugleda zatim Vrhovnog i Montija, a onda sve brže, iz dana u dan, iz minuta u minut sliku po sliku, događaj po događaj, odvijao se pred njim ceo njegov život, sva njegova lutanja, istraživanja, svi njegovi ratovi, ljubavi, krize, gluposti. Video je svaki detalj, sekund po

sekund, putovao je dubinama mora, između zvezda, prolazio kroz tamu i svetlost različitih podneblja, kroz vreme, paralelne svetove, bivao mrtav i oživljavao, konačno postao ponovo mladić, družio se sa različitim bićima i ljudima, učio da leti, da skija, da pliva, da hoda, ugledao svoga oca i majku kao sasvim mlade, ugledao je dojkicu koju je sisao, zatim ponovo prvi Sunčev zrak i prvu svetlost, osetio kako žmuri i kako vrišti i vraća se u toplu unutrašnjost svoje majke gde se smiruje, oseti onda toplotu na svome licu i zažele da vidi šta je to. Znao je da sada to sme, jer je stigao na početak.

Otvorio je oči i ugledao blještavu svetlost Sunca koje se radalo i osvetljavalo mu lice što je bilo pod tankim slojem leda koji je počeo da se otapa. Udahnuo je još jedan snažan udisaj ispunjen ledenim vazduhom i prvim zracima Sunca i shvatio da je konačno obnovljen i spreman. Podigao se iz leda i krenuo ka svojoj Jazbini.

Sunce ga je ispratilo do klanca kojim se spustio do svoga skrovišta. Iako obnovljen, bio je premoren i došao je potpomazući se kopljem. Konačno izbio je iznad svoje jazbine u koju se uvuče i leže na pod prethodno zamračivši prozore.

Osećao je pobjedu u svome telu i duhu jer je uspeo da udahne sile planine, sile svoje rodne planete, sile sivevremena i sveprostora. One ga neće napustiti u vremenu koje dolazi.

Bilo je veče kada se probudio. Popio je čašu ledene planinske vode, zatvorio svoje skrovište i vratio se na mali brod. Odmah

je poleteo kući. Leteo je brže od noći i uskoro na pozadini plavog okeana ugleda veliko zdanje Atlantisa.

5.

Sastanak sa Vrhovnim i Montijem bio je zakazan u restoranu Saveta, na samom dnu Atlantisa. Do 14 časova Mark je imao dovoljno vremena da poseti Istorijski muzej, gde je želeo da proverí ono što ga je zanimalo. Znao je da će to biti ključ za odgovor na pitanje da li je siguran u pobedu ili možda grad treba evakuisati, što bi bila druga alternativa.

Nije se sećao kad je poslednji put bio u tom muzeju. Možda još u vreme godina obuke. U svakom slučaju nije više znao gde se taj muzej nalazi. Zbog toga on pozove transporter, sede u njega i na brojčaniku otkuca šifru muzeja koju je malopre pronašao u gradskom vodiču. Transporter, bešumno klizeći niz hodnik, krenu zapadnim krakom i zaustavi se na trista metara od Markovog apartmana. Mark prepozna ulaz koji se nije izmenio za sve te godine otkako ga je poslednji put video. Ugleda i ploču od bazalta u koju su bila urezana imena utemeljivača muzeja. Među njima i dvojice Silarda. Jedno je bilo ime Silarda Ludog, i to, naravno, na prvom mestu.

Muzej je bio otvoren ali pust. On je bio očigledno jedini posetilac, ušao je u veliki hol, odakle su u svim pravcima vodili hodnici u izložbene sale, posebne zbirke, video-projekcije, gole iluzije, biblioteku i računski centar.

Stao je nasred hola pokušavajući da smisli u kojem bi pravcu sad trebalo da ide. Onda začu prijatni glas iza sebe. Navikao već na glasove mašina koje se ljudima obraćaju u ovakvim situacijama, on se nije mnogo osvrtao, ali onda shvati da to ne govori mehanizam već prijatna mlada dama koja je izašla na neka vrata.

On joj se pokloni i javi, a ona pride i obrati mu se:

– Komandante Silard, tako se radujemo da vas vidimo u našem muzeju.

– O vi ste me prepoznali.

Mlada dama se ljupko nasmeši i reče:

– A kao ne bih. U muzeju postoji posebna zbirka posvećena vama i izložbena sala u kojoj je prikazan doprinos vaše porodice prosperitetu Atlantisa.

On to nije znao, ali ga to ni malo ne iznenadi. Napravi samo malo kiselo lice. Nije voleo takve stvari, koje su ipak bile neizbežne.

– Da ste nam se najavili ranije, – nastavi devojka – dočekao bi vas lično naš upravnik, ali on je sada odsutan. Tako da vam samo ja stojim na raspolaganju. Naravno i sav naš kompjuterski sistem, iako nismo njime naročito zadovoljni. Vi znate kako je sa muzejima već nekoliko hiljada godina. Uvek pomalo zaostaju za vremenom.

– Ja mislim da je to baš njihova draž – reče Mark. – I ne uzrujavajte se mnogo. Ja sam došao ovamo da vidim samo jednu jedinu stvar, a siguran sam da mi je vi možete pokazati.

– Vrlo rado, – reče devojka
– vrlo rado. Recite samo.

– Nedavno sam pročitao da je prilikom kopanja temelja Atlantisa pronađen neki artefakt ili meteorit oko koga je započeo beskrajan spor među arheolozima i naučnicima, a da nikada nije utvrđeno šta je to. Voleo bih da to vidim.

– Da, – reče devojka – to se nalazi kod nas i ovde je u prvoj sali, odakle i počinje izložba.

Povela ga je do ulaza u salu i propustila ga da uđe prvi i da se sa tim suoči. U velikoj staklenoj vitrini promera stotinu sa trideset metara nalazilo se ono što je želeo da vidi. I odmah mu je bilo jasno šta je to, jer je taj predmet vidao poslednjih decenija u nešto drukčijem obliku. Bio je siguran u to, apsolutno siguran, i pride sasvim blizu, zagleda se u tamne strane te stene, zapravo ogromnog odlivka, oštećenog i izlomljenog od sudara sa Zemljom i neznatno korodiralog, ali ne od mora, već od nekih drugih strašnijih sila – vanzemaljskih. Jasno su se na njemu videli tragovi meteorita, zatim otisci udara energetskih mlazeva i jedan dubok rez hiper-lasera. Sada je shvatao zašto to graditelji Atlantisa nisu mogli da razumeju – bio je to zaista predmet iz budućnosti.

Nije slušao šta mu devojka govori, već sa samo smešio i klimao glavom, srećan što je utvrdio o čemu se radi, u stvari potvrdio samo ono što je njegov predak naslutio. Ipak pristade da pođe u salu posvećenu Silardima. To joj nije mogao odbiti.

Bila je to zaista lepo uređena sala, u kojoj su izloženi portreti petorice najznačajnijih članova porodice. Naravno, tu se nalazio i njegov portret. Ispod svakog od njih nalazio se monitor na kome se mogla dobiti svaka informacija. Počasno mesto među njima imao je utemeljivač Atlantisa, Mark Silard Ludi, zajedno sa svim svojim nacrtima, knjigama i smešnim idejama, ali najviše od svih Marka privuče portret njegova oca Petrusa Velikog, njegove duboke plave i zanesene oči i slika neke vizije iznad njega, koja je trebalo da predstavlja planetu Ksifos, za kojom stari traga čitavo jedno stoleće. U sali su izložene i makete brodova-blizanaca, Petrusovog Kastora i Markovog Poluksa.

Na zid koji je bio posvećen njemu, Mark nije ni bacio pogled jer je znao da će ga to iznervirati. Zahvalio se devojci i obećao da će neke predmete iz svoje zbirke lično doneti za muzej i pozdravivši se izade na mali trg gde se nalazio njegov omiljeni bistro u kome behu samo dva okrugla stola. On sede za jedan od njih i naruči veliku bocu soka od astartinih narandži i zeleni rum. Već prvi gutljaj mu je prijao i on se osmehnu devojčici koja je stajala za šankom i brisala čaše sve vreme gledajući u njega. Najverovatnije ga je prepoznala.

Već nekoliko godina on se na ulicama Atlantisa osećao mnogo bolje, jer je njegovo lice sve manje bilo poznato, tako da ga nisu mogli odmah prepoznati. Bila je to posledica njegovog mirovanja i povlačenja od

avanturističkog i opasnog života. Tek poneko, kao ona mlada žena u muzeju i ova devojčica, prepoznavao bi u njemu slavu ličnost. Ustao je i počeo da plati pružajući svoju karticu da se sa nje izbriše vrednost porudžbine, ali devojčica mu se nasmešila i rekla:

– Volela bih da ja vas častim. Vi ste prva moja mušterija. Pre nekoliko minuta počela sam da radim.

To mu je bilo drago, jer je shvatio da ga nije prepoznala, a onda mu postade jasno da je ona suviše mlada da bi ga prepoznala. On prihvati njenu ljubaznost, da bi joj učinio zadovoljstvo, i reče:

– Hvala. Ljubazni ste koliko ste i lepi.

Ona je pocrvenela prateći ga pogledom dok je izlazio. On se još jednom okrenu prema njoj i mahnu joj.

Imao je još dosta vremena do zakazanog susreta sa Vrhovnim i šefom Službe, i odlučio da to vreme iskoristi za posetu velikoj tržnici Atlantisa, koja se nalazila u samoj sredini zdanja. Bio je to čitav mali grad-lavirint, koji je zauzimao čitav sprat građevine. Tu se moglo dobiti sve što se proizvodi u Ujedinjenim svetovima, sve što se prodaje i kupuje ili menja. Naravno, jedan deo bio je ipak samo u uzorcima, ali je najveći broj predmeta i stvari mogao odmah da se ponese kući. Bilo je tu i krijumčarene robe iz nepoznatih regiona i različitih vremena, ali to je već bila stvar policije. Još kao dečak on se zavladio u tu gužvu, koja je trajala dvadeset četiri sata dnevno, jer

u Atlantisu život je bio različito raspoređen, tako da je grad u svakom trenu živeo, radio i spavao jednakim intenzitetom.

Na tom beskrajnom vašaru najviše je ipak voleo jedno mesto. Onaj prostor na kome su se prodavale ptice i druge sitne životinje. Za njega je to bio najčarobniji kutak u celoj Galaksiji, jer tu se moglo naći, jedno do drugog, sve ono što se inače nalazilo u prirodnim sredinama udaljenim i po nekoliko hiljada parseka. Taj deo tržnice davao je najbolju sliku Ujedinjenih svetova, prikazivao svu raznolikost i jedinstvo. Naravno, kao dečak on to nije znao da objasni, ali sada je to dobro shvatao. I zato je valjda najviše voleo da tu provodi slobodno vreme sam, ali često i sa svojim najmladim sinom Petrusom.

Ptice, iguane, zmiје, ribe, glodari, daždevnjaci, leteći gušteri, kao i sve moguće varijante ovih životinja, nalazile su se u kavezima, terarijumima, akvarijumima, ili su samo bile vezane neraskidivim koncima za postolje. Sve je to istovremeno pevalo, cvilelo, pištalo, kričalo, šištalalo, kevtalo i ispuštalo sve moguće šumove, što su neki put znali da liče na tonove koje izazivaju muzički instrumenti ili drugi neživi predmeti. Kao dečak sanjao je da sve to ima u svojoj kući, u svojoj sobi, kraj svog kreveta, ali, naravno, to mu nije bilo dopušteno.

I lica prodavaca nisu se mnogo izmenila, kao da su to bili isti ljudi koje gleda više od jednog veka, na isti način su se češljali, oblačili i hvalili svoje životinje, cenjkali se i psovali.

Sve je bilo isto, a znao je da će tako dugo i da ostane.

Zastao je da posmatra jednog dečaka što se zaustavio kraj prodavca zeba birajući među njima jednu koju će kupiti. U ruci je držao mali kavez za prenošenje ptica. Bilo je pravo zadovoljstvo posmatrati dečaka kako meri svaku pticu posebno i procenjuje joj kvalitete i vrednost. I na najveće Markovo i prodavčevo zaprepašćenje od svih tih sjajnih ptica, crvenoglavnih, plavih, zelenih, šarenih na sve moguće načine, dečak pokaza prstom na jednog običnog vrapca koji se vrteo među njima. Prodavac se nasmeja, zatim zavuče ruku u kavez, izvadi vrapca i stavi ga u dečakov kavez. Dečak pruži karticu sa koje je trebalo naplatiti vrednost ptice, ali prodavac samo pomilova dečaka po glavi i reče:

— Za tebe sinko ovaj vrapac je besplatan. Za taj novac pojedj sladoled, na moj račun.

Dečak stidljivo zahvali i držeći mali kavez pred očima požuri kući. Mark ga je neko vreme pratio pogledom, a onda nastavi ka drugom kraju, gde su se prodavali različiti bastardi i genetski eksperimenti, ali je sve vreme bio pod utiskom dečakovog izbora. Bio je oduševljen što je dečak od toliko različitih ptica sa raznih svetova i odgajališta izabrao baš onu najobičniju, onu koja se mogla pronaći pod strehom svake kuće na Zemlji. Onda se seti da na Atlantisu nema ptica sem galebova koji ga nadleću i gnezde se u nišama, a dečak verovatno i ne odlazi na kontinent i pitanje je da li je uopšte ikada

tamo i bio. I zaista, u om veličanstvenom izboru ptica koje su se nadmetale svojim bojama i glasovima, vrapac je bio možda najneobičnija ptica, najlepša, baš onakva kakva je ovom dečaku i bila potrebna. I on sam oseti sreću koju je dečak doživljavao noseći vrapca u kavezu.

U odeljku gde su se nalazile ptice i životinje, koje su bile produkt inženjeringa, Mark se nikad nije osećao prijatno, jer, iako su te vrste po svojoj lepoti i neobičnosti prevazilazile sve što se dalo zamisliti i bile proizvedene po idejama najboljih umetnika, pomisao na to kako su odabirane i kako su stvarane, činio je od njih monstrume. Jer sve normalne životinjske i ptičije vrste stvarane su milionima godina, prilagođavajući se svetovima, a ove lepote nastajale su u laboratorijama za nekoliko godina. Njihova biološka vrednost bila je ravna nuli. One nisu pripadale prirodi, nisu je ni razumevale niti osećale. Mark se oduvek pitao zašto još nije donesen zakon koji bi zabranio proizvodnju ovih lepih čudovišta.

Nije se zaustavio kod ovog odeljka, već je krenuo ka mestu gde su izlagali reptile i vodozemce, među kojima je bilo najviše onih sa drugih svetova. Neke od primeraka video je sada prvi put. Cena im je bila basnoslovna, a njihovi prodavci nisu bili brbljivi već su nadmeno stajali kraj svojih akvarijuma-terarijuma, kao da i ne žele da prodaju to retko blago.

Kada je načinio krug kroz sve to, on shvati da je već kasno i da

ga možda čekaju. Morao je da potvrdi do prvog službenog transportera i sjuri se do dna grada. Dole su ga njegovi prijatelji već čekali.

– Oprostite što sam zakasnio – reče Mark.

– Pa nisi baš ali umalo da zakasniš – odgovori Vrhovni.

Seo je na mesto određeno za njega i počeo da im priča šta je sve doživio na tržnici.

Stari se smešio, jer je bio čest posetilac tržnice i prodavnice ptica, ali mladi komesar Službe to nikako nije mogao da razume. Njemu je sve to bila samo neka vrsta infantilne zabave od koje čovek nije imao nikakve koristi. On je verovao da je njegova infantilna zabava mnogo korisnija. Sakupljao je modele letelica koje pripadaju drugim civilizacijama, a prodavci su ga najčešće varali.

6

Pošto su završili obed i zapalili cigarete iz kojih se dizao blagi miris najfinije mahovine, najomiljenije droge stare gospode od koje je bio Vrhovni, još su neko vreme vodili neodređeni razgovor pripremajući se za temu zbog koje su se okupili.

Najzad stari započne:

– Dobro, Mark, jesi li udahnuo taj vazduh i sile svojih omiljenih planina?

– Jesam – odgovori Mark.

– I što sad kažeš?

– I sad mislim da sam bio u pravu kad sam rekao da ćemo pobediti. Čak sam bio u pravu kad sam odredio našu strategiju.

– Strategiju gubljenja?

– Da, ali naravno samo delimično, – reče Mark; – mi sve vreme moramo voditi rat i zadržati udarce. Uostalom, imam dokaze da smo mi pobedili.

Ispricao im je sve o velikom predmetu u muzeju i zapisu Silarda Ludog, ali oni su ga ipak sve vreme gledali zabrinuto, samo delimično verujući u tu priču.

– Znam da to izgleda smešno, – reče Mark – jer šanse da će se nešto stvarno dogoditi u našoj budućnosti, čak i kad je to dokazano ipak su samo 97%. Onih tri posto, i pored svih materijalnih dokaza, pripada onoj drugoj mogućnosti – alternativnoj budućnosti.

– Zar onda ipak ne ostaje rizik od jednog procenta? – upita Monti.

– Tačno – odgovori Mark. –

I zbog tog jednog procenta treba izraditi plan odbrane i napada. U taj jedan procenat treba uložiti snage celog sveta. Zar ne? Taj jedan procenat može da donese smrt celom ovom gradu i sramotu federaciji. U budućnost se ne može biti siguran i kad se ona dogodi. Šta mislite o tome?

Mark je upitno gledao svoje sagovornike. Oni su ćutali, verovatno razmišljajući o tom jednom procentu koji se možda nikada neće dogoditi, ali zbog kojeg se moraju pokrenuti sve sile Ujedinjenih svetova što će dovesti do smrti nekoliko hiljada, a možda čak i miliona razumnih bića.

– Sutra u dvadeset sati sazivamo Savet. Tamo ćemo doneti odluku o pripremama za rat.

— Ne — reče Mark. — Ja bih više voleo da se to formuliše kao priprema za odbranu, iako ćemo se truditi da neprekidno imamo inicijativu i da što više budemo napadani.

Monti se podiže iz svoje stolice i reče:

— Ja idem da sazovem većnike.

Stari klimnu glavom.

— Ja nemam vremena za Savet — dodade Mark — još večeras moraću da idem na Mesec. Moram što pre da razmotrim neke od strategijskih postavki i utvrdim stanje naših oružja.

— Koliko ti vremena treba da sve završiš? — upita Vrhovni.

— Najviše deset dana, ali ću već sutra nastojati da pokrenem jedan deo naših snaga. Da, još nešto, ovde su imena mojih pet generala koji će voditi rat.

— Zar samo pet?

— Da, — odgovori Mark — što ih je manje, rat će biti bolje vođen, zar ne?

Vrhovni ga je gledao svojim umornim očima i Mark se zapita da li će stari doživeti pobedu nad Kiborgom, tu konačnu pobedu posle koje će Ujedinjeni svetovi dugo moći da budu mirni, sve dok se ne pojavi neki sličan i moćan protivnik. Istovremeno, pokušavao je da se seti koliko je do sada takvih staraca upoznao na ovom položaju i sa koliko ih je saradivao. Onda se odjednom trgnuo uplašivši se od pomisli da će i on možda jednom doći na taj položaj.

— Ne — reče glasno.

— Šta si rekao? — upita stari.

— Ne znam, — odgovori Mark — nešto mi je mehanički izletelo. Idem sad.

— Dobro ja ću još malo ostati da razmislim. Uostalom, i nemam kud. I pazi od sada smo u stalnoj vezi. Tvoje zaštitno polje za mene ne važi.

— Naravno — reče Mark, smejući se — trudiću se da budem pristojan.

Pružio je ruku, zatim zagrlio starca, koji je u stvari bio bar pedeset zemaljskih godina mlađi od njega. Pitao se da li će ga sresti živog kad se bude vratio.

Kada je Mark otišao, stari otvori spisak generala koje mu je ostavio. Bila su to imena Vande Mond, inspektora Abaze, braće Lafit i jednog Mišolikog, princa Malog Oposuma.

Nasmešio se, ali u isto vreme i zabrinuo jer nije verovao da će Savet odobriti jednu takvu listu, listu bliskih prijatelja Marka Silarda. Onda se seti da Savet i nema pravih generala vičnih ratovanju, i da će najverovatnije prihvatiti predlog uz neka protokolarna zatezanja.

Najviše ga je brinulo kako će ovolikim svetom upravljati u ratno vreme. Takvo iskustvo malo je ko posedovao a skoro nijedan Vrhovni u poslednja tri veka, pogotovu što niko nije doživeo direktan napad na Atlantis. Brinuo ga je i onaj jedan procenat alternativne budućnosti, iako je bio siguran da će se sve zbiti kako je utvrđeno. Zar zbog jednog procenta pokretati takve snage, zbog te neizvesnosti koja je isključivo teorijska?

Razmišljajući o tome zaspao je premoren od jela, pića i

opojne cigarete koju je pušio. Mladi konobar mu pride, izvadi mu cigaretu iz ruku, pokri ga čebetom koje je doneo i navuče zavesu na separeu. San koji je starac sanjao nije bio lak, već mučan, i on se ječeći trzao.

Mark je za to vreme bio već na putu od svog apartmana do piste za poletanje na Mesec. Najvažniji deo plana već je imao u glavi. Za dva sata započeće veliki rat koji će trajati čitavih šest meseci. Posle tih šest meseci Ujedinjeni svetovi moći će da odahnu i da se opuste u svojoj dekadenciji, jer će njihov najveći neprijatelj, ali i najveći pokretač, biti uništen. O tome već postoji dokaz u muzeju Atlantisa. Sada se samo treba izboriti da se ono što će se dogoditi stvarno i dogodi.

Njegov let registrovan je kao privatni let na godišnju kontrolu u centru za mentalna i fiziološka ispitivanja službenika Saveta. Na pisti nije bilo zvaničnih lica, nije bilo uključenih kamera, niti dežurnih novinara. Ipak, jedan čovek stajao je nedaleko od piste i posmatrao uletanje Bel-Amija, a onda se vratio u centar Službe i o svemu obavestio Šefa.

Monti klimnu glavom, zadovoljan što je Markov let ostao neprimećen. On nije znao da je Mark odavno prestao da bude zanimljiv za javnost, jer je sada živio život bez velikih atraktivnosti. Čak i nekada popularne video-serije, stripovi i knjige o njemu gotovo da više nikoga nisu interesovale.

Monti onda uključi monitor da vidi šta se događa sa Šefom i ugleda ga kako spava u resto-

ranu. Istog časa seti se šta još ima da uradi i požuri do restorana. Kad je ulazio, vide kako stari ustaje nameštajući maramu oko vrata i prihvata se čaše piva pred sobom.

– A tu si – reče Vrhovni. – Silard je otišao, a ja sam malo ovde pridremao. Je li sve u redu?

– Da, – odgovori Monti – ostaje mi samo još nešto.

On iz svoga džepa izvadi mali brisač zvučnih otisaka i uključi ga nakratko. Posle dva minuta, sve što su govorili i što se utisnulo u zidove bilo je izbrisano, tako da niko ne može saznati o čemu su ovde govorili. Bio je to postupak koji je pravilnikom službe predviđen čim je pronađen uređaj koji iz predmeta izvlači otiske glasova i likova. Sada je bio siguran da su zidovi "beli" i da se iz njih može čuti samo zveckanje pribora i čaša. Onda se uputi za starim koji je žurio u svoj kabinet da nastavi da spava.

Stari počeo da se svlači kad je stigao do svoje fotelje i kao da je imao snage još samo da upita:

– Gde je sad Silard?

Monti pokaza gore i Vrhovni je razumeo da misli kako je Mark već na putu prema Meseu.

– Dobro, momče, za sada sve ide kako mi hoćemo. Sada i ti možeš da ideš da se naspavaš. Posle, kad sve počne, ko zna da li ćeš imati baš mnogo vremena.

On mahnu rukom, a Monti se nakloni i napusti kabinet. Vrhovni se onda izvali na fotelju koja se pretvorila u ležaj, ali

odjednom više nije mogao da spav. Upali svetlo iznad ležaja i uze video- ploču sa poslednjim vestima, a onda uključi vezu sa Markom.

Video je kako se mali brod približava Mesecu, zatim kako skreće ka krateru Arhimedes i polako tone u njega. Dole su se otvorila velika usta kratera i Bel-Ami nestade u otvoru. Slika se tada promeni i na ekranu se jasno videla unutrašnjost kratera, osvetljena lebdećim svetilkama. Bel-Ami krenu ka jednom kraku i nestade u hodniku. Stari je znao da je to put ka apartmanu Silardovih, njihovoj kući na Mesecu. Video je kako Mark napušta brod i penje se stepeništem, čak je na zidovima stepeništa video šare koje su generacije malih Silarda ostavile svojim crtežima i porukama.

Konačno vide kako Mark otvori vrata i uđe u apartman gde su se naglo upalila svetla i čuo Mesečev glas:

– Dobrodošli, komandante, u svoj dom!

– Zdravo momče – reče Mark i okrete se prema vratima na kojima se pojavi Mark Silard Ludi smešeći se svome čukununuuku. Vrhovni je znao da je to sintetizovana slika koju je za sebe odabrao Mesec kad razgovara sa Markom. Bilo je u tome neke simbolike, jer je glavni konstruktor Meseca bio i Mark Silard, čak je i njegov glas ugrađen u Mesec.

Vrhovni zatim iza Markovih leđa ugleda prozor kroz koji su se jasno ocrtavali lepi predeli Himalaja, omiljenog Markovog

sveta, ali to je sada bila samo holoprojekcija.

Video je onda kako sintetizovana slika seda nasuprot Marku i čuo njihov razgovor o sasvim običnim porodičnim stvarima. Zavideo je pomalo Marku na njegovom porodičnom i privatnom životu u stvari, više je žalio što je njegov život bio prazan i bez porodice.

Pitao se da li da se javi Marku, ali shvati da nije lepo da ga uznemirava sad kad je i inače imao naporan dan. Uostalom, bio je svestan da Mark dobro zna kako ga on posmatra, ali to nije pokazivao nijednim jedinim pokretom, već je nastavljao svoj razgovor sa Mesecom.

– E pa matori, – reče Vrhovni sam sebi isključujući sliku – popij još nešto i odspavaj još malo. Posle toga čeka te najnaporniji period tvoga života. Smrt, ako dođe, biće pravo spasenje.

7

Posle nekoliko dana Mark je imao gotov plan za operaciju odbrane Atlantisa. Ceo program odbrane bio je kratak i pomalo neprecizan, i on je znao da će ga Savet s mnogo teškoća usvojiti.

I zaista, kad je mladi šef Službe izneo pred većnike plan u celini, naravno pošto je prethodno predočio opasnosti pred kojima se nalaze, to je izazvalo šok među prisutnim većnicima. Većinu od njih niko nije mogao ubediti da podaci kojima Služba raspolaže potvrđuju opasnost, najveći broj je sumnjao u verodostojnost snimka napada na Atlantis. Nekoliko

puta u ovom slučaju navođen je primer naslikane budućnosti, ili, kako je to stručno rečeno – latentne budućnosti, i smatrali su da operacije treba da idu u drugom pravcu, da se budućnost izmeni pre nego što počne da se ostvaruje.

– Gospodo, – diže se Vrhovni govoreći s punim autoritetom – ja vam garantujem da se ovde ne radi o latentnoj već o realnoj budućnosti. Naš komandant Silard ima dokaze o stvarnoj budućnosti i ja bih vas zamolio da se o tome ne sporimo. Ja stojim iza toga. Budućnost ne možemo izmeniti, već joj samo pomoći da se ostvari, i, ostvarujući je obavićemo naš zadatak! Spašćemo naš svet!

Ova sednica Saveta održana je po protokolu predviđenom za posebne situacije, što znači da je mentalno stanje svakog prisutnog praćeno detektorom, da su beležena sva istupanja i psihofiziološke promene u organizmu, evidentirano glasanje, svako reagovanje na tuđa istupanja i konačno sve to izbrisano iz sećanja prisutnih. Naravno, sve je to bilo sačuvano u memorijama kristala soli. Prisutni su izlaskom sa sednice zaboravljali sve o čemu su govorili i odlučivali, iznoseći sećanje samo na drugi deo sednice, kad se raspravljalo o nekim jednostavnim problemima. Ukoliko bi kasnije dolazilo do komplikacija i negodovanja usled posledica odluka koje nisu ostale zapamćene, svakom je predložen njegov snimak i snimak svih ostalih. Tako se izbegavala mogućnost da iz večnika neko izvuče tajnu o kojoj je zavisila

sudbina postojećeg sveta. Ovakav protokol svega nekoliko puta bio je primenjen i pokazao se kao neprobojan.

Plan koji je Mark sačinio imao je dva dela. Prvi se sastojao od odbrane u dubokom svemiru, gde bi se blokirali napadi neprijateljskih civilizacija koje sarađuju sa Kiborgom, a drugi – od praćenja i obračunavanja sa Kiborgom nad samim Atlantisom. Prvi zadatak bio je rešiv primenom neke od postojećih strategija i veština kojima raspolazu vojskovođe koje je Savet imenovao po Markovom predlogu. Za njegovo izvršenje biće potrebne hiljade brodova i čitav milion ljudi od kojih će mnogi u sukobima izgubiti živote. Međutim, za obavljanje drugog zadatka moraće da se primeni jedna sasvim nova koncepcija – biće potrebno da se izgradi vremenska klopka, neka vrsta međuprostora ili, bolje rečeno, mehura kroz koji će Kiborgov brod proleteti, ne prema Atlantisu danas, već prema praznom okeanu nekoliko hiljada godina pre nego što je grad zamišljen.

Za izvršenje prvog dela plana biće potrebno mnogo ljudi i energije, ali za izvršenje drugog dela plana Mark još nije znao šta će biti potrebno, jer dosad nisu postojala nikakva iskustva u građenju vremenske klopke. U vreme se moglo putovati samo sopstvenom voljom i niko nije mogao nikoga baciti u njega.

Savet će lako odobriti sva moguća materijalna sredstva za izgradnju brodova i okupljanje snaga, ali njemu, Marku Silardu, ostaje najteži deo za-

datka, da pronađe način stvaranja vremenske klopke.

Samo što je odluka Saveta donese, a Mesec je lansirao u svemir čitav milion minijaturenih sonde koje su letele tahionskom brzinom. One su plele mrežu promera pedeset hiljada parseka i pratile kretanje svakog objekta u prostoru koji su ispunjavala jata od milijardi zvezda.

Informacije koje su stizale govorele su da je sve mirno, a najmirnije u sumnjivim regionima, što je samo potvrđivalo da se nešto priprema. Očigledno je bilo da će uskoro doći do napada i da je neprijatelj već pripremio svoje flote, koje, skrivene, negde čekaju znak za napad. Mnogo vremena nije bilo i pet velikih flota Ujedinjenih svetova trebalo je da krenu neprijateljima u susret. Pet velikih flota je malo, čak i suviše malo za skoro beskrajni prostor koji je činila Galaksija, ali pet flota koje vode dobri generali moći će da zatvori sve glavne prilaze Zemlji.

— Komandante, rekao je Mesec dok su raspravljali o naoružanju flota i tipovima brodova i oružja kojima će raspolagati svaka posebno, jer će svaka imati susret sa drugačijim neprijateljem i drukčijom tehnologijom — mi ćemo sve ove probleme razrešiti uz pomoć nekoliko specijalista. Izgradnja oružja nije zaboravljena. Možemo čak da koristimo i tajne piratske arsenale kojih ima nekoliko. Međutim, ja mislim da je ono drugo mnogo važnije.

Mesec je dobro znao šta Marka već dani muči.

— Šta mislim? — upita Mark.

— Pitam se kako ćemo izgraditi tu vremensku klopku. Kako jednu čisto teorijsku stvar pretvoriti u realnost?

— Zašto, — upita Mark — zar putovanje kroz vreme nije odavno ostvareno? Zar nemamo podatke iz budućnosti? Zar nismo prisustvovali stvaranju prošlosti?

— Komandante, ja sam samo mašina koja u sebi sadrži iskustva drugih i postoji samo u vremenu sadašnjem. Zato ne smem da to potvrdim. Ali, koliko mi je poznato, putovanje kroz vreme obavlja se promenama brzine i iskrivljavanjem ose vremena. Niko još nije uspeo da to učini u statičnom prostoru, iako teorije to potvrđuju kao moguće. Zar ne?

— Znam, — odgovori Mark — u pitanju je samo količina energije kojom treba uticati na osu vremena.

— I tu je glavni problem, — reče Mesec — toliko energije ne možete pokupiti u blizini Zemlje.

— Zar je ne možemo dobiti iz svemira?

— Moglo bi, — odgovori Mesec — ali za to bi bilo potrebno najmanje godinu dana — a tada će već biti pola godine kasno. Morate odabrati neki drugi način.

— Koji? — upita Mark.

— U pitanju je način koji ja u potpunosti ne razumem; radi se o nečemu što je meni kao mašini nedostupno. U pitanju je čisto mentalna koncepcija.

— To se nekad govorilo za vreme: da je ono samo mentalna koncepcija a ne dimenzija

kako sada tvrdimo – reče Mark.

– Upravo to – nastavi Mesec, – potreban nam je neko ko neće graditi vremenski mehur trošenjem energije iz akumulatora ili nekog od svemirskih kanala, već će je pretakati iz samog sebe. Neko ko u svome duhu sadrži beskrajno mnogo energije.

– Zar postoji takav čovek? – upita Mark.

– Čovek ne postoji, – reče Mesec – još ne postoji, ali neko postoji.

– Nadam se da nije neki Mutant ili Gila!

– Ne, nije, komandante. Nešto sasvim suprotno. To je jedan Fajeti.

– Fajeti! – uzviknu Mark – ptica-duhovnik – čovek-Sova!

– Pogodili ste, Fajeti zvan Janu N. Da li ste ga ikada u životu sreli?

Mark se zamisli, pokušavajući da se seti da li je ikada sreo neku ptica-duhovnika, ili ih se seća samo po nekim snimcima i holo-projekcijama. Najzad se seti da je nekada, zajedno sa ocem, boravio na Alcoru 10, gde je priređivano takmičenje majstora »veštine ven«. Tamo je bila i jedna ptica-duhovnik, koja je bila pobednik takmičenja. On je svojim mislima izrezao unutar staklene kugle lik Petrusa Velikog. Ta se kugla nalazila ovde negde, zaturena.

– Da to je ona – reče Mesec – ona je jedna od najboljih prijatelja vašeg oca. Ako je pronađete, rešili ste ceo problem. Ona će vam pomoći da napravite vremenski mehur.

– Ali gde je pronaći? – upita Mark.

– Komandante, to je nemoguće. Nju niko ne može pronaći. Niko nikada nije znao gde je ona jer ona ne mora biti u ovom vremenu niti u ovom svetu. A može da bude tu kraj vas, čak i usred vas.

– Sjajno, – reče Mark – baš si mi sve rekao. – Kako je onda mogu pronaći?

– Nju treba pozvati, – odgovori Mesec – i ako misli da je to neophodno doći će sama ili će već nešto uraditi.

Marka je ovo zbunjivalo, ali pomalo i ljutilo: izgledalo je kao da se Mesec šegači sa njim:

– Da li možda treba da je pozovem preko kosmovizije ili tahioreklama?

– Ne ljutite se, komandante, to može biti mnogo jednostavije. Staro pravilo ptica-duhovnika je da njih može pozvati svako ko misli na njih. Vi morate vaše misli usmeriti prema njima, one će je sigurno dodirnuti i ona će znati da vam je potrebna. Proceniće koliko vam je potrebna i da li vam zaista treba pomoć.

– I koliko će to da traje? Kako ja mogu znati da li sam uspeo da je obavestim o svojim željama?

– To je već njena stvar. Ona ima načina da vas izvesti o svojim odlukama.

– Jako si me ohrabrio – reče Mark. – Treba, znači, samo da mislim na nju a ona će mi se javiti.

– I više od toga, komandante. Morate svoje misli, snažne pozive svog celokupnog bića, uputiti prema njoj.

Sve ovo nije izgledalo ubedljivo i Marku se činilo da je u pitanju neka Mesečeva šala, iako je i sam prisustvovao mnogim čudima i video različita neobična bića u dalekom svemiru.

Sada se, međutim, sve bolje sećao toga Janu N ptice-duhovnika. Sećao se dobro kako su se on i njegov otac šetali obalom nekog jezera, dok je on, Mark-dečak, hodao za njima sakupljajući po pesku ljuštore crva i prazne čaure morskih leptira. Sećao se kako ga je zbunjivalo to što iza njegovog oca ostaju duboki tragovi u vlažnom pesku, a iza ptica-duhovnika ništa, pesak je ostajao nedirnut. Sećao se i da ga je jako zbunjivalo to što već satima hodaju a da ni jednu jedinu reč nisu izgovorili glasno. Ipak je čuo da oni razgovaraju iako nisu otvarali usta.

Kao dečak nije razumeo o čemu se radi i na to je ubrzo zaboravio, jer tamo je video i većih čuda, koja su ga mnogo više oduševljavala. Sada mu je, međutim, bilo jasno da su njegov otac i ptica-duhovnik razgovarali isključivo telepatski, stvarali su jedinstveni krug misli, jer ptice-duhovnici nisu imale glasa, one su mogle da prodru u svačiju svest. A sada se pitao da li su uopšte i sastavljene od materije.

Ako je zaista tako, a izgleda da je tako, njemu ništa drugo nije ostalo nego da poslušati veliki kompjuter i svoje misli usmeri prema čudnom stvoru, ali u isto vreme i da se preda praktičnom poslu – sastavljanju velikih flota. Pre svega moraće da

okupi velike generale i da sa njima razradi planove.

Nadao se da će mu se za to vreme javiti i ptica-duhovnik. Neku sigurnost pružalo mu je i saznanje koje je stizalo iz prošlosti, da će se Atlantis spasti u budućnosti. Nije znao da li će to učiniti Fajeti Janu N ili lično on, Mark Silard. To, uostalom, nije bilo važno, za to se ipak trebalo boriti.

Budućnost se mora ostvariti, kao što se prošlost već ostvarila. Budućnost je neizvesna, kao što ni prošlost nije konačna već se uvek može dopuniti. Sve što postoji samo je matica na koju se može još mnogo šta dopisivati i popunjavati, jer ima još dovoljno praznina. To je jedna od najlepših strana postojanja, to je razlog zašto se treba boriti.

Mark je bio siguran, čak i kad bi znao da će se ovaj sukob završiti propašću Ujedinjenih svetova i Atlantisa, da bi se on borio, kao što bi se borio i da zna kako neko želi da spreči njegovo rođenje ili njegovu smrt, koja će jednoga dana morati da dođe. To isto činili su i Kibrog Trevor i Veliki Mutant i Zeleni Gila. Možda svi cni znaju da će izgubiti rat i možda su videli svoju budućnost, ali ipak žele da učestvuju u njenom građenju, pokušavajući da je možda izmenu, jer ona je ipak samo još nešto neostvareno – jedna latentna slika.

Dok je o tome razmišljao postade mu jasno da je uspostavio kontakt sa nekim ili nečim, da je neko tu u njemu, u njegovoj sobi, u njegovom životu. Pi-

tao se da li je to ptica-duhovnik Janu N?

8

Osećaj da u sebi ima još neko biće postojao je u Marku sve od trenutka kad je počeo da misli, zapravo da upućuje poruke ptici-duhovniku. Komandant je oduvek bio savršeno samosvestan, iako pomalo podložan skoro mističnom osećanju kosmosa. Zbog toga ga nije zabrinjavalo nikakvo psihološko stanje, pa čak ni delenje i uvišestručavanje njegove ličnosti. Ovo sadašnje stanje shvatao je samo kao neku vrstu transa, koji je izazivala njegovo »dozivanje«. Fejetija Janu N. I to ga nije ni najmanje opterećivalo i nije mu ni najmanje smetalo da obavlja svoje svakodnevne zadatke i radi na sastavljanju programa za pet velikih flota koje tek treba formirati.

On je svoje flote raspoređivao, a da njihovi komandanti to nisu ni znali. Saznaće to svaki posebno u danima koji nailaze. Želeo je da izbegne svako okupljanje generala, kako bi izbegao svaku mogućnost skretanja pažnje javnosti ili tajnih sila. On i Mesec vrlo lako su odredili regione koje treba štititi. Prvo: region Monocerosa, odakle će naići Mutanti, odredio je princu Mišolikih, predeo Polare, kroz koji će želeti da prođu Hamlinosi, Viktoru Abazi, velikom inspektoru federacije, Kruno Borealis, preko koje će doći Gila Ljudi, — dvema flotama braće Lafit, a Vanda je dobila najteži zadatak: ona će u svetlostima Sirijusa dočekati jata kiborških

galija kojima se jedino svojim oružjem može suprotstaviti Poluks.

Mark je dobro znao da će od svega najteži zadatak biti okupljanje flota, a možda još teži obaveštavanje nekih komandanta i zato se nije iznenadio kad mu je mesec postavio sledeće pitanje:

— Komandante, gde vi mislite da pronađete svoje prijatelje?

— Znao sam da ćeš me to pitati. Zar misliš da su potpuno nestali?

— Nestali nisu, ali za trojicu niko ne zna gde su. Braća Lafit su nestala i ne pojavljuju se već nekoliko godina, iako mnogi gusarski napadi liče na njihove. Mali Oposum se posle propasti planete Gabon povukao i niko u svemiru nije u stanju da kaže išta o njemu. Nema čak nigde ni signala njegovih brodova.

— Znam — odgovori Mark — on sada radi na ubrzanom razmnožavanju svoga naroda. Izgubio je suviše ratnika u napadu Hamlinosa i cela planeta mu je razorena. Zar ne znaš?

— Da, znam — odgovori Mesec, — ali me čudi da se ni jedan jedini put nije javio u poslednjih pet godina.

— Ništa to ne znači. Ja sam siguran da je on tu negde i da samo čeka da se ubaci u kakvu veliku gužvu... Nećeš reći da ne znamo gde je Viktor Abaza.

— Ne, to ne mogu — reče Mesec, — ali čudi me da ga planirate za komandanta, a još se niste susreli s njime, iako je udaljen od ove sobe samo stotinak metara. On čak i ne zna da ste ovde.

— Da, — odgovori Mark, — možda ti to izgleda čudno, ali

mislio sam da još nije vreme. Prvo, stalno bismo samo pili, a drugo – matori lisac bi odmah nanjušio da se nešto kuva i bojim se da bi se izlanuo. Ali mislim da je sada trenutak da ga pozovem.

– Kako da mu to saopštim?

– Reci da ga jedan stari prijatelj zove u apartman broj šest. Ništa mu drugo nemoj reći. On ne zna čiji je ovo apartman. Uostalom, to ne zna niko sem najužeg kruga glavnog biroa Meseca.

– Da – reče Mesec, – zar se ne sećate da je nekad to znao i jedan Gila?

– Sećam se – reče Mark, – bio je to Gila koga sam ubio s zadovoljstvom. Možda je to bilo jedino ubistvo koje sam učinio ne trepnuvši. Taj Gila Andrio želeo je da zavlada svetom.

– Da, – odgovori Mesec – to je bio taj... Maestro Abaza je obavešten i za desetak minuta doći će ovamo.

Mark mahnu rukom i sintetizovana slika se povuče, tako da on ostade sam u svojoj sobi. Zagleda se u veliku projekciju Himalaja koja se videla kroz prozor i učini mu se da tamo nekoga ima. Pažljivo se zagleda u stazu koja se spuštala kroz klanac, ali ne vide nikoga. Znao je da je to nemoguće, jer je tu projekciju dobro poznao. On ju je sam odabrao, u njoj nije bilo nijednog živog bića, već samo predeo pod snegom i rododendronima. Jedino što se kretalo bio je jedan potočić koji je žuborio između kamenja.

Tihi signal koji se čuo iz komunikatora bio je znak da je Viktor Abaza pošao prema

apartmanu. Mark se radovao ovom susretu. Viktor Abaza bio je njegov stari prijatelj, jedna od legendarnih ličnosti među specialistima, isključivo među specialistima, jer javnosti nije bio poznat. Nekada je bio inspektor za određivanje koridora u Ujedinjenim svetovima, zatim je postao glavni administrator planete Gabon, a sada se nalazi na Mesecu u svojstvu generalnog inspektora za pripremu karata koridora u prvoj paraleli, kroz koju se već nekoliko godina provlače letelice Federacije. Druga paralela, svet u gušenju, pružala je nova neograničena bogatstva u sirovinama kojih u Galaksiji nema. Abaza je radio kartu na kojoj su dve paralele postavljene jedna nasuprot drugoj, sa ucrtanim tačkama u kojima se smelo prelaziti iz jedne u drugu.

Mark se pitao kakvo će lice napraviti maestro kada ga ugleda! Oni se nisu videli četiri godine. Poslednji put bili su jedan kraj drugog onesvešćeni, zatrovani silama planete Gabon. Posle toga videli su se samo preko video-komunikatora i nekoliko puta razgovarali radio-vezom.

Na vratima se začu signal najave i Mark pride i otvori ih. Kad ga ugleda, Abaza napravi grimasu koju je Mark oduvek voleo: bilo je to sužavanje zenica, zatim otvaranje usta u široki osmeh kojem je sledila psovka:

– Kvazar ti tvoj, Mark, stari davole! Otkud ti na starom dobrom Mesecu?

– Maestro moj, došao sam po tvoju dušu i telo.

Abaza se gromoglasno smejao, ali kad ugleda Markov apartman, zabezeknu se videvši sjajan predeo s one strane prozora, odakle je dopirao sveži himalajski vazduh i miris planina.

– Gde smo mi to, Silarde?

– U mojoj kući, Viktore.

– Uvek si umeo da živiš bolje nego iko. Sigurno tu imaš i nešto za piće?

– Mislim da imam, – reče Mark, otvori veliki bife i izvuče čitavu policu pića, što oduševi maestra.

– Levi ti kvazar, stvarno si genije – reče Abaza mereći flaše u kojima su bila pića kakva nije nikad video. – Pa sipaj, šta čekaš!

Uz nekoliko čašica podsetili su se svojih mladih godina, a zatim svog poslednjeg lova na planeti Gabon, a onda, usred razgovora, Mark reče:

– Stari moj, moram nešto da ti kažem. To će te možda iznenaditi, a možda i neće.

Abaza ga je gledao kao da očekuje nešto sasvim jednostavno, ali razvali usta od iznenađenja kad je čuo Markovu sledeću rečenicu:

– Šta misliš na to da za jedan sat kreneš u potragu za Malim Oposumom?

– Kako?

– Uzećeš najbrži brod koji ovde postoji, jedan ratni brod, i krenućes da pronadeš mališana i predaš mu ovu poruku. Ona se nalazi na ovom kristalu, a ovo je kristal za tebe. To ćeš sve saslušati na brodu. Da, zaboravio sam da ti kažem: naimenovan si za generala flote i brani-

ćeš region Polare. Da, možda i ne znaš, mi smo u ratu!

– Ko, mi? – upita Abaza.

– Ujedinjeni svetovi. Ova Galaksija. Kiborzi napadaju zajedno sa ostalom žgadijom. Moramo im se suprotstaviti na svim važnim regionima. Tvoja flota okupiće se kod Polare; tamo ćeš se susresti s neprijateljem kad dođe vreme.

– Nadam se da će to biti Hamlinosi – reče Abaza bez ikakvih pitanja, sve prihvatajući kao normalnu stvar.

– Naravno, – reče Mark – ali ti za početak moraš pronaći Malog Oposuma, Da li znaš gde je on?

– Ne znam. Nema ga dve godine. Kao da je propao u zemlju. Nema ga čak ni na prvoj paraleli. Ne odaziva se ni na pozive i molbe.

– Gle, a ja sam mislio da ga nema pet godina – reče Mark.

– Dve, – nastavi Abaza – sve vreme smo sarađivali na pravljenju karte prve paralele, a onda je odjednom nestao. Ne znam šta mu bi.

– Imaš mesec dana da ga pronadeš i predaš mu poruku, a zatim da se svojoj floti priključiš kod Polare.

Možda je ipak sve to za Abazu bilo suviše brzo, zato je morao da sipa sebi još neko piće, a onda sumnjičavo pogleda Marka i upita:

– Sve je to sjajno, a ko stoji iza tebe?

– Vrhovni – reče Mark i Svet. Odluka o ratu je donesena.

Mark pokaza veliki totem koji je opet nosio kao glavno komandujući, a onda ispriča Abazi sve što bi mu olakšalo da

shvati situaciju u kojoj se nalaze, računajući na to da će detalje Abaza saznati tek kada pročita kristal na svome brodu.

— Još nešto — dodade Mark; — izabraćeš posadu od šest ljudi i sa njima zajedno sačinjavaćeš »septimu klin«. I pazi, oni ne moraju odmah saznati o čemu se radi. Ali kad saznaju, da ih to nimalo ne iznenadi. Znaš kakvi to ljudi treba da budu.

— Znam na kakve misliš — reče Abaza. — A ti?

— Ja moram da pronađem još dva komandanta. Čuo si za braću Lafit. Njima sleduje najširi region jer imaju najveću flotu.

— Slušaj Mark — reče Abaza, — ipak je sve ovo nekako suviše brzo. Jednostavno, ne možeš tek tako da me iz kabineta baciš u rat. Moram valjda da se naviknem na tu misao.

— I ne bacam te ja u rat. Do rata ima još nekoliko meseci. Ja te šaljem na zagrevanje, na pripreme. Na oštrenje zuba. Rat će za tebe početi tek kad se kroz mesec dana pridружиš tvojoj floti, a dotle ćeš se navići na sve. Uostalom, ti imaš iskustva u tim stvarima, ne možeš da truneš u kabinetu i da vodiš raspravu sa ovim dosadnim kompjuterom.

Mark je znao da Abaza već uživa u zadatku koji je dobio, ali da nešto pokušava da izvuče od njega. To je ustanovio brzo, kad je zapazio kakve poglede baca prema bocama u bifeu.

— Da — reče Mark, — ako želiš nešto od ovoga da ponesesh — možeš slobodno: stoji ti na raspolaganju.

Pokazivao je redove flaša sa odabranim pićem.

— Bogami, neću se stideti — reče Abaza, odabra desetak boca i smesti ih u jedan kofer koji mu Mark dodade. — Neka mi se ovo nađe kad zagusti.

— Tako je — klimnu Mark pružajući mu ruku. — Odlaziš već, baš mi je žao. Da, održavaj sa mnom tehionsku vezu.

— Silarde, ti si zaista brži od svetlosti. Tek smo se sreli a već se rastajemo — da bismo se sastali negde iza božjih leđa. Ti si lud.

— Da li ti to škodi? — upita Mark.

— Ni najmanje, iako mi još ništa nije jasno, ali nadam se da ću uz put sve shvatiti.

— Svakako, — reče Mark stežući mu ruku. — Onda za mesec dana, kod Polare!

Skoro ga je izgurao napolje. Nije hteo da mu da mnogo vremena, jer je znao da će u toj vremenskoj stisci Abaza bolje i preciznije raditi. Odabraće najbolju ekipu ljudi i najbolji brod, a posle će u pustom svemiru imati vremena da se skoncentriše.

Kad je Abaza otišao, Mark uze čašu nekog gorkog soka, i, dok je pio, zažmuri od gorčine koja mu je prolazila preko nepca i jezika u grlo. Kad otvori oči, shvati da se slika pred njim promenila. Ostao je isti predeo Himalaja, sa vrhovima pod snegom i dolinom u kojoj su cvetali rodonendroni na obalama potoka koji je jurio naniže. Ali, sada je na strmoj stazi jasno video kako prema njemu, zagledana u njega iako joj se nisu videle oči, korača jedna ptica-du-

hovnik. Mark je osećao da će iz te projekcije zakoračiti pravo u njegovu sobu, ali se prevario. To neobično biće skrenu i ode stazom udesno, koja je vodila ka dubokim mračnim provalijama.

— Važno je da je tu — prošapta Mark.

9

Abaza je bio iznenađen kad su mu otvorili silose sa novim skoro neupotrebljavanim brodovima, onima o kojima je nekada samo mogao da sanja. Svaki od njih skoro se mogao meriti sa Silardovim Poluksom, iako je bio samo standardna varijanta. Brodovi su koristili nekoliko vrsta pogona, a bili su opremljeni najubitačnijim vrstama oružja. Odmah mu je bilo jasno da je ono u što se upušta ipak mnogo veće nego što je pretpostavljao. Klimnuo je samo prema brodu čija mu se boja učinila najlepšom i odmah je seo za komunikator da pozove ljude koje je već imao na umu. Odabrao je šestoricu kojima je život na Mesecu već izjedao dušu, a koji su bili spremni da tu dušu prodaju za nekoliko meseci potpune slobode u sveniru. On je mogao da im to ponudi. I zaista su bili spremni istog trenutka kada im je to saopštio i već su hitali ka poletištu prema kome je brod polako klizio.

Mark je sve to posmatrao preko svoga videa, zadovoljan brzinom kojom njegov prijatelj kreće na zadatak, iako jedva i zna o čemu se radi. Kad je brod bio spreman, a ekipa, na čelu sa Abazom, postrojena pred ula-

zom u poletište, Mark ih zamoli da za trenutak pričekaju. Kada se pojavio na tamnoplavom transporteru, mladići ga odmah prepoznaše. Postalo im je odmah jasno da su odabrani za neki važan poduhvat. Mark se rukova sa svakim posebno, a onda, posle službenog pozdrava, još jednom zagrlji svoga prijatelja. Rastajali su se da se možda više nikad ne sretnu. Može ih rastaviti smrt, ali isto tako i vreme i dimenzije u kojima se mogu naći.

Začu se zvono, jednom, zatim dvaput, i vrata poletišta se otvoriše i pred očima mladića ukaza se dugi i vitki brod, pomalo sličan raketi. Na njegovim bokovima naslućivali su se začeci krila, a sasvim nazad — kratki stabilizator koji je brodu omogućavao skretanje u paralele bez posebnih trzaja koje izaziva promena ubrzanja. Lažna krila koja je brod imao predstavljala su, u stvari, neku vrstu energetskog noža jednog sasvim novog oružja, koje se moglo upotrebljavati, protiv najvećih i najmasivnijih ciljeva, kao što su džinovski sateliti ili pseudoasteroidi koje je neprijatelj koristio kao skladišta razorne energije. Ovaj brod bio je najbolji presretač i gonič u isto vreme, najelitnije oružje Ujedinjenih svetova. Dok su mladići uživali u belini broda, crvenoj spirali (znaku Ujedinjenih svetova) i profilu malog sokola čije značenje nisu znali, Abaza još jednom steže Marku ruku i šapnu mu:

— Stari moj, naći ćemo se gore.

Mark samo klimnu glavom isprativši ih pogledom, dok su

nestajali iza vrata poletišta koje se već zatvaralo. Vratio se u svoj apartman da posmatra poletanje.

Samo što se smestio u udobnu fotelju, brod je već bio lansiran i mogao je videti kako se klati u orbiti iznad Meseca. Slušao je tihu muziku kojom je veliki kompjuter njime upravljao i video je kako se brod iskosio kao da širi krila i odjednom nestaje sa vidika.

Slušao je još neko vreme kako Abaza i kontrola leta izmenjuju muzičke fraze, ali nije imao volje da zatraži njihov prevod: znao je da se radi o rutinskim porukama i pozdravima. Na velikom videu sada su se videle samo zvezde i jedna jedrilica koju je Sunčev vetar nosio prema Zemlji. Znao je da je Abaza već toliko daleko da mu Sunce izgleda kao zrnce prašine. Uskoro će se prebaciti na tahionske komunikacije.

Sada je red na njega da krene u potragu za braćom Lafit, negde ka spoljnim svetovima, gde su se možda vratili svom starom poslu – krijumčarenju, pljačkanju rudarskih planeta ili udaranju nameta kolonijama. Ako Abaza možda i naslućuje gde će tražiti princa Mišolikih, on jedva može odrediti region u kome će početi da traga.

Gledao je u monitor koji je pokazivao duboko prazno nebo, čas ispunjeno zvezdama, čas pomalo prazno i samo posuto prašinom i u pozadini obasjano sjajem nekog galaktičkog jata. Bio je rasejan i nije pratio sam sebe. U svesti su mu se redale razne slike, čak nije mogao da se seti je li to nešto čega se seća

ili to sada stvara njegova svest. Bilo je to jedno od onih osećanja beznada koje ga obuhvata u trenucima kad treba da odluči nešto važno, a ne zna čak ni šta je to.

Tada ga prekide kratka najava sa komunikatora kojom ga je Mesec upozoravao da je primljena vest najveće važnosti.

– Komandante, upravo je stigla vest iz predela Deneba. Javljaju o velikim razaranjima planeta Deneb 11, 17 i 17a.

– Ko šalje vest?

– Niko, došla je hiper-tahionskom vezom sa sonde 795 beta.

– Šta je to Deneb 11, 17 i 17a?

– upita Mark.

– Zar ne znate, komandante?

– Ne!

– Tamo je smeštena rezervna flota od 10.000 ratnih brodova. Takozvana flota Z. Trebalo je da posluži za napad na pobunjene svetove lutajuće planete Tanatos koja se usmerila prema našem kraku svemira.

Mark se sada setio velike afere sa lutajućim planetama Tanatos, koje su prodrle iz prostora van galaksije, ali osetivši snagu Ujedinjenih svetova, vratile su se posle nekoliko godina nazad, u tamu.

– Ko je izvršio napad? – upita. – Opet bića sa Tanatosa?

– Prema onome što je sonda poslala, izgleda da se radi o napadu Mutanata.

– Nemoguće, – reče Mark – to je neka varka. Oni se nikad ne udaljavaju u tom smeru. Radi se sigurno o nekome ko se samo poslužio njihovim brodovima, zar ne?

– Naravno, – reče Mesec – najverovatnije su u pitanju kiborzi. Iako nije moje da zaključujem bez svih podataka.

– Ne pravi se čistunac, – odgovori Mark – ti si opremljen za razmišljanje i zaključivanje i kada su u pitanju sasvim apstraktne stvari.

Mesec je ćutao. Kao i uvek klonio se svega što bi njegov intelekt isticalo kao samostalan, nemašinski. I kad se Mark spremao da nastavi, začu se novi poziv za njega.

– Tu sam, stari moj, – javi se on Vrhovnom, koji je tražio hitnu vezu sa njim. Da, znam: pitaš šta se to događa na Denebu. Izgleda da smo izgubili veliku flotu, ali znaj ja na nju nisam ni računao. Jednostavno, potpuno sam zaboravio da postoji.

– Kako? Pa tamo smo imali 10.000 ratnih brođova.

– Kao da nismo imali nijednog.

– Ti si lud – reče Vrhovni.

– To sam i ja oduvek tvrdio.

Za trenutak nastala tišina, kao da očekuju ko će početi s novom replikom. Nijedan od njih nije znao kako i šta da zausti. Najzad se javi Vrhovni:

– Šta da radimo?

Mark je ćutao osećajući da je blizu konačnog rešenja.

– Što čutiš? – upita Vrhovni.

– Smišljam nešto. I mislim da sam upravo smislio nešto sjajno.

– Kaži!

– Šta misliš, da ja odem direktno u osinje gnezdo? – upita Mark.

– Kakvo gnezdo?

– Pravo kod Gospodara Trevera.

– Jesi li lud?

– Ne nisam – reče Mark. – Mislim da je to genijalna ideja. Ići ću kao inspektor. Ti znaš da je on obavezan da s vremena na vreme primi inspekciju koja će kontrolisati njegov svet i sve aktivnosti na njemu. On je prihvatio takav uslov. Siguran sam da neće odbiti naš zahtev, pogotovu ako mu se najavi ranije.

– I šta misliš da mu kažeš kad se sretneš sa njim?

– Sve što znam o njemu. Predoćiću mu neke od snimaka njegovih pojava. Zatim ću mu skrenuti pažnju na aktivnost Mutanata i ostalih njegovih prijatelja i zatražiću da se ne meša u njihove poslove i da ih prepusti našim flotama.

– Pa ti ćeš mu otkriti našu taktiku?

– Da. To je jedini način da ga kontrolišemo u potpunosti. On će vrlo rado sve svoje saveznike gurnuti pred naše topove, samo da bi zadobio naše poverenje i lakše se na nas ustremio.

Vrhovni je ćutao. Videlo se kako mu se lice grči od umora, a onda reče:

– To i nije tako besmisleno, ako si siguran da te neće ubiti?

– Ne – reče Mark. – On je ipak neka vrsta viteza, crnog viteza. A onda, mi smo i sentimentalno vezani. Jedan drugoga zbog toga možemo uništiti samo u okršaju. On ima nameru da me ubije, ali zajedno sa celim Atlantisom. Zato me sada neće ni pipnuti.

– Jesi li siguran?

– Da – odgovori Mark, – apsolutno siguran. Otići ću mu

na vratanca i učiniću da mu od nerveze provri supstrat u kontejneru. Izvršiću inspekciju njegovih dvoraca, laboratorija i cele planete, iako se toga pomalo gadim. Da, biće mi potreban i dokument Saveta o naimenovanju. Čim to dobijem, krećem.

Vrhovni je gledao u Marka i videlo se da mu se lice polako razvedrava, a onda reče:

– Sutra ćeš imati sve što ti treba. Dobićeš i dozvolu za korišćenje Poluksa.

– Ne, neću Poluks – on će biti pripremljen za rat i njegov komandant će biti Vanda. Ja bih uzeo najslužbeniju letelicu Federacije – Hijeronimus 009. Mislím da će to biti najuverljivija legitimacija za inspektora, zar ne?

Hijeronimus je bio u neku ruku prestoni brod, njime je obično leteo sam Vrhovni, pa – iako po svojim performansama nije bio ni među pet najboljih brodova po manevarskim moćima – po ugledu i sjaju koji ga je okružavao bio je brod broj 1. Uz to njega je uvek pratila eskadrila od šest brodova koji su se po vatrenoj moći i specijalnosti dopunjavali. Kad bude leteo na Hijeronimusu, sva mu se vrata u Galaksiji moraju otvoriti.

– I još nešto – nastavi on. – Pored dokumenata da obavljam funkciju inspektora, želim da se to i javno objavi. To će biti znak da me svi sumnjivi moraju dočekati pred vratima. Želim biti siguran da svako zna kud idem i šta radim.

Posle ovog razgovora sa Vrhovnim Mark je bio zadovoljan sobom. Iznenadna ideja da

leti kao inspektor bila je sjajna. Tako će prisiliti Kiborga da ga dočeka u svome brlogu i tako će odložiti početak napada.

Odlučio je da pode čim vest o inspekciji bude zvanično puštena u Galaksiju. Pre toga moraće s Vandom da razradi sve planove za rat do detalja, u slučaju da se u toku inspekcije njemu nešto desi. Zbog toga odmah uključi vezu sa kućom. Na videu se pojavi Petrus, koji mu je mahao. Dečak još nije prihvatao video-vezu kao nešto normalno. Odmah se zatim pojavila Vanda, nasmešena i vedra. Kad joj je rekao da je očekuje, ona samo klimnu i on već vide kako se pakuje. I dečak je želeo da pode sa njom, ali ona se protivila:

– Povedi ga, – reče Mark – povedi ga. Znam da voli da se muva po hodnicima centrale. To mu sve liči na veliku igračku.

Vanda će ujutru biti na Mesecu. To ga je radovalo jer je znao da je, posle neće videti možda više meseci, možda nekoliko godina, a možda nikad više. Nije voleo što će ona predvoditi veliku vojsku, ali najsigurniji je bio u nju. Nije bilo iskusnijeg stratega u Ujedinjenim svetovima. Oduševljavalo ga je što će sa njom biti i još dve nenadmašne žene – Juki i Mofo – dve heroine rata za Andromedu.

Setio se onda povratka iz tog rata i zadovoljstva koje su mu njih tri pružile na tom dugom putu do Zemlje. Nikako nije mogao da odredi za koju od njih da se veže. Svaka je imala neki od kvaliteta koje je on voleo. A

kad dobro razmisli, jedva da je i upoznao ženu koja ne bi imala nešto što on nije voleo.

Pre sna zaneo se u mislima na te dane, a onda u trenutku shvati da ga neko gleda. On okrete glavu prema vratima, ali tamo nije bilo nikoga. Onda se okrenu prema prozoru-projekciji i vide himalajske vrhove pre kojih se prosula mesečina i onda shvati da neko na kraju te slike, ili na samom njenom početku, s one strane prozora, kad bi to bio pravi prozor, stoji i gleda u njega. Bila je to ptica-duhovnik, ali on nije imao snage da ustane i pride joj: odjednom je pao u san. Ali osećao se dobro i smešio se tonući u stanje smirenja. Da li je to bio osmeh zbog priyatnih sećanja ili što je osetio sigurnost koju mu je pružala blizina moćne sile?..

10

Pošto je do detalja razradio nekoliko najverovatnijih varijanti koje će nastati u ratu koji se očekuje i simulirao ih na velikom Mesečevom videu, unoseći se zajedno s Vandom i njenim zamenicima u najsloženije operacije, Mark je znao da je došlo vreme da krene. Mala grupa žena i njegov sin pratili su ga do poletišta gde je stajao Bel-Ami, ali i postrojena četa veterana i uprava Meseca.

Ovaj polazak imao je rang A, što znači da je prenošen celoj Galaksiji, a hipertahionskim signalima – i dalje od nje. Mark je zbog toga obukao svoju svetloplavu uniformu, s koje je blistao rubinski totem Federacije. Održana je mala ritualna svečanost, ispunjena složenim figu-

rama i pokretima ruku uz zvuke muzike, a zatim se Mark oprostio od svojih, obećavši sinu da će mu sa nekog dalekog sveta doneti nešto zanimljivo.

Konačno se našao u svom malom brodu koji je za tri minuta već poleteo ka eskadrili u orbiti. Pred sobom komandant je video sliku malog jata od sedam brodova, među kojima se blistavim sjajem isticao Hijeronimus.

To nije bio veliki brod, već znatno manji od Poluksa, ali građen je ne samo uz poštovanje vrhunske tehnologije već i najstrože estetike. Bio je pomalo nalik na luksuzne krstarice koje su služile za brza putovanja između zvezda. Ali za razliku od njih među ukrasima na njegovom trupu krila su se ubojita oružja.

Dok je izlazio iz Bel-Amija, kratki signal objavljivao je mirno i njegova posada stajala je u propisanoj formaciji, postrojena paralelno sa linijom njegovog izlaska. Bila je to uobičajena formacija za šestorku – 1, 2, 3 i označavala je prvog zamenika, dva pratioca i trojku za posebne operacije.

Već prilikom prvog pogleda na njih, Mark je video da su to sjajni momci. On ih zvanično pozdravi, a zatim im dade voljno i sa svakim se lično upozna.

– Momci, – reče ukratko – mi smo od ovog trenutka zajedno na važnom zadatku. Važnom, na izgled rutinskom, ali verujte i vrlo opasnom. Vi ste verovatno sa tim upoznati kad ste birani za ekipu.

— Da, komandante — reče najstariji među njima.

— E, fino, o tome ćemo više razgovarati kad za to dođe vreme, a sada bi bilo dobro da odmah krenemo. Vi verovatno dobro znate svoja mesta i dužnosti na brodu i njih ćete se držati. Mene ne morate smatrati kao neku komandujuću ličnost, već samo kao inspektora. Vaš komandant je kapetan Mono. On će ovaj brod voditi do odredišta.

Iako najstariji među momcima, i kapetan Mono je bio još mlad, dovoljno mlad da zna sve o brodovima, letenju, oružjima i tehnicima, a tako malo o onome što ga očekuje u svemiru. Ali Mark je znao da ni on nije bio bolji u godinama obuke i još dosta dugo. Svemir je nedokučiv i nemiran, u njemu čovek nikad ni u šta ne može biti siguran.

U pratnji mladog kapetana Mark obide brod, na kome nikada ranije nije bio. Brod je bio prostran, čak je imao hodnike šire nego Poluks, unutrašnja paluba bila je sva iskićena, čak je imala i galeriju za smotre, automatske trake vodile su do apartmana i kabina. Komandna sala bila je nešto naj-savršenije što je video iako mu se u osnovi nije svidela. Imala je ravno sedam mesta i sedam komandnih pultova. Sve je bilo izrađeno sa savršenom preciznošću, ukusom i od skupih materijala.

Momci su zauzeli svoja mesta za komandama, a Mark se smestio u veliku fotelju iz koje je imao pregled nad celom kabinom i svim komandama broda. Bilo je sve toliko savršenije

nego u njegovom Poluksu, ali ipak mu se nije svidalo. Nije bilo nikakve intimnosti, sve je izgledalo suviše zvanično.

No, moramo se na to privići.

Mladi kapetan se okrenu prema njemu tražeći naredbu, Mark to shvati s malim zakašnjenjem i onda reče:

— Naravno, ti ne znaš odredište. Idemo pravo ka Monocerosu. Želim da prvo posetim Mutante, voleo bih da nas vide u punom sjaju, da im malo podignem temperaturu.

— Razumem — kratko odgovori kapetan i brzo odredi koordinate Monocerosa.

— Bilo bi dobro da donde putujemo četiri dana. To će nam biti dovoljno da se priviknemo na kontinuum.

Mark je sa zadovoljstvom gledao kako mladić prenosi komande drugim brodovima i zatim polako počinje da se koncentriše na polazak. Javio se prvo kontroli Meseca, zatim Zemlji i svim sekcijama u regionu Sunca. Bio je dobar kapetan i Mark je znao da sa njim neće biti problema ako let bude tekao rutinski. Sad je mogao da slobodno napusti kabinu i ode u svoj apartman. Neka momci lete sami koliko mogu.

U prostorijama namenjenim Vrhovnom, u kojima će on provesti sve vreme puta, sve je izgledalo savršeno. Nameštaj, oprema, ukrasi, čak i kontejneri sa cvećem, pretvarali su apartman u luksuzno boravište. On to baš nije naročito voleo, ali mu je zato u potpunosti odgovarala mala priyatna prostorija, gotovo asketski nameštena, u koju se ulazilo direktno iz veli-

kog salona. Bila je opremljena svim tehničkim uređajima i imala je izvode svih komandi broda, naravno i pregled svih instrumenata iz komandne sale. Mark shvati da se radi o sobi za telohranitelja ili adutanta Vrhovnog.

Dok je čeprkao po nameštaju tražeći bocu pića, posmatrao je kako se njegova mala flota od- vaja od regiona rodne planete i leti prema izlazu iz sistema. Na monitorima je imao sliku svake letilice posebno, a na holo-pro- jekciji položaj cele grupe koja je bila postavljena u službenu for- maciju. Konačno je pronašao nešto za piće, ali se iznenadi kada vide istu bocu kakvu je vi- đao kod Vrhovnog. Postade mu jasno da prostorija ne pripada adutantu, već starom lično. Sve ostalo bile su samo zvanične prostorije, u slavu čina, dok je stari najverovatnije svoje vreme provodio ovde.

Lepi signal jednog menueta najavio je obaveštenje za njega. Mark uključi komunikator i na njemu se pojavi lice Vrhovnog.

— Kako se osećaš u novoj ulozi? — pitao je stari.

— Sjajno, iako nisam navikao na komandovanje ljudima. Ovo- liko brodova oko mene čini me pomalo nespretnim i nesreć- nim.

— Moraš se na to navići — odgovori Vrhovni. — Uostalom, sam si to tražio, ali drži se! Sve će to proći.

— Ništa mi drugo i ne preo- staje, — reče Mark. — Da, još nešto. Da li su poruke o našoj inspekciji poslate u konti- num?

— Da, odgovori stari — pro- veri preko tvojih kontrola, jer ih još šaljemo. Neke su već si- gurno stigle i van našeg sveta. Mislim da smo izazvali zabunu, ali i znatiželju.

— To je važno, neobično važno, jer se ne zna odakle sve mogu banuti, a želeo bih da me svi u isto vreme očekuju. Hoću da vidim neke njuške: kako će se ponašati kad im se spustimo iznad glava, a oni znaju da mo- raj u to da trpe.

— Biće protesta, siguran sam!

— Neka bude — reče Mark.

On je dobro znao da su mnogi od onih koje bi mogao podvrg- nuti inspekciji spremni da pro- testuju što im povređuje pro- stor, jer se ne nalaze u članstvu Federacije, ali on je dobro znao da su svi oni isto tako i potpi- sali Osnovni dokument, na os- novu kojeg su prihvatili moguć- nost kontrole, kao jedinu alter- nativu opstanka na ovom pro- storu. U protivnom, morali bi da napuste Galaksiju na udalje- nost od najmanje hiljadu par- seka. Osnovni dokument predvi- đao je jednu inspekciju u dvade- set godina, a ovo je tek peta u milenijumu. Zato neće niko imati prava da se ljuti, a još manje da se suprotstavi jer bi time izgubio pravo boravka u Galaksiji, kao i svaku dalju za- štitu Ujedinjenih svetova.

Dobro je poznato da su mnogi samostalni svetovi nastali ili naseljeni oko usamljenih zvezda van Galaskije stradali od napada poznatih i nepozna- tih sila koje su stigle iz konti- num. Bio je to jedan od glav- nih razloga da se pokornost odr- žavala i kod najvećih neprijate-

lja i najarogantijih samostalnih civilizacija u Galaksiji, kao što su Gule ili Mutanti, ili neki manji kao što su Liku-majmuni, Manaha, De Sad-zmije i drugi. Njihove povremene pobune ili ratovi još nisu bili dovoljan razlog da Svet donese odluku o njihovoj ekskomunikaciji iz Galaksije, jer se još uvek smatralo da su potrebne i sile zla, kako bi se život odvijao normalno. Dobro i zlo, suprotstavljeni jedno drugom, bili su još sile koje su stvarale progres.

– Mark, – nastavi stari – vreme je da prekinemo razgovor, ali zapamti želim da znam sve što ti se događa.

– Naravno – odgovori Mark znajući da su njegovi izveštaji, kao i stalno održavanje veze s Zemljom, potrebni kako bi njegova misija izgledala istinita.

– Onda srećan put!

– Moj pozdrav Savetu i velikom šefu Službe.

Odozdo se čuo samo smeh iza slike koja se gasila. Komunikator zamre, a Mark proveri na kontroli leta gde se sada nalazi Zemlja. Ne samo Zemlja, nego ni Sunce se više nije moglo razaznati među zvezdama koje su pokrivala monitor.

Brzina kojom su leteli bila je takva da ih svetlost više nije sustizala, već su sami prestizali svoje signale koje su slali radiom. Bili su već u dubokom svemiru, iako još nedovoljno duboko da bi izgledalo da su napustili Galaksiju, jer su mnoge zvezde još mogli raspoznati golim okom. Godinama već nije ovako daleko išao, čak je bilo trenutaka kada je verovao da više neće ni napuštati Zemlju.

Sada se opet osećao dobro. Počelo je u njemu da se budi osećanje lutalice.

Kratki signal najavljivao je poruku od mladog kapetana i to Marka prekide u razmišljanju.

– Komandante, vreme je za obed. Želite li da vam se donese u apartman ili ćete jesti za brodskim stolom?

On bez razmišljanja reče:

– Nikad nisam voleo da jedem sam. Ako na to nisam bio prinuđen. Evo me, stižem.

Pre nego što će otići do brodske trpezarije on pronjuška po velikom apartmanu i pronađe skladište pića i cigareta, napuni kutiju i pode. Nije mogao da se seti je li to ručak ili večera. Uostalom, znao je da to nije važno: kad se čovek nađe u svemiru ubrzo se izgube granice protokola, kao što se i vreme potpuno iskrivi i izmeni.

Pored komandne sale nalazile su se spavaonice za posadu i trpezariju u kojoj je Marka za postavljenim stolom čekala posada. On pruži dežurnom kutiju sa pićem, što momci prihvatiše sa oduševljenjem.

– Ovo je moj prilog zajedničkom obedu.

Spontanost s kojom je pristupio posadi doprinela je da se za stolom brzo uspostavi živ razgovor. Posle nekoliko čašica momci su se raspričali i razveselili i Mark se polako povuče kako bi se i ostali mogli povući u svoje kabine.

On međutim, nije mogao da spava, niti da se smiri pokušavajući da čita jednu od onih prastarih knjiga odštampanih na hartiji, kakvih je u vitrinama

konferencijske sale bilo dosta. Uzeo je nekoliko knjiga pesama iz trećeg talasa helenizma, ali sad mu nisu odgovarale iako ih je nekad voleo, čak i sam pokušavao da ih imitira. Otkri onda čitavu kolekciju knjiga i raznih dokumenata o pužolikim bićima, kojima se izgleda bavio Vrhovni, sadašnji ili neki od njegovih prethodnika.

Zanet slikama čudnih pužolikih bića sa različitih svetova Mark je prečuo pozivni signal i trže ga glas dežurnog koji je čuo iz audija:

– Komandante, približavamo se nekom velikom objektu.

– Koliko velikom? – upita Mark.

Nekoliko kilometara, ali izgleda da je potpuno veštački. Najčudnije od svega je što potpuno miruje. Ne kreće se i ne rotira, od njega ne dolazi nikakav signal, a izgleda da oko njega nema nikakvog pola sila.

Marka je takva konstatacija na nešto podsećala.

– Koliko je daleko od nas? – upita.

– Jedan sat, ukoliko bude i dalje stajao. Jeste li pogledali sliku?

Mark se okrenu prema monitoru na kome se jasno videla slika tog objekta. On odmah prepozna olupinu Galijske, ukleti lutajući satelit, što se bez ikakvih pravila i protiv svih zakona gravitacije već vekovima kretao kroz svemir. Pojavljivao se uvek na mestima gde ga niko nije očekivao. Ulivao je strah i jezu putnicima koji su ga susretali i svi su najčešće bežali od njega.

– To je Galijska, stara olupina – reče Mark. – Uvećaj sliku,

želim da je pratim. Tako, daj mi sada detalje. Ovo je već moj deseti susret sa njom.

Kad god se Galijska pojavila na njegovoj stazi, to je uvek imalo nekog razloga i smisla. Uvek je bila sudeonik njegovih poduhvata i avantura. Međutim, već odavno nije ulazio u nju. Sad je osetio da to mora da učini.

I sad kao da je izgledala tajanstvenije, napuštenije nego ikada, iako mu se činilo da iz nje izbija neki sjaj, mada to rezultati koje su davali senzori nisu pokazivali.

Ovim mladim ljudima ta olupina ništa ne znači, ali kada on pomisli na nju, seti se svih legendi o duhovima putnika koji još žive u njoj, seti se prljavih jazbina Mišolikih koji su je neko vreme nastanjivali, ali pobegli kad je počela da se suludo ponaša, kao da je nosi neki unutrašnji nerazumljivi nagon. Ta olupina bila je i ostala velika tajna, jer niko nikada nije mogao da utvrdi kakve to sile stoje iza nje ili u njoj. Konačno, Mark oseti da je došao trenutak da on to utvrdi.

11

Mala eskadrila zaustavila se nadomak olupine i iz te blizine izgledala je kao neko vasijsko telo, jer je zakrivala celi vidik svojim tamnim telom na kome se odražavala svetlost dalekih zvezda, ali i energetskih pojaseva sa brodova. Na ogromnom satelitu nejasno su se ocrtavali ostaci nekadašnjih građevina, sletišta za brodove, rampe za rakete, nekoliko crnih otvora koje su verovatno napravili projektili neprijatelja ili meteori na koje je naleteo. Senzorima, međutim, utvrđeno je da se oko tela još zadržava

tanka atmosfera idealnog sastava za disanje i održavanje života. Naime, kad je davno, pre nekoliko vekova, sagrađen ovaj satelit za interstelarni let, oko njega je formirana i atmosfera koju je na gotovo čaroban način održavao i regenerisao uređaj koji se nalazio u samom centru satelita. Bila je to nekad Galija, ali otkako je napuštena, nazivali su je samo Olupina, a u poslednje vreme Ukleta Olupina. Putnicima kroz svemir predstavljala je danas ono što je u davna vremena predstavljao susret sa brodom Ukletog Holandanina.

Cela posada Hijeronimusa stajala je i gledala Olupinu jer su je sada prvi put videli u stvarnosti, iako su kao deca mnogo o njoj slušali, gledali video-serije i čitali magnetske knjige i stripove, uglavnom u horor-stilu.

Mark je znao da se mora spustiti na nju i reče poluglasno:

– Momče, pripremi sve za sletanje na Olupinu.

– Ovo je posao za jednog starca – reče kad su momci izjavili želju da pođu sa njim. – Vi ćete, momci, imati prilike da se sa ovim susretete još mnogo puta, pa ćete onda moći i da se spustite na nju.

– Ali, ja sam odgovoran za vašu bezbednost, komandante! – reče mladi kapetan.

– Moja bezbednost? – nasmeja se grohotom Mark. – Šta mi se može dogoditi na staroj krntiji? Ne verujete i vi valjda da njome lutaju duše nekadašnjih putnika?

Da bi umirio kapetana, Mark je ipak pristao da ga trojka zadužena za obezbeđenje prati prilikom silaska na Olupinu. Mladići su se maksimalno naoružali, a poneli su čak i aparate sa velikim količinama energije koja se mogla na licu mesta sintetizovati u nekoliko desetina supstanci, od kiseonika do olovnih kugli. I Mark se naoružao svojim uobičajenim oružjem – elektronskim bičem, kratkim nožem i

lakim laserskim pištoljem. Bila je to preventiva za slučaj da mu se u unutrašnjosti satelita nešto desi.

Kada se Bel-Ami spustio na površinu, ponovo su ispitali kvalitet vazduha, a onda gravitaciono polje i pritisak. Sve je u potpunosti odgovaralo idealnim uslovima za održanje života na površini. Mark ipak uze laki skafander sa količinom kiseonika za deset sati i napusti brodić. Nije dozvoljavao nijednom od mladića da ga prate. Jednostavno, nije želeo da prisustvuju onome što će se dogoditi, a već nekoliko sati osećao je da će se nešto dogoditi. Ipak, audio-linijom ostao je povezan sa njima.

– Komandante, srećno – čulo se sa Bel-Amija, a zatim i sa Hijeronimusa kad je zakoračio površinom Olupine.

– Hvala momci! – reče on.

Pogledima su ga pratili sve dok nije nestao kroz otvor koji je nekada predstavljao ulaz u štab Malog Oposuma. Znao je da se odatle, iz male prostorije koju je patuljak koristio kao svoje skladište otpadaka, nalazi prolaz ka unutrašnjosti satelita. Tamo gde on nikad nije ulazio.

Stajao je neko vreme pred tim prolazom i onda zakorači u njega. Učini mu se u trenu da ga nešto dodirnu, osvrte se, ali ničega nije bilo, samo se pred njim pružao hodnik koji je ispunjavala neka srebrnasta svetlost. Hodnik se spuštao nadole i polako je savijao ulevo. U hodniku je vladala apsolutna tišina i jednolična svetlost. Nije se mogao utvrditi izvor svetlosti, jer nije bilo nikakve senke, i Mark poverova da to svetli vazduh koji ga okružuje.

On dodirnu zid i oseti da je mlak, kao da ga sa druge strane nešto greje, nešto živo.

– Komandante, šta se događa dole? – čuo se zabrinuti glas kapetana Monoa.

– Ništa, – odgovori Mark – ovde nema ničega. Idem sada kroz jedan hodnik koji se spušta dole.

– Zna li koliko se već spuštate?
– Desetak minuta.
– Dva sata, skoro dva sata i bilo je vreme da nam se već javite. Zabrinuli smo se.

Mark pogleda na svoj sat i vide da je na njemu od polaska prošlo samo osam minuta. Sat je radio normalno, brojevi su se smenjivali, desetinke, sekunde, minuti, u ritmu koji je bio uobičajen. Zar je moguće da je ovde u unutrašnjosti vreme promenjeno? Kakva je to slika koja može usporiti vreme? On znači nije mogao znati da hoda već dva sata, jer je verovao da hoda osam minuta. Znao je, međutim, da je tačno i jedno i drugo.

– Komandante, jeste li vi stvarno rekli desetak minuta – začu se ponovo odozgo zabrinuti glas.

– Možda, – odgovori Mark – ali hteo sam da kažem dva sata i desetak minuta.

– Komandante, ako dole nema baš ničega, možda bi bilo dobro da se vratite. Nema smisla da gubite vreme u toj praznini.

– Samo još malo – reče Mark, – samo još jedan sat, pa ako nema ničega, počinjem da se vraćam.

– U redu, ali budite dobri i držite se toga. Inače sam obavezan da pošaljem pratnju za vama.

– Važi – odgovori komandant.

Sada je znao meru za vreme. Ovde pet minuta uredi kao jedan sat. Znači obećao je da će posle pet minuta početi da se vraća. Zato požuri dole.

Svoje korake ubrzao je skoro do trka osećajući da se nečemu približava, da će uskoro nešto ugledati i tada na stotinak metara od sebe primeti neka vrata, malo odškrinuta. Zadihan, stiže do njih, stavi ruku na polugu i povuče ih k sebi. Iako su bila ogromna i teška, ona su se lako i bešumno otvorila. Ugledao je ono što je naslućivao da će videti.

Pred njim je bila dvorana sa stubovima visokim gotovo stotinu me-

tara, a širokim tri ili četiri metra u prečniku. Sve je bilo nalik nekom egipatskom hramu iz vremena kraljeva i bogova sa životinjskim glavama. Naslonjena na jedan stub, zagledana u njega, stajala je ptica-duhovnik. Okrenuta prema Marku, možda ga je posmatrala, možda gledala kroz njega i to je trajalo nekoliko sekundi, nekoliko minuta ili nekoliko sati, to Mark nije mogao da zna. Ptica-duhovnik se onda okrenu i pođe između stubova nekud napred. Mark pođe za njom. Bilo je to jedino što je mogao da uradi u tom trenutku. Pogleda na sat i shvati da je prošlo samo tri minuta. Radovao se što ima još čitava dva minuta.

On ubrza korak da sustigne duhovnika, ali to mu nije nikako uspevalo. Činilo mu se da je pored njega promaklo hiljadu stubova, ali nije znao da li on možda ide kroz krug ili lavirint, ili zaista napreduje nekud napred. Plašio se da će vreme da istekne i da će morati da se vrati.

Najzad stigoše do nekih vrata i ptica-duhovnik ih odgurnu i nestade za njima, sekund kasnije to učini i Mark, i tada se nađe u jednoj potpuno praznoj dvorani ili apsolutno praznom prostoru, jer se ništa nije moglo videti ni u jednom pravcu, čak ni pod sopstvenim stopama. Hodao je po ničemu i kroz ništa, ne znajući više nizašta.

Pogledao je ponovo na svoj sat i video da je prošao samo još jedan minut, ali istog časa shvati da se sred tog bezličja rađa neka svetlost ka kojoj ga vodi njegov neobični voda. Videlo se jasno da je to neki disk što je usred praznine stajao kao neko malo ostrvo. Ptica-duhovnik se zaustavi na tom disku i okrenu prema Marku, koji ju je sustizao. Za nekoliko trenutaka i Mark je već stajao na disku gledajući sada sasvim iz bliza to neobično biće i pitajući se da li je to onaj isti koga je susreo kad je bio

dečak. To nije mogao znati. U toj ga nedoumici prekide glas:

– Pozdravljam te, mladi Silarde, sine Velikog Petrusa. Dobrodošao u sjevreme i sveprostor!

Mark je glasno čuo te reči, iako nije video da duhovnik otvara usta ili kljun. Pokuša i sam da odgovori, ali shvati da ni on ne izgovara reči, već se one iz njega na drugi način prenose prema duhovniku.

– Moj pozdrav duhovniče Janu N, ako si to ti?

– Ja sam, Mark Silarde VIII.

– Gde smo sada? – upita Mark.

– U sjevremenu i sveprostoru – reče duhovnik.

– Na žalost, ja treba da se vratim na brod.

– Vрати se Mark Silarde, ako moraš, ili ostani ako hoćeš!

Mark je znao da mora da se vrati, jer su pred njim obaveze inspektora i ceo program priprema za odbranu Atlantisa, ali isto tako osećao je i neodoljivu potrebu da ostane na ovom neobičnom mestu.

– Ne treba da se dvoumiš – nastavi duhovnik, – ne treba da se dvoumiš! Ti možeš da uradiš i jedno i drugo. Tvoje biće je dovoljno savršeno da može da to učini. Ti ni sam to ne znaš. Zato nemoj da biraš – učini i jedno i drugo. To će biti najbolje.

I Mark tada vide, oseti i shvati šta se s njim događa. On je silazio sa diska i polazio nazad ka Bel-Amiju da bi se vratio na Hijeronimus. Već se javljao mladom kapetanu:

– Momče, vraćam se!

– Jeste li tu dole nešto pronašli, komandante?

– Ništa – odgovori Mark. – Ovde je sve pusto, možda i ima nečega, ali bi čitave mesece trebalo provesti u istraživanju.

Osećao je kako prolazi kroz vrata, kako se penje hodnikom, gleda u svoj svet kako otkucava vreme, ali isto tako video je sebe i kako nastavlja put za ptica-duhovnikom preko tog bezličja nekuda u

neki drugi svet i vodi sa njim razgovor.

– Kuda ćemo, duhovniče?

– Zar me ne tražiš da ti pomognem u stvaranju vremenskog mehurca?

– Da – odgovori Mark.

– Onda koračaj za mnom!

Ali u isto vreme on je žurio hodnikom nagore i već je stizao na njegov kraj. Prošao je kroz vrata i našao se na samoj površini gde su ga čekali njegovi ljudi i njegov brod. On uđe u Bel-Ami, skide sa sebe opremu i prihvati se boce s brendijem. Osećao je kako mu brendi silazi niz grlo i greju utrobu.

A ptica-duhovnik je pitala:

– Da li ti je strašno što si na dva mesta, Silarde?

– Nije, ali je malo neobično.

– To isto rekao je i tvoj otac kad je ovo prolazio.

– Zar je i on sve ovo prošao?

– O da, davno, ali naravno ne na ovom mestu, već na nekom drugom, iako je sve to zapravo na jednom jedinom mestu, u sjevremenu i sveprostoru.

Hodao je za duhovnikom i učini mu se da se bezličje u kome se nalazi polako razilazi i da se ukazuju konture nekog predela.

– Šta je to? – upita on. – Kakav je to predeo pred nama?

– To je naša planeta – odgovori duhovnik.

Pred njima se nalazio beskrajni kameni predeo, velika kamena pustinja, sva u klancima, jarugama, ali sa ostrim vrhovima kojima su se približavali.

– Kako smo stigli iz Olupine dovde? – upita Mark.

– Jednostavno, – odgovori duhovnik – iz sjevremena i sveprostora može se zakoračiti na bilo koju planetu i bilo koje mesto u svemiru. Samo treba znati odabrati put.

– Znači li to da smo mogli doći i na Zemlju?

– Naravno, mogli smo ravno u tvoju sobu, Silarde, ravno u krevet

tvoje žene, ali za to sada ima vremena. Pred nama su mnogo važnije stvari.

Bel-Amijem je već stigao do Hijeronimusa i jedući obilan obrok koji mu je poslužen izmišljao priču o svome doživljaju u unutrašnjosti Olupine. Hijeronimus je već nastavljao put ka Monocerodu dok je Olupina ostala daleko iza njega, zaustavljena u hladnom i tamnom svemiru.

U isto vreme on se sa duhovnikom penjao uz planinu i razgovarao. Osećao je čvrstinu stena pod svojim nogama, čak se sagnuo, uzeo kamen u šake i bacio ga snažno u visoki bazaltni zid. Kamen udari i začu se odjek koji okolne gudure umnožiše. Sve je bilo stvarno, u to nije moglo biti sumnje.

– Neka te ne zbunjuje to što se događa s tobom – reče duhovnik.

– Ti si zaista u dva sveta, u oba si realan i u oba si u isto vreme. Tvoj duh je spreman da u isto vreme prihvati dve realnosti. Sam si se za to dobro pripremio, pravi si sin svoga oca.

– A gde je on sada, već godina nema niko ne sreće njegov brod niti od njega imamo glasa?

– Nije daleko odavde, čak ti je sasvim blizu, dovoljan je korak u njegovom pravcu, ali sada za to nemamo vremena. Samo znaj, on je ispred tebe, jer u isto vreme već može da bude u tri realnosti. Bude li išlo sve kako treba, možda ćeš ga dostići.

Kameni klanac kojim su se penjali kao da se pružao unedogled, ali hodanje ga nije zamaralo. Išao je lako, neopterećen opremom i oružjem. Osećao se savršeno, jedino nije znao kako se odvija vreme dok oni tako hodaju: da li protiče brzo ili sporo, da li se sve ovo uopšte i odvija u vremenu?

– Koliko ćemo hodati? – upita Mark.

– Dovoljno, – odgovori voda – dovoljno da stignemo!

– Gde treba da stignemo?

– Zar nisi pošao ka Monocerosu, zatim ka Polati, u potragu za Braćom Lafit, i, najзад, zar nisi planirao da se vratiš nazad i odbraniš Atlantis od Kiborga?

– Da – odgovori Mark.

– Onda hodaj, da sve to obaviš na vreme.

Bio je to odgovor koji ništa nije objašnjavao, ali je u sebi sadržao istinu koju je počeo da naslućuje.

– Ali, kako ću napraviti vremensku zamku, vremenski mehur? – upita Mark zabrinuto.

– Sve vreme učiš kako se pravi, sve vreme učiš, Mark Silarde!

Hijeronimus je leteo dubokim svemirom, zvezde su promicale pored njih, a on, već umoran, spustio se u svoju postelju i utonuo u san. Njegov san je bio neobičan: hodao je stenovitim klancima Himalaja kroz koje protiču potoci preko kamenova pokrivenih algama, mahovinom i papratima. U isto vreme hodao je potpuno suvim klancima planete duhovnika, kroz prazan pejzaž i tišinu u kojoj su se čuli samo njegovi koraci.

Bile su to dve stvarnosti koje su postojale odvojeno jedna od druge, a ipak su se dodirivale u jednoj tački njegove svesti.

12

Hijeronimus je stajao na granici sveta Monoceros. Tačno pod njim crnela se prihvatna planeta. Gola i crna, delovala je zastrašujuće. Još su se na njoj videli tragovi eksplozije koju je izazvala minijaturna nuklearna glava koju je na nju ispalio Mark da bi sprečio čopor Mutanata da ga napadne. Video se krater i ostaci nekih ruševina, ali je zato građevina u kojoj se nalazilo poznato prihvatilište »Kod jarca« obnovljena iz temelja.

Ovakva prihvatilišta i svratišta nalazila su se na mnogim mestima širom Galaksije, jer su ih svi svetovi morali postavljati i održavati na osnovu Osnovnog dokumenta.

To su bile bescarinske zone, a imale su obavezu da besplatno snabdevaju zalutale, izgubljene i povređene. U njima nije smelo biti diskriminacije, niti neprijateljstava. Ali, u stvari, bila su to po pravilu najmračnija mesta Galaksije. U njima se krijumčarilo, ubijalo, sastajali su se špijuni i zaverenici, bagera kakva se samo mogla zamisliti. Međutim, sve se tolerisalo, jer su ova svratišta ipak služila i osnovnim namerama, a to je bilo najvažnije.

Kapetan broda poslao je signal na glavnu planetu sveta, obavestavajući ih o prispeću inspekcije, što su oni, naravno, već dobro znali. Obavesti ih još i o tome da će prvo izvršiti inspekciju prihvatilišta, a da će za četrdeset sati doći na planetu Velikog Mutanta. Odmah su dobili odgovor da su dobro došli i da u skladu sa Osnovnim dokumentom i pravilnikom mogu da izvrše inspekciju svih objekata na prihvatnoj planeti.

Mark se lično zahvali izražavajući poštovanje prema gospodaru Velikom Mutantu. Znao je da u Mutantima sve vri od besa i da im se kuva utroba od muke, da menjaju boju ne samo lica već i celog tela, ali isto tako bio je siguran da ne smeju uraditi ništa protiv, jer bi time sve svoje planove doveli u pitanje. Takvu grešku Veliki Trevor nikada im ne bi oprostio.

Mark okupi svoju pratnju i upozna ih sa svim pravilima inspekcije. Nijedan od njih ne sme imati kod sebe nikakvo energetske i vatreno oružje ili slično, isključivo kao dekoraciju može nositi kratak mač. Isto tako moraju biti propisno obučeni u zelene uniforme kontrolora, sa kacigama na kojima se nalazi amblem Ujedinjenih svetova. Jedino glavni inspektor može biti naoružan pistoljem po izboru, ali Mark nije želeo ništa od toga, zakačio je samo snažnu bateriju za svoj bič provučen kroz šav pantalona.

Bilo je to najstrašnije oružje u njegovim rukama.

Uniforma inspektora bila je tamnoplava i presijavala se od upletenih niti pauka, a na ramenima bluze nalazile su se kićanke u koje su bili upleteni kristali sa Ganimeda Dominik, koji su, prelamajući svetlost, tiho zvonili. Na grudima mu je blistao totem Ujedinjenih svetova, najveće moguće ovlašćenje! Ono je dozvoljavalo nosiocu da može razoriti čitav svet ako smatra da je to neophodno.

Inspektor je izgledao tako da je ulivao strahopoštovanje, ali Mark je ulivao i strah, jer je bio poznat kao najžešći ratnik.

Transporterom su se spustili na površinu planete koja je bila pokrivena pepelom i krhotinama, pokazujući još tragove borbi, ali je sletna pista bila očišćena i pripremljena za svečani doček. Bio je to najbolji znak da se Mutanti za nešto spremaju, jer inače ne bi vodili mnogo brige o jednoj inspekciji, a još manje bi postavili počasni vod za pozdrav inspektoru, čoveku koga su najviše mrzeli.

Markovi pratoci izadoše jedan po jedan i postaviše se u figuru pozdrava komandantu. Mark stupi na pistu u punom sjaju, uzdignute glave, gologlav, samo sa zlatnim prahom u kosi. Zatim se polako uputi ka počasnom vodu Mutanata koji su stajali duž narandžaste trake što je pokazivala put ka ulazu u zgradu. Bili su poredani njuška do njuške, ali ipak je neko pazio da ih odabere tako da su svi bili slični tipu B, svi sa belom kosom, čiji je jedan pramen bio obojen crveno.

U susret Marku da mu preda raport pođe jedan Mutant tipa G sa izraženim nosom u obliku surle i snažnim dlakavim obrvama. Stao je mirno, bez reči, i naklonio se. Mark prođe postrojenju liniju susprežući u sebi gađenje, a zatim stade i pozdravi ih. Bila je to komedija svoje vrste, koju je, naravno,

kamera sa transportera snimala i posle su se svi zabavljali time.

Onda, sačekavši da mu se priključe pratioci, Mark se uputi za visokim Mutantom. Sećao se dobro nekadašnje prljavštine i smrada koji je vladao svud okolo. Sada je, naprotiv, sve bilo čisto i uredno. Prošli su bez uobičajenog protokola provere kroz ulaz i pošli prema depoima rezervi za putnike namernike. Sve je bilo uredno poredano – konzerve, smrznuto mesto i dehidrirano povrće i voće, čak i sirevi, mleko, alkoholna pića i sokovi, što se inače nije moglo ovde dobiti.

U drugom skladištu stajale su poredane energetske jedinice za sve moguće tipove brodova, baterije, kontejneri sa nuklearnim gorivima, čak i rezervni delovi za neke vrste odbrambenih oružja. Bilo je sve po propisima koje predviđaju norme za snabdevanje ovakvih skladišta.

Ostalo im je da pregledaju još glavno mesto – krčmu »Kod jarca«. Marka je zanimalo da li će imalo ličiti na onu jazbirtu koju je posetio uoči velikog rata za Andromedu. Pokazao je rukom šta želi da vidi i Mutant ih je poveo ka krčmi. Bio je to isti onakav prostor, sa istim stolicama, šankom i bojama, ali se u isto vreme i mnogo toga promenilo. Pre svega nije ništa smrdelo. Za stolovima je sedelo nekoliko Mutanata i Gila, jedan par Mišolikih, sakupljača otpadaka, i tri Hamlinosa, očigledno pijana, kako bi atmosfera bila autentičnija. Nad šankom, kao ukras više nisu visile one ispunjene kože čoveka i žene, već slika koja je prikazivala eksploziju nekog broda ili satelita.

Za šankom je stajao onaj isti Mutant, ali očigledno dobro zakrpljen, jer mu je bio otkinut deo lica i vilice, čak možda i jedno oko, i videlo se da na ruci ima dva prsta manje, samo pet. Nije mogao da sakrije mržnju kad je ugledao Marka, što ovaj odmah primeti i pride mu.

– Koliko već godina obavljate ovaj posao, maestro? – upita ga Mark.

Mutant je nešto mrdao usnama, što se nije razumelo, a onda mu visoki priskoči u pomoć i reče:

– On je skoro nem, komandante. Od izvesnog događaja je onemeo.

Mark je želeo da bude drzak i dodade:

– Mislim da mi je poznat taj događaj.

Okrenuo se oko sebe da još jednom pogleda prostoriju i pokaza mladićima na Hamlinose. Najstariji od pratnje pride stolu Vukolikih i pokazavši znak inspektora traži bedž za identifikaciju. Pijani Vukoliki se pravio da ne čuje i ne razume. Mladić ponovi zahtev, a onda stavi ruku na rame. Hamlinosi skočiše sva trojica potežući oružje, ali istog trena bili su mrtvi. Mutant što je stajao za šankom očistio ih je laserskim pištoljem.

Mladić se zaprepašćen okrenuo prema Marku, a ovaj mu samo klimnu da se smiri i da se vrati.

– Izvinjavamo se zbog ovoga, – reče visoki Mutant – nadam se da nam ovo nećete zameriti. Mi nismo odgovorni za naše goste.

– Naravno, – odgovori Mark – vi sigurno niste odgovorni. Tu vam se ništa ne može zameriti. Ovde je sve u redu, ali ipak vam jedno moramo zameriti.

– Šta? – upita Mutant.

– Ovde jedna stvar nedostaje a voleo bih da se ona vrati na svoje mesto. Bez nje ova krčma više nije ono što je nekada bila. Vi morate paziti na svoj ugled!

– Ne razumem, inspektore – reče zbunjeno Mutant.

– Koliko se sećam tu gore nekada je visio jedan trofej.

– Ne sećam se!

– Pitajte njega – reče Mark pokazujući Mutanta za šankom. – To je bilo njegovo delo. Tamo su visile dve ispunjene ljudske kože – čoveka i žene. Mislim da to nije trebalo skidati.

Bio je to šok za oba Mutanta. Nisu mogli verovati svojim ušima da im to govori Mark Silard, ali on nastavi:

– Pošto znam da to niste bacili, već samo sklonili, tražim da to odmah vratite.

– Ali, komandante!

– Nema tu ali. Ako to ne vratite, ja vam neću potpisati dokument o inspekciji, a vi znate šta bi za vaš svet značilo gubljenje licence za ovo mesto.

Mutant je gledao zabezegnuto, a onda sve shvativši, odjednom brzo reče:

– Razumem, komandante Silard!

– Odlično! Mi ćemo pričekati da to vidimo. Za to vreme želeo bih da nešto popijem.

Dobili su bocu najboljeg konjaka i četiri čaše, a Mutant onda nestade negde iza jedne zavesе. Njih četvorica popili su po jednu čašicu očekujući da vide šta će se desiti. Posle pet minuta on se vratio noseći dve ljudske kože, iste one koje je Mark ovde video pre mnogo vremena. Mutant pogleda u njega, a Mark potvrdno klimnu glavom. Mladići su bili zaprepašćeni kad su videli kako Mutant skida sliku i stavlja te dve strašne kreature.

– Sada je sve u redu – reče Mark – dajte mi licencu da je overim.

I Mutant izvadi tablu načinjenu od mekog srebra, kojoj Mark proveri identitet, a onda udari u nju svoj mali pečat. Krčma je na taj način mogla i dalje da radi. Za Mutante je to bilo izuzetno važno, jer je ona bila jedno od svratišta preko koga su se vodili mutni poslovi i prodavale informacije i pića.

Mark se diže, a za njim i mladići, i uputi se ka izlazu i ne pogledavši više dvoranu. Prišli su transporteru, a onda se okrenuli i službeno pozdravili predstavnika planete i ušli u letilicu. Za nekoliko minuta bili su u brodu.

– Komandante, – upita kapetan – kako je bilo dole?

– Krvavo, – odgovori Mark – tri mrtva Hamlinosa.

– Vi ste ih ubili?

– Ne, već Mutanti. To je, u stvari, kako mi se čini, bilo režirano ubistvo. Uostalom, kao i sve ostalo! Želeli su da nas opsene svojom urjednošću i redom. Zbog toga sam i tražio da vrate one ljudske kože.

– Zar ne mislite, komandante, da ih nije trebalo oduzeti od njih i sahraniti?

– Ne mislim – reče Mark. – Prvo, onda bi glavom morao da plati neki drugi par, jer se Mutanti nikad ne bi odrekli takvog ukrasa, a drugo: ta krčma je po tome poznata u celoj Galaksiji. Stara dobra mesta ne treba menjati. Oni su inače sve pokvarili tom čistoćom i redom koji su udesili za nas. Kada sam bio prošlog puta, sve je smređelo na leševe raznih bića, urin i razne gasove; sve je imalo aromu užasa. Od njih se to i traži. To mesto takve mušterije i posećuju.

Mark je realno gledao na sve i znao je da se od jedne civilizacije ili rase ne može tražiti da menja svoju koncepciju sveta. Jedino što se može tražiti jeste da poštuje, da se trudi da poštuje okvire koji su određeni Osnovnim dokumentom.

– Komandante, – upita kapetan – idemo li prema centralnoj planeti? Upravo su nas obavestili da je sve spremno za prijem.

– Ne – reče Mark. – Nema potrebe. Sve smo već ovde saznali. Izvini se u moje ime i javi da ćemo navratiti nekom drugom prilikom, a da sada moramo požuriti ka svetu Leonardo.

Posle nekoliko minuta kapetan se vratio i saopštio da Veliki Mutant izražava svoje žaljenje što inspektor Silard ne može da ga poseti, ali da se nada da će imati prilike da se sretnu.

Mark se grohotom nasmejao.

– Sigurno bi uživao da me uguši svojim smradom i ružnoćom. Dobro da smo i s tim svršili, a sada moram da pošaljem izveštaj Zemlji.

Neka cela Galaksija zna šta se događa.

Kontakt sa Zemljom uspostavljen je i lako čitljivom šifrom hipertaksonskom vezom poslat je izveštaj:

•Inspektor Mark Silard izveštava da je inspekcija prihvatne planete Mutanata obavljena po propisu. Licenca produžena. Potrebno je pohvaliti ovu prihvatnu stanicu. Inspekcija sveta Monoceros prekinuta. Put nastavljen prema zvezdi Leonardo. Silard. Hijeronimus•.

13

Ukoliko je jasnije video cilj ka kome leti sa svojom eskadrilom, čak znao ceo plan leta za sledećih nekoliko meseci, Mark je utoliko manje znao kud ga njegov vođa vodi ovim dubokim, suvim i beživotnim kamionim klancem. Ali hodao je neumorno za tim bićem, duhom, utvarom ili možda čudovištem, razgovarajući sa njim o najčudnijim stvarima koje je mogao da smisli.

To biće koje je bilo čas ispred njega, čas pored njega, znalo je sve o njemu, o svakoj njegovoj misli, o svakom trenutku njegovog života, a Mark je osećao da je znao i o svemu što će mu se zbiti do samoga kraja. Duhovnik je bio u svestrenosti i sveprostoru, u svakom trenutku na svakom mestu, bio je sve i ništa, prapočetak i kraj, a on, jedno ljudsko biće, postigao je najviše što čovek može postići, a ipak je bio samo u jednom vremenu, na dva različita mesta i obavljao dva različita zadatka.

— Duhovniče, — upita najzad Mark — da li je planeta po kojoj hodamo stvarna?

— Naravno, mladi Silarde, zar ne osećaš svoj korak, vazduh koji udišeš i vreme koje prolazi.

— Ali to je moguće i u običnom snu.

— Ovo ipak nije san, mladiću. Ti si na planeti duhovnika i sada se penješ ka vrhu.

— Ali šta ću ja na vrhu?

— To si sam želeo — reče ptica — duhovnik okrenuvši se ka njemu kako bi svojim izgledom pojačala značenje poruke koju je bezglasno prenela u čoveka.

— To nije bila moja želja, — nastavi Mark, — želeo sam da postavim vremensku klopku, da naučim da gradim vremenski mehur i da uništim Kiborga.

— Da, to si želeo uz moju pomoć i to ćeš uspeti tek kad stigneš na vrh planine. Zato koračaj, sad je to jedini tvoj zadatak.

Nastavili su da hodaju, a Mark je sada ćutao, čak je pokušavao da ne misli, ali nije uspevao iako je davno savladao tu veštinu. Morao je da u isto vreme živi na Hijeronimusu. Čudilo ga je kako su mu obe realnosti dostupne, obe opipljive, jer još nije verovao da zaista ima tela.

Posmatrao je nebo nad sobom i sa dna klanca videle su se neke zvezde, koje nije mogao da prepozna, jer nije mogao da ih uklopi ni u jedno sazvežđe. Osećao je samo da negde među tim zvezdama putuje nadsvetlosnom brzinom prema sistemu Leonardo.

Stene kraj kojih su prolazili bile su stvarne. To je bilo sve očiglednije, jer se jasno videlo kako su one proizvod planetarnih sila, kako su nastale od lave koja se izlila iz pukotina ili grotla nekadašnjih vulkana. Videli su se i veliki komadi opsidijana i gromade bazalta, čak i komadi oksidisanog gvožđa. Kao da je ova planeta pripadala Sunčevom sistemu, ali nigde nije bilo traga životu, biljkama, insektima ili bilo čemu što bi predstavljalo trag organske materije.

— Da, — započe duhovnik koji je očigledno pratio tok Markovih misli. — Ovde nema organske materije. Ona ovde nije ni potrebna. Mogla bi da stvori život, a to bi samo smetalo duhovnom polju koje mi stvaramo.

— Vi? — upita Mark.

— Da, mi Fajeti — ptice — duhovnici, kako nas zovete. Naše pleme!

– Koliko vas ima?

– Ima nas koliko nas treba, beskrajno mnogo i jedan jedini. Zar nisi shvatio da smo mi u svezvremenu i sveprostoru? Duh je jedinstven, tako da su i naša tela postala jedinstvena, ako misliš koliko nas ima po broju naših tela.

– Da to sam mislio – reče Mark.

– Naša tela su čudna stvar, kao što će i vaša jednoga dana to biti. Kad se vaš ljudski duh ujedini, a za to će biti potrebne stotine hiljada godina, ako se dotle sami ne uništite. Onda će vam biti dovoljno jedno jedino telo, jer će vam duh biti jedinstven. Onda ćete i vi biti duhovnici. I neko će vas zvati možda homo-duhovnici ili ko zna već kako, a vi ćete kao i mi biti u svezvremenu i sveprostoru. Zar ne?

– Misliš li da je to moguće? – upita Mark.

– Moguće je. Najbolji dokaz ste tvoj otac i ti. Vi ste već zakoračili ka tome. Naravno znam i druge koji su vam blizu. Ali kažem ti: to ništa ne znači. Budućnost vas možda neće prihvatiti, vreme i prostor mogu da vam pruže otpor.

Mark više nije želeo da pita, jer odgovori koje bi dobio bili bi još nerazumljiviji. Zbog toga je nastavio da hoda. Činilo mu se da je uspon sve veći, da su blizu vrhu, ali ga njegov voda opomenu:

– Grešiš, mladi Silarde. Nismo blizu vrha, kao što nisi ni stigao do zvezde Leonardo. Hodaj, čoveče. Iako su ti koraci mali, daleko ćeš stići. Kad budeš ugledao jedan poznati predeo, biće ti jasno da je kraj putu.

– U kojem se sistemu nalazi ova planeta? – upita Mark. – Ne mogu nikako da odredim naš položaj pomoću zvezda koje vidim.

Odgovora nije bilo i on je nastavio da hoda. Jednolični prostor kojim je hodao pomogao mu je da skoro zatvorenih očiju i utrnute svesti ide napred, ali da svom snagom koncentracije vodi Hijeronimus ka

dalekim zvezdama. Bilo je trenutaka kad mu se činilo da odozdo vidi brod, i sebe u njemu, kako lete iznad klanca kojim hoda ili kako iz brodske kabine posmatra sebe kako prati pticu-duhovnika kamenom pustinjom ka vrhu.

– Komandante, – počeo da ga budi komunikator u kabini – moram da vas probudim. Ovde kapetan Mono. Važno je, komandante.

On otvorio oči i pred njim se na monitoru sred tame svemira ocrtavalo neko ogromno telo. Razaznana njemu prigušena svetla, po čemu zaključio da se radi o veštačkom objektu. Posle nekoliko sekundi, shvatio da se radi o džinovskom interstelarnom brodu, koji je lansiran u putanju koja će ga odvesti do cilja, jer ovako velike letilice imale su samo ograničeni pogon za male manevre i za zaustavljanje, a, po pravilu, kretale su se od cilja do cilja po unapred utvrđenoj putanji. Radilo se izgleda o nosaču koji je u svojoj utrobi mogao da ponese rezerve materijala potrebnih za čitav jedan svet, ali i stotine krstarica i presretača. A pošto je bilo očigledno da se radi o tvorevini Gila-ljudi, tu se mogao smestiti dobar deo celog tog naroda.

– Zaustavi ga – reče Mark. – Odmah ga zaustavi, a ako ne može da se zaustavi, obavesti ih da ćemo izvršiti inspekciju. Voleo bih da malo pogledam lica Gušterolikih, odavno ih nisam sretao.

Kapetan poslao signal, ali odande nikakav odgovor nije dolazio. On ponovi signal nekoliko puta, ali odgovora nije bilo, niti se letilica zaustavljala.

– Komandante, odande se niko ne javlja. Možda je brod prazan ili je posada mrtva.

– Morali bi imati računar koji može odgovoriti. Pozovi još jednom pomoću računarske šifre!

Odgovora opet nije bilo.

– Možda se posadi nešto desilo, – reče kapetan – trebalo bi da se

Iskrčamo na brod i pogledamo o čemu se radi.

Mark je ćutao i gledao u objekat veliki poput nekog nebeskog tela. Osećao je da se tu nešto krije. U trenutku sinu mu jedna ideja.

– Možeš li izračunati pravac njegovog kretanja?

Kapetan je nekoliko minuta izdavao različite naredbe računaru i onda odjednom Mark ču njegov uzvik:

– Komandante, dobio sam čudan rezultat.

– Da vidim!

Na monitoru ispred Marka pojavila se odmah rezultat proračuna koji je pokazivao da će letilica stići u region Zemlje 9. septembra. Njegovo predosećanje nije ga izneverilo. Sada je skoro znao o čemu se radi. On onda upita kapetana:

– Koliki domet ima naše oružje, kapetane?

– Laserski top pet stotina hiljada kilometara, fotonski preko milion.

– Imaš li nešto sa većim dometom.

– Jedino projektil.

Mark se zamislio za trenutak, a onda upita:

– Možeš li taj projektil da lansiráš u kružnu orbitu oko objekta, a da ga aktiviraš iz daljine?

– Naravno, komandante.

– Onda lansiraj dva projektila sa najsnažnijim punjenjem i neka nas čekaju da se udaljimo na milijardu milja, a onda neka napadnu. Možeš li to?

– Komandante, to je šala.

– Onda uradi to i naredi povlačenje na milijardu milja odavde.

– Razumem – reče kapetan izvršavajući naredbu i ne shvatajući o čemu se radi.

Mark je pratio kako se savršeno izvršava njegova naredba. Projektili su ubrzo bili u orbiti oko velikog broda, a njihova flota skrenula je praveći pravi skok na milijardu milja od tog mesta.

– Komandante, sada smo na milijardu milja od objekta.

– Aktiviraj projekte i pažljivo gledaj šta će se desiti.

Mladić je aktivirao projekte i čekao što će se dogoditi. Prvo je do njih stizala grmljavina koju je izazvalo pražnjenje ogromne količine antimaterije, a zatim ugledaše svetlost koja je prekrivala deo svemira iz koga su došli. Sve je ličilo na eksploziju nove.

Šta je komandante bilo u tom brodu – nosaču? – pitao je uzbuđeni kapetan.

– Poklon za Zemljane, mladiću. To je bilo pripremljeno da se dokotrija do naše kuće i da nam raznese ceo sistem. Bila je to paklena zamisao.

– Kako ste to osetili, komandante?

– Nisam to uopšte osetio. Radio sam isključivo prema protokolu. Posle tri poziva imamo prava da pucamo ako ne dobijemo odgovor, tako predviđa član 235. Uredbe o ponašanju inspektora.

– Ja ne znam da li bih to uradio. Jednostavno, bilo bi mi žao tako velikog broda.

– Momče, ti nikad ne bi bio dobar inspektor. To ni ja ne bih bio u tvojim godinama, ali mislim da si sad naučio jednu važnu stvar – inspektor ne sme nikome da veruje, jer iz tog poverenja mogu da izadu loše posledice po njegov svet.

– Shvatio sam, komandante!

– Raduje me – odgovori Mark, – a sada me pusti da spavam i pažljivo vodi brod ka sistemu Leonardo. Donde nam, ako se ne varam, treba dve nedelje ovakvog leta. Tamo nas očekuje Veliki Gospodar. Ne možeš verovati kako jedva čekam da vidim njegovo gadno lice i pseći osmeh. Ne verujem da ćemo imati ikakvih komplikacija tokom leta, niti nekih napada i tempiranih bombi. Zato ću da se malo opustim.

– Razumeo sam, komandante. Laku noć!

Želeo je da spava te dve nedelje, ali ne u poluhibernetskom snu punom tame ili magle, već u nekom prijatnom, aktivnom snu sastavljenom do slika i doživljaja koji će u njega uneti nešto novo.

Odavno nije koristio detektor i potraži ga među svojim stvarima. Mala sprava poput nekog pljosnatog vibratora, čak starinskog izgleda, stavljala se pod jastuk i u san spavača unosila svaku temu čija je matrica vdb postavljena u mehanizam. U kasetama u maloj kutiji bilo je raznovrsnih tema i doživljaja, iskustava, dostignuća i snova različitih ljudi, ali i mnogih vrsta životinja, čak i nekih otisaka duhovnog života biljaka. On izabra matricu na kojoj je pisalo ptica noći. Bilo je to nešto što nikad nije koristio, a sada će mu možda pružiti neko novo saznanje.

I kad je zatvorio oči i posle kratke vežbe, odmah zaspao, njegovo telo preuzeše mašine koje će ga održavati u dvonedeljnom snu. Pred njim polako poče da se otvara jedan drugi svet. Bio je odjednom velika sova što je u sumraku stajala na ivici stene iza koje se pružala špilja iz koje se prema dolini surva-vao potok. Sova je stajala, on Mark-sova stajao je i posmatrao vrhove jela i borova i kroz tamu što je padala dobro video sve ono što se dole kreće i luta podnožjem i kroz šumu. Onda raširi krila i bešumno polete da osmotri svoj reon. Posmatrao je velike zveri kako idu na pojilo, male koje se skrivaju pod kamenje i suvo granje, video je i ogromne usnule lešinare kako stoje kraj svojih gnezda. On, sova, još nije bio željan krvi, već samo leta, i zato je povećavao krugove nad dolinom, nekoliko puta uzastopce presecajući srebrnu traku reke koja je krivudala kroz šumu.

Ptica – duhovnik okrete se prema njemu i on oseti šta mu je govorio:

– Silarde, ti nikad nećeš biti ptica – duhovnik, šta ti je sad ovo potrebno?

– Znam, – odgovori Mark – ali osećam kako me ovaj let odmara. To mi pomaže da lakše savladam dvostruki napor.

– Razumem te, – reče duhovnik – ali siguran sam da ćeš izdržati. Leti onda, ali i hodaj.

Koliko će još vremena trajati ovaj hod?

– To stalno pitaš i na to stalno misliš. Trajaće još dugo i sasvim malo, jer vreme se može deliti na beskrajno mnogo beskraja, a može se gledati i kao celina. Zato ti i ne mogu tačno odgovoriti, jer ti i sam sada živiš gotovo u dva vremena. Ali budi siguran, stići ćeš!

Mark je želeo da postavi još jedno pitanje, koje mu se činilo ključnim za stanje u kome se nalazi. Pitao se šta bi se desilo ako bi on poginuo ili umro u jednom od ova dva stanja dva tela. Da li bi bio mrtav ili samo delimično mrtav? Znao je da duhovnik zna za njegovu dilemu, ali pravio se da to ne stiže do njega.

14

Hijeronimus je putovao ujednačenom brzinom nošen velikom inercijom i potpuno uklopljen u gravitacione talase koji su se kretali u tom pravcu, pokrenuti snažnim poljima zvezda koje su sačinjavale taj region vasion. On se nalazio već skoro milion praseka od Zemlje, a njegov cilj se još nije mogao videti niti naslutiti u tami svemira, jer su ga pokrivale zvezde, prašina i oblaci gasova. Pravac su držali prateći neprekidno signal koji je slala ta vangalaktička lepotica, zvezda Leonardo.

Šestorica mladih ljudi pomno je pratila sve što se zbiva oko njih, ali osluškivalo i najdalje regione svemira. Pravilno su se smenjivali, tako da su četvorica uvek sedela za komandama ili samo u komandnoj

sali, a dvojica su spavali. I nije im promicalo ništa što se događalo ni u jednom i t. zionu sveta, a što je signalima stizalo do njih. Znali su disanje svake zvezde, kretanje svake velike mase u regionu njihovog leta. To isto radile su i posade brodova-pratilaca. I zbog toga mali sistem inspektorove eskadrile niko nije mogao da iznenadi.

Mark je za to vreme sanjao svoj san ptice u letu i penjao se ka vrhu nepoznate planete. Vesti o njegovom letu prošle su već kroz čitavu Galaksiju i stigle čak do najzabitijih mesta. Zavládala je neizvesnost gde će se zaustaviti, čiji će svet pretražiti, koga poslati na odgovornost, a koga možda izbaciti sa njegovog ognjišta u pusti svemir. Čak ni Mutanti nisu bili sigurni neće li se inspektor vratiti. Njemu se nije smelo verovati kad krene u lov. Sada su svi koji su imali nečistu savest počeli nešto da sklanjaju – bojne brodove, oružje, da maskiraju skladišta sa krijumčarenom robom ili da se zavláče u mišje rupe – da ih niko ne primeti. Bile su to uglavnom sasvim male grupe svetova i beznačajne civilizacije i etnoceline, koje je Savet i podržavao, naravno tajno, u njihovim nečistim poslovima, kako bi se održala šarolikost u Federaciji.

Kiborzi, kao i cela njihova grupa, ponašali su se sasvim drukčije. Oni su se trudili da ništa ne kriju, već da normalno obavljaju svoje aktivnosti, ponašajući se kao da nikada nisu bili čistiji nego sada. Mnoge od tih civilizacija čak su uputile i pozdrav inspektoru, sa željom da ga vide u svome svetu. Mark je znao: čekali su da im što pre prođe iznad glava pa da se prepuste izvršavanju svoga plana. Ni sanjali nisu da su samo postali deo igre. Svi njihovi planovi bili su gotovi ali i pročitani.

Samo je Mark mirno spavao znajući kako će se sve odvijati do samoga kraja, iako ne razumevajući

baš sam kraj. Ipak, morali su još jednom da mu prekinu san, jer mladi kapetan nije mogao da se snade u gomili izveštaja koje je primao iz regiona Anaksimandar, u kojem se odvijala neka čudna stvar. Jedino što se moglo shvatiti jeste to da je napadnut veliki transport sa nekoliko hiljada transportera, koji je prenosio sirovine iz samog jezgra Galaksije u zonu prerade na ivici Sunčevog sistema. Napadači su svojim brzim brodovima želeli da unište zaštitnicu karavana, a zatim da velike transportere skrenu ka svojim skrovištima. Sa transporterima i brodova branilaca stizali su pozivi za pomoć i kapetan Mono je znao da su oni najbliži i da bi trebalo da skrenu u tom pravcu i pruže pomoć napadnutima, ali bez komandantove dozvole nije smeo da se udalji sa pravca leta.

Za buđenje i izlazak iz sna u kome se Mark nalazio bilo je potrebno nekoliko sati, kako se ne bi preopteretio organizam. Pre svega, trebalo je isključiti dirigovani san i dovesti ga u stanje normalnog, pa tek onda započeti sa buđenjem. Ipak, mladi kapetan se na to teško odlučivao. Nije znao ima li prava da remeti komandantov san. Konačno je doneo odluku, pozvao komandantovu ličnu kompjutersku jedinicu koja je registrovala poziv, odgovorila na njega, a zatim obavestila da će započeti program buđenja.

Marku počeo da bleđi san ptice koja stoji na ogoleloj grani džinovskog drveta i gleda u dolinu niz koju pod mesečinom teče srebrna reka. Kada je san izbledeo, u njemu počeo da se javlja novi, običnog snevača, san koji je sam mogao da kontroliše. I on odluči da se probudi.

Bio je žedan. To je osetio prvo, a zatim oseti i da je gladan, pa tek onda postavi pitanje:

– Šta se to dešava?

– Komandante, mislim da sam morao da vas probudim. U stvari,

nisam siguran – poče mladi kapetan.

– Ništa sad, već sam budan, ali ne mogu da slušam to što treba da mi saopštiš taman da će cela vasiona da kolapsira. Ja sam gladan, momče. Hoću prvo da jedem! A dok mi spremate gomilu hrane, moraću najpre da se pripremim za nju.

On se prvo protegli u krevetu, a onda obavi tešku unutaranju vežbu razmrđavši sve unutrašnje organe i tkiva. Na red je posle došlo opuštanje u velikoj kadi punoj vode, pod koju Mark zaroni i obavi jutarnju vežbu. Onda iskoči napolje osećajući se spremnim da dok jede sve čuje.

Njegov obed stajao je na stolu i mirisao ispunjavajući svojim parama celu prostoriju. Kraj stola, u stavu mirno stajao je mladi kapetan. Mark je izašao iz kupatila trljajući se peškirom koji je u kožu i površinske mišiće blago vibrirajući unosio potpunu budnost.

– Sedi i pojedi nešto sa mnom – reče Mark.

Mladić je zbunjeno gledao telo komandanta na kome su se jasno videli ožiljci koje su ostavili ljudska i životinjska oružja. Najviše ga je zaprepasćivala duga crna linija duž leve strane, trag fotonskog pištolja, koji je uspeo samo da ga obeleži. Ali to telo, tako izbrazdano, i dalje je bilo snažno i izgledalo mlado, iako je imalo skoro dva veka.

Mark shvati šta je mladića zaprepasćivalo i reče:

– Čudite se što se nisam podvrgao plastičnim operacijama, već sam sve ove šare zadržao na telu. Vidiš, ja mislim da sam ovako lepši, a i mnoge žene to vole; najbolje ljubavnice to vole, to ih raspaljuje.

Smejao se glasno oblačeći svoju službenu košulju i pantalone. Tek tada se i mladi kapetan usudi da sedne. Mark napuni njemu i sebi velike čaše soka od astartinih narandži, njegovog omiljenog jutarn-

jeg pića, ali sastavljenog po novom receptu, sa dosta istucanih malih lukova gajenih u humusu sa altairskog satelita. Bilo je to žestoko osveženje koje je obnavljalo krv i psihoneergiju.

– I šta je to tako važno, da si morao probuditi velikog inspektora baš kad je sanjao gomilu lepih žena? – reče Mark uživajući u gustom soku koji mu je tekao niz jezik i grlo pravo do želuca.

– Komandante, već četrdeset sati iz predela Anaksimandar primamo pozive za pomoć. Izgleda da je veliki karavan koji je pošao iz jezgra Galaksije napadnut. Zaustavljen je i izblokiran.

– Ko ih je napao?

– Ne znamo – odgovori mladić.

Mark se malo zamisli, a onda nastavi:

– Rekao si predeo Anaksimandar? Da li je to ono cevasto jato zvezda između kojih se nalazi prolaz Magelan.

Mladić potvrdi i Marku je odmah bilo jasno o čemu se radi.

– Znam ja majstore koji love u tim vodama.

– Ne shvatam – reče mladi kapetan. – I šta naređujete? Možemo li da skrenemo u tom pravcu: to je samo dva parseka prema kursu 0,9.7.

– Već bi trebalo da letimo tamo – reče Mark.

Kapetan je odmah otišao, a Mark je nastavio sa obedom trudeći se da velikom količinom hrane ne preopteretiti želudac. Kad je bio gotov, ode do komandne sale gde su četiri mladića sedela za pultovima. Kapetan je već skrenuo eskadrilu prema regionu Anaksimandar. U pozadini videla se M31, sjajila je tako da se činilo kako se mogu videti pojedine njene zvezde. Onda nje polako nestade sa monitora koji je pokazivao pravac i brodovi počеше skretati ka novom odredištu, ka velikoj grupi zvezda postavljenoj u obliku cevi kroz koju je vodio prolaz Magelan.

najopasnije prolaz između dva kraka Galaksije, ali i najkraći i najekonomičniji.

Na velikom video-zidu sad se jasno ukazao ceo region ka kome lete. Mark sede za svoj pult i postavi ruke nadohvat senzora. Osećao je kako on treba da preuzme komandu, jer je znao da jedino on, neprimećen, može da dovede eskadrilu u blizinu napadača i zaustavljene flote.

Obavestio je kapetana da će preuzeti komandu i odmah stavio ruke na komande. Prvo je sinhronizovao računare svih brodova, a onda izabrao snažni radio-šum jedne raspadnute zvezde i prilagodio rad pogona na istu frekvencu. Sada neće moći lako da ih otkriju, jer će biti pokriveni šumom zvezda. Nijedna od galaktičkih civilizacija ne raspolaže selektorima šuma ove vrste, a najmanje bi time raspolagala gomila pirata.

Mark sada više nije napuštao komandno mesto. Sve vreme je kontrolisao pravac i brzinu leta i koordinirao ih sa ostalim brodovima. Leteli su poput jedinstvene mase koja je ostavljala isti šum kao i onaj kojim je bila ispunjena vasiona oko njih. Brzina je bila uskladena sa gravitacionim poljem okolnih jata zvezda, tako da su brodovi leteli glatko, neprekidno ubrzavajući, jer su kao katapult koristili pojačane privlačne sile sistema Anaksimandar.

Do prolaza Magelan ostalo je samo nekoliko sati i Mark je želeo da bude spreman za susret sa nepoznatima koji ga tamo očekuju. Nešto mu je govorilo da ga i ovde neko očekuje.

Odredio je sebi dva sata za pripremu u slučaju da dode do okršaja. Proučio je raspored oružja na brodovima i proračunao sve najvažnije varijante napada. Njegov mali računar bio je napunjen svim rešenjima. Biće dovoljno samo da ga uključiti u sistem broda i moći će da sprovodi sve vrste akcija.

Konačno, šum sa komunikatora ga obavesti da je prošlo dva sata i da stižu na odredište. Pred njima se video veliki zvezdani prsten, zapravo prolaz Magelan, kroz koji se naslućivalo ogromno svetlo galaktičkog jezgra. Međutim, ništa od velike flote nije se moglo videti, prema tim veličinama ona je bila ipak suviše sićušna.

Mark uključi senzore sa hiper-tahionskim zrakom i za tren dobi hologramsku projekciju jata brodova zaustavljenih negde na dve svetlosne godine od ulaza. Projekcija je ipak bila suviše nejasna da bi se moglo jasno videti o čemu se radi.

Kad je dobro utvrdio koordinate jata, on prilagodi brodove za kratak skok i cela eskadrila se za tren nade na samo hiljadu kilometara od velikog karavana. Sada je jasno preko teleskopa mogao da se vidi i raspored transportera, njihova odbrana i jata napadača koji su kružili okolo ne dozvoljavajući nikome da se pokrene. Tu taktiku Mark je dobro poznavao. I on otkuca snažan pozivni signal, onaj koji otvara sve pozivne uređaje na svim tipovima brodova, čak i kad nisu želeli da ih prime, a onda glasno izgovori: – Govori inspektor Mark Silard. Naređujem da sve letilice čije smo prisustvo u regionu već registrovali ostanu na svojim mestima. Upozoravam da ću se poslužiti narednjem broj 996 Saveta na osnovu deklaracije donete 2347. godine.

Svi su dobro znali značenje te opomene. Ona je značila progon iz Galaksije za sva vremena.

U prvim minutima niko nije odgovarao. Pojava Markove eskadrile sigurno je i na napadnute i na napadače delovala kao šok.

Onda se javi komandant napadnutog transporta izveštavajući nadugačko kako se brani i trudi da sačuva teret, ali ga Mark prekide:

– O tome ćete sastaviti zvanični izveštaj. Sada se obraćam admiralima Žanu i Pjeru Lafitu i naređujem

jem im da se odmah sa svojim brodovima priključe mojoj floti.

Nije dugo čekao a kroz audio se začu:

– Kvazar ti ljubim Silarde, kako znaš da smo to mi?

– Znao sam – reče Mark smešeći se. – I sada vas očekujem.

Isto tako znao je da će oni to odmah učiniti.

15

Dva broda su se izdvojila iz opasnog prstena i poletela ka Markovoj eskadrili. Mladi kapetan se uznemiri kada ugleda dve moćne letilice koje lete ka njima i pride senzorima i komandama moćnog oružja, spreman da izda naredbu za odbranu, ali mu komandant samo mahnu da se ostavi toga. On je po načinu leta prepoznao brodove svojih prijatelja, jer su leteli prema njima u neobičnom letu, kao da upliću uže od dva struka. Bio je to njihov poznati trik i niko ga nije umeo izvesti tako savršeno kao dva brata Lafit.

– Ne brini ništa – reče Mark – to su moji prijatelji. – Komandante, ali oni su napali karavan Federacije.

– Znam, – odgovori Mark. – Ali odmah ćemo čuti zašto su to učinili.

On uključi komunikator i glasno viknu:

– Želim za pola sata da vas vidim za mojim stolom, luda braćo!

Gotovo istovremeno kroz audio stiže odgovor u dva glasa:

– Na službi, visoki inspektore Silarde. Admiral Lafit odaće vam svaku počast.

Gusari su se usmerili prema maloj eskadrili i stvarno je izgledalo da se spremaju da je zdrobe svojim oružjem, ali oni su samo u čast Silarda svojim fotonskim topovima ispleli jednu lepu šaru u svemiru i onda se zaustavili na stotinu kilometara od eskadrile kljunovima okrenuti jedan drugom, pod uglom od 120 stepeni, što je bio njihov po-

rodični znak. Pod uticajem energetskih polja dva broda, između njih se stvorio veliki luk u kome se praznila energija.

Posle nekoliko minuta sa brodova su krenuli mali transporteri prema Hijeronimusu. Kapetan nije mogao verovati svojim očima gledajući sve što se događalo. On zatraži da se transporteri spuste na gornju spoljnu sletnu pistu, a onda da ih spusti u unutrašnjost. Još dok su leteli prema komandnom brodu provereno je imaju li oružja. Ni na jednom transporteru nije bilo ničega što bi ličilo na dosad poznato oružje, a isto tako ni na njihovim putnicima nije se moglo videti ništa od kicoške odeće.

Ipak kapetan, pošto su oba gusara napustili transportere da se mašine vrate na spoljnu palubu, pride dvojici neobično obučених ljudi i stade mirno pred njima, rekavši:

– Visoki inspektor čeka vas u svome kabinetu.

Oni podoše za njim. Mark nije želeo da ih dočeka na izlazu iz transportera ili sa palube, jer nije želeo da naruši utvrđeni protokol. Zbog toga je ostao u svome kabinetu prateći sve što se događa na videozidu.

Kapetan najavi posetu, a onda propusti braću. Mark ustade, obradovan što ponovo vidi stare prijatelje koje nije video još od rata za Andromedu 17, i Žana, još jednom, kad mu je spasavao sina posle pobune mutiranog bilja na Poluksu.

– O, kako ste veliki gusarski kapetani? Zar moramo baš ovako da se srećemo: da vas hvatam u kradi?

– Mark, stari druže, – reče stariji Lafit – sjajno ti stoji ta uniforma, ali ne i tako strog ton. Zaista, ko bi očekivao da ćeš nas ti hvatati u kradi?

Rukovali su se srdačno i zagrlili, što zaprepasti i još više zbuni kapetana Monoa, koji od samog početka ništa nije razumevao. Mark mu

namignu pokazavši prema bifeu, a kapetan pripremi čaše i piće i pri-
nese ih stolu.

– Kao i uvek ovde se dobro pije
– reče Žan Lafit – a kakav ti je
ovo brod? Zašto nisi na Poluksu?

– Kad su čuli da je ovo brod
Vrhovnog, obojica se zabezeknuše
shvativši da je sve ozbiljnije nego
što su mislili. Čitavih pola sata nji-
hov razgovor se kretao oko sasvim
nevažnih tema iz prošlosti o kojoj
mladi kapetan ništa nije čuo jer u
to vreme nije bio ni rođen. Posle
nekoliko čaša pića, Mark upita:

– A sada da čujemo o čemu se
radi? Zar ste se opet vratili svome
starom poslu?

– Šta ti misliš, Mark? – upita
Pjer.

Komandant je pažljivo posma-
trao čas jednog čas drugog. To isto
činio je i mladi kapetan i izgledalo
je da se sa njihovih lica ništa ne
može pročitati. Bila su tamna i
sjajna, sa vidljivim ožiljcima od uda-
raca i borbi, ali Mark je sve video,
sve do same srži dvojicu braće.

– Dakle o čemu se radi? Znam
da niste pljačkali.

– Nismo želeli da ovaj tovar pro-
pustimo ka Zemlji!

– Zašto?

– Saznali smo da su četiri trans-
portera ispunjena antimaterijom i
tempirana da eksplodiraju tek pod
uticajem Sunčeve gravitacije.

Bio je i drugi slučaj, ali Mark je
znao da će ih biti još. Znao je da
neprijatelj mora započeti nekoliko
akcija, da bi bar u jednoj uspeo.

– Odakle je krenuo konvoj?

– Sa ivice samog jezgra Galak-
sijske, iz sistema Anakonda – odgo-
vori Žan.

– Ne verujem da su Anakondani
to mogli da naprave – reče Mark.

– I nisu. Brodovi su se trideset
sati zadržali u predelu Konstelo.

– I?

– Tamo je došlo do raspada si-
stema komunikacija među brodo-
vima, pa su morali da zastanu da ih

zamene. I neko je tada zamenio i
četiri broda.

– A posada?

– Zar ne znaš da transporter
nemaju posade, već lete vođeni od
svoje zaštitnice.

Mark se onda setio da veliki
transporteri zbog dugog puta ne-
maju posadu, već samo pratnju
koja se smenjuje iz regiona u re-
gion, i to samo tamo gde postoji
opasnost da budu napadnuti. Jasno
mu je bilo da su takve letilice ide-
alne za zamenu. On se okreće kape-
tanu i naredi mu:

– Neka ti komandant eskadrile
odbrane pošalje sve snimke sa
memorije transportera i svih leti-
lica koje su pratile konvoj od sa-
mog početka.

Kapetan Mono požuri da obavi
zadatak, a Mark je sve vreme preko
kontrolnog monitora pratio kako
se odvija proces i razgovarao sa
braćom Lafit.

– Biće grbavo po vas, ako se
utvrdi da ste se prevarili.

– Ne, – odgovori Žan – mi smo
u to potpuno sigurni. Jedan moj
brod pratio je kretanje celog kon-
voja i nestao u regionu Konstelo, ali
uspeo je da nam pošalje kratku ne-
jasnu poruku iz koje smo shvatili
samo da su četiri broda zamenjena.
Brod je zatim nestao bestraga, uni-
štio ga je nešto moćnije no što mo-
žemo shvatiti. Mislim da znaš o
kome se radi.

Mark je naravno znao da se radi
o Kiborgu Trevoru i odmah je pre-
šao na izlaganje svog plana velikog
rata za odbranu sistema. Obavezao
je braću Lafit da okupe svoje flote i
naoružaju ih u roku od pedeset
dana i da onda zatvore ceo region
Šelijaka.

Komandant je naslućivao da će
odatle prodrati čitava jata opakih
flota sastavljenih od svih podlih
rasa koje su u dosluhu sa Kibor-
zima. Protiv takvih mešovitih flota,
znao je, nema boljih boraca od nje-
govih prijatelja gusara, koji i sami

poznaju takav način ratovanja u kome nema viteštva i u kome se ne biraju sredstva.

Pošto su se upoznali sa celokupnim planom odbrane tokom pet meseci, Žan Lafit reče:

– Dobro si to smislio, Silarde, ali pitam se kako ćemo uspeti da okupimo tako veliku flotu da može zatvoriti region Šelijaka.

Mark počeo da se smeje: znao je da je to samo obična šala jer niko u celoj Galaksiji ne može tako brzo da okupi oko sebe toliko ljudi i avanturista kao što mogu braća Lafit. Galaksija je puna ljudi željnih promena, pa makar im ona donela i smrt, ali sa Lafitima obično je donosila dobre profite.

Njihov razgovor prekide kapetan koji se vratio sa malom silikatnom matricom na kojoj su bile skupljene sve informacije sa brodova velikog konvoja.

– Šta kaže naš računar? – upita Mark.

Kapetan sleže ramenima.

– On ne može ništa da otkrije, jedino su mu sumnjivi neki šumovi.

– Daj mi to – reče Mark, uze od kapetana pločicu i postavi je u prorez stonog univerzalnog tumača. Bio je to poslednji sin velikog Meseca, njegovo najpametnije dete. – Pročitaj mi ovo. Veruje se da su neki brodovi u konvoju zamenjeni.

– Odmah, komandante, – javi se glas iz kutijice. – Već čitam.

– Koliko ti treba vremena?

– Više ni trenutka – odgovori glas iz kutije. – Sve već znam. U regionu Konstelo zamenjeni su transporteri 7, 11, 12 i 21.

– Kako znaš?

– Jednostavno – odgovori kutija. – To se može utvrditi po snimcima posle regiona Konstelo. Na četiri broda snimci se poboljšavaju za čitav stepen, što znači da su na brodovima nove mašine. A niko nije menjao uređaje već čitave brodove, to je očigledno.

– Sjajno, momče – reče Mark.

– I još nešto, komandante. Može se reći da su se i gravitaciona polja brodova za nijansu izmenila posle regiona Konstelo, i to baš na ta četiri broda. Mogu da navedem još najmanje deset stvari koje govore u prilog mome zaključku.

– Hvala, momče – reče Mark kao da zahvaljuje pravom živom biću.

– Kakvo ti je to čudo? – upita Žan Lafit.

– E to je Mesećevo čukununuče. Najbolja igračka na svetu. Ali, ipak ima jednu manu.

Gledali su ga upitno, ne verujući.

– Nikada ne biste pogodili – reče Mark. – Ne ume da kuva kafu i pije viski. I još nešto: ne može da pobedi starog Vajlinga u Galaktičkoj stazi. Ta igra je nedokučiva za mašine.

– Ali komandante, dozvolite – javi se kutija – stari kockar neprekidno menja pravila i ja ne mogu znati šta on smatra važećim pravilima. Nikad to nije uspeo da mi kaže.

– Nije valjda lud – reče Mark smejući se. – U tome slučaju on ne bi bio prvak Ujedinjenih svetova i jedan od najbogatijih igrača svih vremena.

Kroz jedan sat na Hijeronimus je došao i komandant zaštite konvoja, koji nije poverovao u objašnjenja šta se događa, ali posle iscrpne analize koju mu je na printeru dao mali računar, prihvatio je, iako s nevericom, sve to. Zapravo, prihvatio je zato što je znao da odsad odgovornost za sve snosi Mark Silard.

– I šta ćemo sad? – upita komandant zaštite konvoja.

– Jednostavno, ta četiri broda ostavićemo ovde i uništiti ih.

– Ali to će potpuno zatvoriti prolaz – reče komandant.

– Naravno – odgovori Mark – to je ono što nam je potrebno. Inače ovaj prolaz neće se koristiti još najmanje dvadeset godina, do sledećeg konvoja, a za to vreme neće biti ni

traga od pakla koji će nastati posle eksplozije. Važno je da prolaz bude zatvoren za sve uljeze prema našem sistemu. Ovde nam ne treba druge zaštite. Jedna flota manje.

Plan uništenja transportera brzo je sačinjen i komandanti su se vratili svojim brodovima.

Uskoro se moglo videti kako opasada koju su postavili gusari napušta konvoj i koncentriše se daleko. Za njom je pošla zaštitnica konvoja, a onda su brodovi transporteri počeli da se izdvajaju. Kada se formirao konvoj od brodova koji nisu zamenjeni, Mark dade znak da se on pokrene ka Zemlji. Pet transportera ostalo je i polako počelo svojim gravitacionim silama da stvara malo jato. Za dvadeset sati oni će se sudariti i dovesti do velikog praznjenja.

Sve tri grupe brodova bile su već daleko kad se to desilo. Bilo je i veličanstveno i strašno kad se pet brodova pretvorilo u zvezdu koja se pali i kolapsira Prolaz Magelan bio je zatvoren.

16.

Nijeronimus je već nekoliko sati bio van granica Ujedinjenih svetova. Putovao je kroz zonu koju su Ujedinjeni svetovi samo kontrolisali iako im pravno nije pripadala. Bio je to pojas koji je obuhvatao četrinaest stotina dva parseka od najudaljenije zvezde u Galaksiji. U osnovi, bila je to dosta sporna stvar, ali svetovi su se nekako usaglasili oko toga. Sve zvezde u tom pojasu i svi svetovi, makar koliko samostalni i makar koliko imali svoje zakone i običaje, morali su prihvatiti pravo inspekcije Saveta. Naravno, uz to su dobili i punu zaštitu.

Tako su i Kiborzi na svetovima zvezde Leonardo bili pod dvostrukim režimom. Imali su svoj svet, ali on je bio u inspeksijskoj zoni velike Federacije. Oni se tome nisu protivili, iako im to najverovatnije nije

bilo po volji. Ipak, ovo će biti prva inspekcija koju nad njima obavlja ekipa na čelu sa velikim inspektorom. I otkud da baš sada za velikog inspektora Marka Silarda, pitao se Veliki.

Kiborg Trevor uprkos svemu mirno je očekivao velikog inspektora, pažljivo prateći svojim mnogobrojnim tajnim očima njegov let kroz svemir. Bio je čak neobično zadovoljan Markovim otkrićima tempiranih objekata što su bili namenjeni Zemlji. Njegova želja je i bila da budu otkriveni, jer bi time skretao pažnju sa samog sebe. A znao je da kod njega neće naći ništa. Na planetama Kiborga nema oružja, nema opasnih igračaka. Jedino što je ovde opasno, to je njegov plan za uništenje Atlantisa. A taj plan skriven je u jedinom njegovom ljudskom delu tela – lobanji. Tu je sakriven produkt njegove velike mržnje prema Atlantisu i Zemlji – plan uništenja tog bolesnog centra svetova, odakle su polazile sve ekspedicije protiv onih koji su drukčije mislili i hteli nešto drugo.

Sanjao je da uništi Atlantis: preuzme vlast nad tom smešnom planetom i njenim satelitom Mesecom, koji raspolaže svim informacijama svih vremena. Tamo se nalazilo sve što je zamišljeno, što je ostvareno i što postoji, što je postojalo i što će možda postojati Taj Mesec će najzad kao pravi mozak poslužiti pravim stvarima – uređenju Galaksije, i ne samo Galaksije! On ima još šezdeset posto slobodnog mozga i u njemu će moći da se ugradi još i ono najbolje: pomoću Meseca svaki svet i svako biće na svakom od svetova dobiće svoje mesto i svoj zadatak i biće mu određen vek. Biće postignut apsolutni red koji će roditi apsolutnu vodu, možda malo krutu, ali savršenu.

Kiborški teleskopi s Planete 1 pratili su putovanje inspektorove eskadrole. Trevor se, posmatrajući sliku, smešio, očekujući da uskoro vidi

lice Marka Silarda sa kojim se uvek susreće u neprijatnim situacijama. Sada će imati prilike da se pokaže ljubaznim prema svome protivniku i da mu oda počast kao velikom inspektoru.

Mark je za to vreme u svojoj komandnoj sali osluškivao Galaksiju od koje se udaljavao, iako je ona zauzimala skoro ceo vidik njegovih kamera. Ipak, sad se jasnije naslućivala njena veličina, pomalo čak i spiralni oblik, uz izvesni napor mašte. Pred njim su se sada na hiljadama parseka udaljenosti nalazile druge galaksije, ka kojima još niko normalan nije pošao i nije bilo nade da će iko poći. Putovalo se jedino do usamljenih zvezda u blizini, koje su imale svoje samostalne ili polusamostalne svetove.

Ona mala zvezda koja im već odavno služi kao orijentir bila je zvezda Leonardo, kiborška tamnica ili raj. To će saznati kad bude tamo stigao.

Jednu sličnu zvezdu gledao je iz polutame klanca kojim je ka vrhu planine hodao za svojim vodom. Osećao je kako ga u lice udara vetar, hladan vetar planinskih vrhova. On se okrenu da vidi put koji su prošli, ali se iza njih ništa nije videlo, tamo nije postojao vidik, nije bilo stena – sve je bilo prazno, kao da je neko sve ubrisao pošto su oni prošli.

– Šta misliš, Silarde šta sada radi Veliki Trevor? – upita ptica-duhovnik.

– Namešta osmeh na svome licu i vežba to u svom kabinetu pred ogledalom – monitorom.

– Pogodio si – odgovori duhovnik, – upravo to radi.

– Možeš da ga vidiš?

– Naravno, ja mogu da vidim svakoga u ovoj Galaksiji, svakog crva i svakog čoveka, svaki kamen i svako zrno peska.

– Ti si onda bog – reče Mark.

– Ne, ja sam samo jedno od savr-

šenijih bića Galaksije! Ja sam bliže kraju puta – reče duhovnik.

– Možeš li stići i do drugih Galaksija? – upita Mark, posmatrajući udaljena zvezdana jata.

– Ne, to još nismo ni pokušali. Mislimo da smo suviše mladi da bismo smeli napustiti matični svet. Ali ko zna, možda ćemo uskoro i to pokušati.

– Kako to? – upita Mark – a mi smo već pokušali da to uradimo.

– I mi smo, u našem detinjstvu – reče duhovnik a Mark ućuta.

Njihova staza sada je skretala udesno i uspon se povećava. Novi hladni, skoro ledeni talas obuhvati Marka i on malo uzdrhta.

U isto vreme brod se približavao svome odredištu i audiom je stizala poruka iz kiborškog sveta. Bio je to pozdrav, neka vrsta dobrodošlice, koju je slao Veliki Trevor:

– Velikom inspektoru Saveta, komandantu i komodoru, višestrukom olimpijskom pobedniku i strostrukom specijalisti želimo dobrodošlicu na ulasku u naš svet. Očekujemo ga sa zadovoljstvom i svim počastima. Želimo da se oseća u našem svetu potpuno bezbedno. Predvodnik Trevor.

– Stara kurva – reče Mark i dodade: – Pošalji mu ovu poruku.

– Inspektor Silard obaveštava vas o ulasku u vaš svet i očekuje da mu vlasti sveta Leonardo, na čelu sa gospodinom predvodnikom, omoguće da brzo i lako obavi svoj zadatak, jer je to u obostranom interesu i u interesu Federacije kojoj svi pripadamo. Inspektor Mark Silard VIII.

Mark pripremi svoju svečanu uniformu, okači veliki totem i laki platinski mač sa ugrađenim rubinima. Pozva momke koji će ga pratiti prilikom silaska na Planetu 1 i upozna ih sa protokolom kojeg se moraju držati. Onda sam kapetan utvrdi raspored brodova nad glavnim gradom planete, što je bilo od izuzetne važnosti.

I dok su se brodovi raspoređivali nad kiborškom prestonicom, lukavi Trevor je mirno posmatrao sve to, pokušavajući da otkrije neku grešku u protokolarnom rasporedu brodova, ali bilo mu je jasno da tu neće naći zamerke. Komandant Silard bio je savršen čovek. Pa ipak nije mogao znati da on, Veliki Trevor, prati svaki njegov korak od polaska sa Zemlje, da prati sve Mesečeve sonde, da im priređuje događaje i izveštaje.

Trevor je znao da njegov konačni uspeh ne zavisi od pomoći koje će mu pružiti njegovi prijatelji i saveznici, njih je on već žrtvovao i zna da će ih samleti flote velikih generala. Ali njihovi porazi doprineće njegovom uspehu. Pokriće njegov put ka Atlantisu.

Eskadrila je završila svoj raspored nad planetom i napravila oko nje nekoliko krugova, taman dovoljno da Mark osmotri četrnaest kiborških planeta koje su sačinjavale sistem. Jasno se videlo da su to sve mladi svetovi sa razuđenim morima i okeanima i velikim vulkanskim aktivnostima.

Konačno, brodovi su stali iznad ostrva koje je činilo prestonicu, veliku palatu i centar kiborškog sveta. Sve je malo podsećalo na stari svet Kiborga u sistemu Alderamin, koji su morali da napuste pre nekoliko decenija.

– Oni uvek zauzimaju neka ostrva, a ako ih nema – onda ih grade – objasni Mark kapetanu.

– Ali šta je to neposredno pod nama? – upita kapetan pokazujući ogromni objekat koji je rotirao na nekoliko kilometara ispod njih.

– Mislim da znam – reče Mark – to im je noćno sunce. Oni ne mogu da podnesu noć i zbog toga svoje gradove osvetljavaju veštačkim suncima. Na suvim svetovima grade putujuće palate koje se kreću brzinom rotacije planete, tako da uvek imaju sunce u zenitu i maksimalno koriste njegovu energiju za pokretanje najvećih objekata.

– Ako se ne varam, komandante, vi ste jednu takvu palatu na Kaus Medijusu razrušili – reče mladi kapetan.

– Odkud znaš – upita Mark – ti se onda još nisi ni rodio.

– Video sam kao dečak jedan magnetni strip.

– Je li? – promrmlja komandant.

Kontrola leta sa planete obaveštavala ih je da šalje po inspektora službeni transporter i oni odgovoriliše da su spremni.

Transporter je ubrzo stigao i pristao na unutrašnju palubu koja se automatski zatvorila za njim. Mark je dobro znao kakvi su ovi transporter i objasni kapetanu da se radi o pravom kiborgu – ljudskom mozgu ugrađenom u komandno, pilotsko telo transportera. To je onda telo-mehanizam, koje savršeno obavlja sve funkcije.

– Zar je to moguće? – reče s čuđenjem mladić.

– Naravno.

– Kako se to dozvoljava?

– Mladiću, videćeš da se u našoj Galaksiji mnogo šta dozvoljava, ali treba da znaš da mnogi od ovih mozgova više ne bi imali tela, i ne bi bili živi da nisu ugrađeni u veštačka tela. Naravno, ima tu i mnogo prisiljenih na operaciju, ali prinude je uvek bilo otkad je sveta i veka.

U pratnji trojice mladića Mark uđe u transporter i odmah mu bi jasno čije je to vozilo. Čim su ušli, dočeka ih pozdrav:

– Dobrodošli, komandante Silard, u objekat XK-8998!

– Hvala mladiću – reče Mark.

– Zar nije malo čudno da sebe predstavljaš kao objekat? Mislim da ti to nisi u potpunosti.

– Ne, komandante, ja jesam objekat sveta Velikog Trevora. Ja sam njegov lični objekat.

– U redu – odgovori Mark. – Ali zašto me ne oslovljavaš sa inspektore već sa komandante.

Kiborg nije odgovarao.

– Zašto mi ne odgovoriš?

– Ne znam, možda sam prekršio protokol, ali vi ste za mene još uvek komandant Silard.

– Kako to?

– Pre četrdeset godina ja sam bio pomoćni pilot u vašoj ekspediciji na Antares. Možda ćete me se setiti.

– Ed Bredberi?

– Nekad bio – odgovori mozak transportera.

– I sada si lični objekat Velikog Trevora.

– Da, komandante. Ali oprostite, ovo je razgovor van protokola i sada ga moramo prekinuti jer izlćemo u svemir.

Mark se setio visokog mladića skoro bele kose, koji je jednom došao u njegov štab i ponudio se za pilota. Bio je jedan od najboljih mladih pilota koje je sreo. Umeo je da leti u svim letilicama i da upravlja svim postojećim prevoznim sredstvima, ali iznad svega voleo je da se kocka. Izgubio ga je iz vida nekoliko godina posle ekspedicije na Antares i zaboravio kao i mnoge druge koje je sreo u životu. Sada, međutim, nije više imao vremena da ga upita kako mu se desilo da postane pripadnik Trevorovog stada, čak njegov lični pilot i objekat. U svakom slučaju Trevor se dočepao najveštijeg pilota Ujedinjenih svetova. To nije trebalo gubiti iz vida.

Transporter je već leteo ka planeti, ka velikom ostrvu u okeanu što se plavio pokrivajući skoro polovinu vidika.

– Inspektore Silard, spustićemo se na službenu pistu kraljevstva Leonardo, ravno za 109 sekundi. Molim vas budite spremni za izlazak. Dole će vas čekati velikodostojnici našeg sveta.

– Hvala – reče Mark jedva se uzdržavši da ne kaže – Hvala, Ed!

On pogleda svoje momke. Oni popraviše uniforme na sebi i

pričvrstiše oružje. Transporter je već stajao na pisti i vrata su se otvarala dok su oni ustajali sa svojih mesta.

17

Kroz vrata transportera ukazala se metalna pista. Izgledalo je da se pruža unedogled, ali ipak, sasvim na kraju vidika, nazirala su se ogromna zdanja koja su se dizala do samih oblaka.

Prema utvrđenom redosledu, trojica mladića izadoše iz transportera, a posle trideset sekundi za njima izade i Mark, praćen zvucima himne Ujedinjenih svetova. Tek kada je stao na pistu, jasno vide gde se nalazi. Pista je bila kružna i protezala se u prečniku od nekoliko milja, pružajući se na četiri strane i široke avenije, jer se sa svih strana około nalazio grad – prestonica Kiborga. Mark skrenu pogled prema postrojenom vodu nepoznatih bića i ugleda Velikog Trevora kako mu polazi u susret. Bio je to veliki gospodar, tiranin, ideolog i stvaralac nove koncepcije večnosti. Voleo je da sebe naziva Ocem Ideje.

Koraćao je elastično i pravo kao da nema veštaćko telo već pravo – od krvi, mesa i kostiju. Smešio se Marku skoro otvorenim osmehom, koji je izgleda uspeo da naući.

– Veliki inspektore, dobrodošli na Leonardo !!

Mark stade, zvanićno pozdravi i odgovori:

– U ime Saveta Ujedinjenih svetova, pozdravljam vas predvodniće.

Mark onda pruži ruku koju Trevor prihvati svojom snažnom šakom i stisnu je sasvim prijateljski. Komandant je znao da je u toj ruci snaga koja bi mogla da ga zdrobi, ali da je sada dobro kontrolisana, kako bi izrazila prijateljstvo.

– Veliki inspektore, molim vas da izvršite smotru poćasne straže, moje jedine zaštite i zaštite celog ovog sveta.

Mark pođe za Trevorom i obide čudnu grupu ljudi – mašina, koja je stajala duž zelene trake na pisti. Bila su to oruđa, a ne ljudi – objekti za upotrebu. U njih je bio ugrađen ljudski mozak, a u njega apsolutna zavisnost prema Trevoru i Ideji. Mark je znao da je možda i u nekom od njih ugrađen mozak nekog od njegovih prijatelja, ali to se sada nije moglo proveriti. Pozdravio je počasnu stražu i onda se, klimnuvši, okrenuo Trevoru.

– Prvo ćemo u palatu – reče Trevor. – Tamo ćemo sastaviti program inspekcije.

Odveo ih je do jedne svetlocrvene trake koja je krenula čim su stali na nju. Vodila je tačno prema gradu koji je sada bio sve bliži. Što su se više približavali gradu, Marku je bilo sve očiglednije da je sagrađen na neki neobičan način. Bio je omalo sličan velikom zdanju sa planete Gabon, koje je iz sebe izlila Velika Gospodarica Ijap.

– Od čega je sagrađen ovaj grad? – upita on.

– Od samorastuće mase – reče Trevor. – To je nešto sasvim novo, iako pomalo slično vašoj samorastućoj plastici. Ovo je posebna poluživa materija u koju ugrađujemo program, jedan poseban kod za oblik koji želimo da dobijemo. I kad oslobodimo kontejnere, ona počinje da raste i pretvara se u zdanje kakvo smo zamislili: izgradi se samo od sebe sve do detalja. Nama ostaje samo da postavimo opremu i automatiku.

– Sjajno – uzviknu Mark. – To biste Ujedinjenim svetovima mogli prodati za debele pare.

– Možda jednoga dana – reče Trevor. – Jednoga dana možda će to koristiti i Ujedinjeni svetovi, ali mislim da je sada još rano.

Ubrzo su stigli u grad i sa obe strane ulice kojom ih je nosila traka nalazile su se neobične građevine. Neke su bile visoke i po stotinu metara, a u pozadini su se vi-

dele još veće. Traka je skretala udesno i oni uskoro stigoše na mali trg, koji je bio pokriven mladom šumom crvenog kedra, na kome su se zlatili plodovi. Tu se nalazila Palata. Za razliku od visokih i pomalo pretećih građevina, Palata je bila projektovana po ljudskom ukusu, sve u klasicističkom stilu, imala je samo dva nivoa – prizemlje i sprat. Kada su stigli pred zvanični ulaz, traka se zaustavi i Trevor povede Marka i njegove pratiocice uz stepenište ka ulazu.

Na korak od njih vrata se automatski otvoriše i Mark brzim pogledom ustanovi da ih nije otvorio automat pomoću fotočelije, već da su u oba spoljna zida ugrađeni ljudski mozgovi, zajedno sa očima koje su pratile sve što se događa pred ulazom. Osetio je potrebu da razbije lobanju Velikom Trevoru, ali znao je da je to nemoguće, jer bi istog trenutka bio ubijen od nekog nevidljivog vojnika ugrađenog u stubove ili tavanicu Palate.

Iza vrata nalazio se raskošni i ogromni hol koji je mogao da primi stotine ljudi, a imao je pod od zelenog mramora, u kome su se jasno razaznavali otisci ljuštura džinovskih puževa i školjki.

Pred vratima svog kabineta Trevor zastade kad su se vrata otvorila i Mark dade znak svojim momcima da mogu da tu zastanu.

Trevor pokaza fotelje i reče:

– Ovde možete da se odmorite. Uskoro će vam biti doneto poslužnje.

Njih dvojica ušli su u kabinet koji Marka zabljesnu elegancijom i ukusom ulozenim u njegov dekor. Sav je bio od crnih i zlatnih tonova, sa tek ponekom crvenom ivicom. Nigde se nije mogao primetiti trag ni jednog jedinog tehničkog uređaja. Sve je bilo od prirodnih materijala i činilo se kao da se oseća miris drveta, kože i otmenih tkanina.

Mark se okretao oko sebe diveći se svemu tome.

– Pa, Silarde, možeš da sedneš. Mislim da sada više ne moramo biti zvanični.

– U pravu si, Trevore – odgovori Mark i sede nasuprot Kiborgu.

Gledali su se pravo u oči, ne spuštajući ih, ali i ne ispitujući jedan drugog, jer su znali da tako ništa ne mogu saznati; nisu ni pokušavali da koriste mentalne veštine. Znali su da je to nemoguće, jer su obojica završili najviše škole kontrole misli. Jednostavno, gledali su se kao dva čoveka koji imaju da obave jedan zajednički posao. A taj posao je borba do konačnog uništenja.

– Mogu te ponuditi pićem i cigarom – reče Trevor – ili čime god želiš.

– Hvala – odgovori Mark. – Jedan dobar brendi ne bi mi škodio.

Trevor ustade i iz bifea koji se nalazio među knjigama donese bocu od zelenog kristala i dve čaše.

– I ja ću popiti, reče – iako meni to ništa ne znači. Jedino mi malo nadražuje jezik, a to poneki put volim, jer me podseti na stare dane.

– Sećaš li se starih dana? – upita Mark. – Sanjaš li ih?

Trevor nije odgovarao i Marku se činilo da je u njegovim očima zapazio iskricu neke tuge, neke ljudskosti, ali je verovao da se prevario. Ispiše čaše i Kiborg upita:

– Kakav je cilj tvoje inspekcije?

– Kako misliš? – upita Mark.

– Šta Savet želi da sazna? Ako su poslali svog najboljeg čoveka, onda se radi o nečem jako važnom.

– Možda – reče Mark. – A možda su me poslali i da vidim kako živite ovde. Uostalom, ti najbolje znaš da je ovo tek prva inspekcija. Mene su poslali zato što smo stari prijatelji.

Kiborg se tada grohotom nasmeja:

– Tačno! A koliko znam, ipak si uspeo da pogledaš i neke druge svetove.

– Znači, pratio si moje kretanje?

– Svakako – odgovori Kiborg.

– Kretanje Marka Silarda prati cela Galaksija, jer on se ne pokreće tek tako, nizašta.

– Lepo – nastavi Mark. – Onda si video da sam imao i dva susreta sa nekim zamkama. Da li su tvoje, ili tvojih prijatelja?

– Ne razumem – promrmlja Trevor.

Mark je nastavio da ćuti, gledajući ga u oči, a onda iznenada izgovori sve što je spremio:

– Nema laganja, Trevore! Nema laganja, veliki predvodniče. Nadam se da to razumeš. Nas dvojica nemamo potrebe da se lažemo. Ti dobro znaš zašto sam došao. Želim da te ubedim da ti u Galaksiju nema povratka dok ti traje kazna. Ostani tu gde si. Svi tvoji pokušaji da se vratiš završiće se pogubno po tebe. Tvoji prijatelji i ti bićete samleveni. Mi smo već pokrenuli flote i čekamo da vas potamavimo. Konačno, isteraćemo ne samo tebe nego i celu bandu kopiladi iz našeg sveta. Čekamo ih samo da krenu. Ono što ostane od Gila, Mutanata i Hamlinosa bacićemo na najdalju poznatu zvezdu, u međugalaktički prostor, bez prava povratka.

– Ne razumem te Mark – reče ponovo zbunjeni Kiborg.

– Ne budi smešan, veliki predvodniče. Znaš dobro da te neprekidno pratimo i da si nam na oku, a imamo i mi tajne oči, čim se makneš iz ovog udobnog gnezda. Znamo za sva tvoja ilegalna kretanja po Galaksiji, za sve projekcije i lažne pojave tvoga broda, ali za lične posete planeti Gabon, gde si pripremao nešto veliko. Videli smo kako obnavljaš prijateljstva sa huljama kao što su Mutanti i Hamlinosi. Sve se to zna. Uostalom, mi dobro znamo da je tebi to poznato.

Kiborg je ćutao kao da razmišlja, iako je već imao pripremljen odgovor:

– U pitanju je neki nesporazum, Mark. Zaista, veliki nesporazum!

Šta ja mogu imati sa glupim kreaturama kao što su Mutanti, Gile i Hamlinosi? To su sve niža bića, koja meni nisu potrebna, njihova blizina prijala bi Ideju. Njih ne mogu koristiti nizašta.

– Ne vrđaj, Trevore. Zar misliš kako mi ne znamo da će oni biti tvoje pomoćno oružje protiv nas, kao što su i ranije bili. Slaćeš ih u talasima dok ne ispucamo sve oružje pa da nas onda napadneš. Zar nije tako?

– Ne Mark, ne. Istina je jedino da znam kako oni pripremaju rat protiv vas. To ste dobro osetili, ali ja sa tim nemam nikakve veze. Oni to čine na svoju ruku. Budi siguran. Ja ne želim da proigram svoju šansu za miran povratak kući. Ostalo mi je još samo godinu dana kazne, zar ne? A onda se mogu slobodno vratiti. Ja se držim dogovora.

– Voleo bih da je tako – reče Mark.

– Tako je!

– Pretpostavimo da ti verujem, ali mi onda objasni svoje posete Galaksiji, muvanje levo-desno, varke i druge gluposti.

– Mark, ne budi krut, ima u meni ipak nečeg ljudskog, imam i ja neke sentimentalne veze u tom svetu. Ipak sam i ja dete Ujedinjenih svetova. Ne zaboravi samo koliko sam doprineo opštem unapređenju Federacije. Moj doprinos može se meriti sa doprinosom tvoje porodice. Jednostavno, moraš mi verovati, poneki put zaželim da vidim neka od starih lepih mesta na kojima sam proveo prijatne časove. Nisam ja samo mašina.

Mark prsnu u smeh:

– Ti me zavitlavaš, Trevore! Ti sentimentalni? Da nisi počeo da stariš?

– Možda i starim – odgovori Trevor. – Možda i starim. Šta ja znam?

Mark ustade i prošeta se kabinom praveći se da je nervozan, a onda reče:

– Dobro, da prihvatimo sve što si rekao. Da ti poverujem, iako ja na to nemam prava. Ali, moraš onda da mi kažeš sve što znaš o ratu koji pripremaju tvoji prijatelji.

– Zaboga Mark, kakvi moji prijatelji? Ako mi ti nisi prijatelj, kako bi oni mogli da mi to budu?

– U redu, nisu ti prijatelji, ali ipak znaš šta smeraju, zar ne?

– Da, i mogu da ti predam sve njihove planove. Poznajem celu njihovu strategiju.

– Jesi li je ti izradio? – upita Mark.

– Recimo da sam im pomogao.

– Odlično. I sada želiš da ih izdaš, da ih prodaš meni i Savetu.

– Šta me to košta?

– U pravu si – reče Mark. To te ništa ne košta, a možda možeš nešto i da dobiješ. Videćemo. Tebe to zaista ništa ne košta, jer tebi njihovi životi ništa ne vrede, a nama naši vrede mnogo. Onda, dogovorili smo se, na ovoj pločici hoću sve informacije. Nadam se da imaš uređaje koji mogu da na nešto ovako unesu podatke. Vратиćeš mi je pred polazak. A sada bismo mogli da podemo u obilazak grada. Želim da vidim laboratorije, radionice, projektne biroa i hangare sa borbenim jedinicama. U redu?

– Nema problema, inspektore!

Napustili su kabinet i krenuli u obilazak do koga Marku baš nije bilo mnogo stalo. Nije voleo da ulazi u laboratorije Kiborga gde su se u različita tela ugrađivali mozgovi i prilagođavali životu u stadi, ali je morao da to učini. Pažljivo se interesovao za detalje, trudeći se da ne postavi pitanje otkuda ti mozgovi. Ipak, primetio je da su mnoge komore prazne, što je značilo da Trevoru nedostaje materijala za popunu svojih laboratorija i proširenje stada. Možda je i to uzrok ratu koji priprema.

Hangari sa flotom trebalo je da razuvere Marka kako Trevor priprema rat, jer su brodovi bili neupo-

trebljivi, bez pilota-mozgova, prazne metalne ljuštore u ogromnim hangarima.

Inspekcija je trajala čitavih šest sati i posle nje su se vratili u Palatu. Mark se opustio u velikoj fotelji i nasu sebi čašu odličnog pića naruči kafu, ali odbi ručak, jer mu se žurilo da se vrati na brod.

— A sada, veliki predvodniče, da napravimo rezime inspekcije, kratak i jasan. Prvo, zadovoljan sam uređenjem naselja i ponašanjem tvojih ljudi, ako se tako mogu nazvati bića u plastici, staklu i metalu, i ko zna sve čemu, ali o tome nećemo sada, to je sve u okviru zakona. U načelu zadovoljan sam i tvojim ponašanjem. Ostao si i dalje hulja, ali tu se ništa ne može. Osnovni utisak je više pozitivan nego negativan. Međutim, imam i zamerke. Zapravo jednu jedinu, ali tešku zamerku. Tvoja ratna flota je onеспособljena, a to se Savetu neće svideti, jer on računa na tvoju pomoć u slučaju da nas napadnu vangalaktičke sile. Tvoja obaveza je da bar četrdeset procenata flote bude uvek spremno.

— Ali, Mark, ja nemam ljude, nemam mozgova!

— Prebaci ih iz drugih mašina. To se mora obaviti. Ti ne smeš biti bez ratne flote, pa makar to bila i opasnost za nas. Tvoja je obaveza, iako si kažnjen, da nas braniš kada to od tebe zatraži Savet.

— Razumem — reče Trevor.

— Dobro, a sada ćeš mi dati podatke o našem neprijatelju, kako smo se dogovorili.

Trevor pride stolu i izvadi malu magnetnu pločicu na koju su uneseni svi podaci iz njegovih računara i predade je Marku.

— Fino — reče Mark. — I hvala ti! Ali moram još nešto da ti saopštim, istina neprijatno. To je moja lična odluka, naravno ne konačna, jer je Savet može poništiti. Ti ćeš se tebe. Budući da se nisi držao obaveza o floti, kažnjavam te sa još četiri godine zabrane povratka u Galaksiju.

— Ali, to je nepravda — reče Kiborg praveći se da je očajan.

— Možda, ali na žalost to je već izgovoreno i počinje da važi. Toga se moraš pridržavati. Ja ću Savetu izneti celu situaciju i oni mogu poništiti moju odluku, ali o tom potom.

Trevor je ćutao. Izgledao je stvarno nesrećan. Marka se to, međutim, nije ni najmanje ticalo. On je dobro poznavao ono što će se zbiti za nekoliko meseci i nije želeo da razmišlja o osećanjima čoveka-mašine. U stvari, bio je siguran da Kiborg gaji samo jednu jedinu vrstu osećanja — mržnju.

— Toliko — dodade on — sada odlazim.

Vratili su se do transportera koji je vozio Ed Bredberi, i, opraštajući se od Kiborga, Mark mu pruži ruku i reče:

— Izdržaćes još tih pet godina, a onda ćeš opet postati punopravni član Federacije. Razmisli dobro i budi miran. Ne mešaj se ni u šta. Da, još nešto mogu da ti kažem, ali ne gaji suviše nadu. Ukoliko nam tvoja pomoć i tvoje informacije budu od koristi, može se desiti da Vrhovni predloži da budeš svega oslobođen. Zato, drži se!

Trevor je stajao mirno, gledajući u Marka, koji je znao mnogo više od njega. Znao je da će on prekršiti sve zadate reči i da će napasti Atlantis. Znao je on što je Kiborgu samo bilo nagovešteno. Mark se još jednom pozdravio sa njim i sa svojim momcima ušao u transporter.

Za nekoliko minuta bili su već na unutrašnjoj palubi Hijeronimusa. Dok je transporter bio pod snažnom energetsom zaštitom velikog broda i nije bio kontrolisan od Kiborga, Mark se obratio Bredberiju:

— Ed, kolika je moć Velikog Trevora nad tobom?

— Neograničena, komandante — odgovori čovek-mašina, — neograničena!

— Ali, vidim da možeš i samostalno da razmišljaš i govoriš.

– Da, to je valjda zato što sam u blizini ljudi koji zrače snažno telepatičko polje. To u meni rađa novu volju i želju za slobodom.

– Imaću to na umu Ed – reče Mark. – A ti, čuvaj se koliko možeš! Možda ćeš jednoga dana biti slobodan.

– Ne znam da li bi to imalo smisla, komandante – odgovori Ed.

Pre nego što su se vrata palube otvorila, Ed još jednom reče, »do viđenja komandante«, i zatim nestade kroz otvor prema planeti. Mark se pitao šta sve oseća taj nesrećni mladić, tako zatočen u mašini i podvrgnut silama kiborške Ideje. I da li će ikada moći da se otrgne moći velikog Trevora? Nije ni on verovao u to, kao što mu se učinilo da ne veruje ni Ed Bredberi.

18

Vesti koje je na Hijeronimusu Mark primao sa raznih strana govorile su da je velika flota sa Zemlje već krenula ka slobodnom svemiru, a da joj se polako iz raznih regiona pridružuju nove velike ratne jedinice. Ujedinjeni svetovi okupljali su svoju moćnu silu. Mark je znao da je Vanda opet u svom elementu, dobila je veliko jato brodova ali i najmoćniju pticu-predvodnika. Poluks, najskuplju letelicu Federacije, koja je sama bila vredna koliko i cela jedna velika flota. Iako je mnogo puta letela na njemu, nikada nije njime samostalno upravljala. Sada će imati vremena da uvežbava sve poznate taktičke varijante odbrane i napada, leta kroz paralelu ili hiper-svemir. Iskorišće sve svoje znanje i svu veštinu. Jedino, plašilo ju je da do prvog sukoba neće doći. Ali uputstva koja su joj stigla od Marka, a koje je Mesec dešifrovao, otklonila su sve zebnje. Do rata će sigurno doći.

Velika flota pod Vandinom komandom već je bila rasuta u regionu Sirijusa, u prostoru prečnika od deset svetlosnih godina. Bila je

to idealna disperzija za tri hiljade brodova, jer je omogućavala ne samo kontrolu ogromnog prostora, već i lako pregrupisanje u manja jata korišćenjem skokova kroz hiper-svemir ili paralelu. Sa ovoliko jedinica moglo se izvesti preko 150 varijanti napada i dve stotine varijanti odbrane. Vanda ih je sve imala u malom prstu, a tvrdila je da može da primeni još najmanje pedesetak varijanti koje niko ne zna, čak ni sam veliki računar, gospodin Mesec. Naravno, niko joj to nije verovao sem samo Meseca, koji je uvek govorio da je gospoda general najveći taktičar koji živi u ovim vremenima. Za to je samo delimično bilo dokaza – njene pobede u ratu za Andromedine svetove. One su još bile predmet najširih izučavanja među teoretičarima rata, a ratovi su u ovim vekovima uglavnom bili samo teorija.

Ako sada dođe do sukoba, Mark je znao da će Vanda izvući jednu od svojih sedamdeset i sedam skrivenih veština, kojom će zaprepastiti ne samo neprijatelje već i najveće umove Ujedinjenih svetova.

Od Abaze koji je lutao najnapuštenijim svetovima nisu stizale povoljne vesti. On je još uzaludno tražio za Malim Oposumom. Tražio ga je i na najneobičnijim mestima, ali i u svim svratištima, burdelijima, krijumčarskim gnezdima i na svim mogućim otpadima, ali princu Mišolikih nigde traga. Čak ni njegovi saplemenici nisu znali gde se nalazi. Nije mu preostalo ništa drugo nego da pošalje i ostavi poruke za njega. Jedina sreća u svemu bila je u tome što je stari vuk lutajući svemirom uspeo da sakupi flotu od najraznovrsnijih brodova i isto tako raznovrsnih vojski i grupa avanturista željnih bitke, Abaza je umeo da povede ljude, da ih oduševi za ideju koju zastupa. Njegova flota uskoro je bila sastavljena od najsurovijih boraca koje su Ujedinjeni svetovi ikada sakupili. I svi su oni

imali jednu zajedničku crtu – želeli su da se sukobe s Hamlinosima, jer su im Vukoliki negde i nekad naneli neku uvredu, nekog im ubili ili nešto preoteli. Abaza je govorio: biće to najveća hajka na vukove, iako je i sam znao da će u toj hajci mnogi hajkači i lovci izgubiti svoje živote. To je predočio svakom od dobrovoljaca.

Mali Oposum je, međutim, bio »tu negde«, kako su svi govorili, i sa svog skrivenog mesta pratio je sve što se događa. Iako nije imao nikakve zvanične kontakte sa Save-
tom ili Markom, on je dobro znao šta se priprema, čak je znao i koju će ulogu dobiti u velikom sukobu. On je odavno bacio oči na svet Mutanata i nadao se da će ga konačno dobiti zajedno sa prihvatnom planetom i slavnim svratištem, preko koga će moći da kontroliše sve tajne veze u Galaksiji. Njemu toliko nije bilo stalo do bogatstva koje se ostvaruje krijumčarenjem, koliko do najrazličitijih vesti koje se oduvek najpre mogu saznati u krčmi »Kod jarca«, uprkos tome što u njoj nijednom biću nije sigurna glava na ramenu.

Iz prikrajka gde se nalazio pratio je sve što se događa, ali je izračunao da ima još vremena do trenutka kad treba da se javi, jer on uvek ima spremnu flotu za operacije svake vrste. U stvari, bilo mu je suviše lepo na mestu gde se nalazio.

Dok su se velike flote Ujedinjenih svetova prestrojivale prema uputstvima koja im je Mark dostavio na osnovu izdajničkih dokumenata Kiborga, komandant nije napuštao svoj deo broda. Danima nije zalazio u komandnu salu i brod je u potpunosti prepustio mladom kapetanu koji je trebalo da ih dovede do Polare. Sve to vreme on je obavljao teške fizičke vežbe i nerve i mišiće izlagao snažnim energetske udarima. U to telo trebalo je vratiti snagu koja se nemilice trošila u

dva smera – na Hijeronimusu, ali i u skoro beskrajnom hodu za pticom-duhovnikom.

Zamaralo ga je pomalo i dvostruko osećanje vremena, jer sve vreme koje je proveo na Hijeronimusu, leteći do sveta Leonardo i nazad, koje je trajalo skoro tri meseca, moglo se sabiti u samo nekoliko sati koraćanja za pticom-duhovnikom.

On je dobro znao da vreme kao mentalna koncepcija nema jedinicu za merenje, i zbog toga je ostajao relativno miran. Međutim, on je ipak morao da postavi pitanje tom neobičnom vodi koji je neprekidno bio ispred njega:

– Gde se nalazi vrh ka kome idemo?

– Tu je, sasvim blizu. Gotovo da možeš izbrojati korake do njega. Uostalom, ti si već i bio na njemu...

Mark je to shvatio kao metaforu, jer je bio siguran da na vrhu ove planine nije bio. Njemu se činilo da je ova planina nestvarna po svome izgledu, ali i po svojoj čvrstini i hladnoći.

Konačno, on nije znao ni na kojoj se planeti nalazi, a još manje – kako je došao do nje. I dok je razmišljao o tome, njegov voda mu odgovori:

– Do ove planete došao si hoda-jući, kao što se i penješ na njen vrh, a sa vrha otići ćeš još dalje. Znam da ti to izgleda nestvarno, ali budi siguran: čovek koji ume da hoda može stići s kraja na kraj vasiona kad se na to odluči.

Veza između njih za trenutak se prekinula i Mark nije želeo više ništa da pita. Jednostavno, rekao je sam sebi: »Ti nećeš razumeti.«

Ali duhovnik mu je već prenosio misao:

– Gresiš, to se da razumeti. Možda ne odmah, ali vremenom – sve se da razumeti. Uostalom, i sam dobro znaš da si razumeo mnoge stvari koje su ti izgledale nedokučive i van čovekove moći shvatanja.

– U pravu si! – reče Mark.

Hodali su i dalje kroz polutamu sa pukotinom neba nad sobom i hladan vetar udarao im je u lice i prsa.

— Što ne pogledaš gore — reče duhovnik.

Mark podiže pogled i istog trena ugleda sedam plavih brodova kako sekući atmosferu planete nestaju iza vidika. Jasno je prepoznao brod u kome je leteo. Bila je to njegova eskadrila, koja je žurila ka Polari.

Ako je sve vreme mogao verovati da je sve ovo san, sada mu je moralo biti jasno da je sve java i da se zaista nalazi na dva mesta u isto vreme.

— Kakva je to čudna planeta? — upita preko komunikatora mladi kapetan.

— Spusti se niže i pogledaj! — reče Mark.

Eskadrila se spustila niže dodirujući atmosferu, čistu, ledenu i bez oblaka. Dole su se jasno videle visoke planine pokrivene ledom i duboki klaneci i kamene pustinje, sive i tamne. Izgledalo je kao da je ta planeta sačinjena od Anda i Himalaja, Alpa i Karpata, od Sahare i pustinje Šamo. Nigde se nije videlo ništa zeleno ili plavo. Mladi kapetan poveća sliku klanca koje su nadletali i Mark pokuša da tamo dole vidi sebe, ali u tami dubokih klanca ništa se nije videlo. Mark je pouzdano znao da je on i tamo dole i da podiže pogled ka ovim brodovima što lete prema Polari.

Posle nekog vremena opet se začu glas kapetana:

— Komandante, ove planete nema ni u jednom katalogu, čak ni brodski kompjuter ništa ne zna o njoj. Zar je to moguće?

— A što da ne? — odgovori Mark.

— Niko nije savršen, najmanje jedna mašina.

Planeta duhovnika uskoro je nestala i eskadrila je bila sve bliža svetovima Polare. Ovde se nalazio jedan od velikih centara i raskršća Galaksije. Stotine svetova različitih veličina stvoreno je na planetama

obližnjih zvezda, a hiljade lutajućih potpuno veštačkih planeta i satelita kružile su svojim veštačkim putanjama koje su se začas mogle promeniti. Region Polare bio je ogroman i kroz njega su se kretale nebrojene eskadrile i karavani teretnih i putničkih brodova, ali i hiljade krijumčara, lažnih trgovaca i prodavaca različitih zabava ili zabranjenih proizvoda.

S vremena na vreme, inspekcije sa Zemlje ili iz centra sistema dolazile su u ovaj region i pokušavale da naprave reda, ali sve se samo završavalo sa nekoliko oduzetih licenci ili proterivanja. Niko nije smeo da naruši veliku slobodu koja je ovde vladala, a koju je podsticala raznovrsnost svetova i njihovo obilje.

Kada su već bili na dvadeset svetlosnih godina od zvezde koja je sjajila svojim trostrukim sjajem, Marka ponovo uznemiri glas kapetana Monoa:

— Komandante, na radaru imamo neko čudno telo.

Mark uključi svoju sliku i odmah mu je bilo jasno šta je to čudno uzbudilo kapetana. Bio je to jedan od onih velikih Karusela — centara za zabavu, kakvi su se mogli naći u ovom delu Galaksije i duž cele linije puta ka Zemlji, svih 470 svetlosnih godina duge staze. Karusel je obično predstavljao novu modifikaciju prvih vasijskih stanica, kakve su ljudi slali u svemir iznad svoje rodne planete. Bio je to prsten, ili bolje reći — ogroman točak sastavljen od najmanje devet segmenata, u kojima su se nalazili zabavni centri. Ti segmenti, uglavnom u obliku lopte, bili su povezani za centar nekom vrstom paoka, kao kod najobičnijeg točka. Centar je predstavljao ne samo sredinu takvog sistema, koji je mogao imati u prečniku i po deset kilometara, već i deo gde se nalazio pogon i gde su smešteni svi vitalni uređaji sistema. Ovi karuseli su sve češće

predstavljali izvor ogromnih prihoda svojim vlasnicima, jer se u njima moglo dobiti i ono što je u načelu, a pogotovu zakonima, bilo zabranjeno. Više puta pokretano je pitanje zabrane rada ovim karuselima, ali se to nikada nije moglo sprovesti. Jedino je postignuto da se odmaknu što dalje od Sunčevog sistema.

— Zar nikada nisi video ovako nešto? — upita Mark.

— Ne — odgovori mladić, — šta je to?

— Momče, jesi li toliko mlad, ili se praviš lud?

— Ne, komandante, ja sam ovako nešto video samo u starinskim knjigama. Da li je to neka naučna stanica, neki istraživački centar?

Mark prsnu u smeh:

— Ako se ne varam, to bi trebalo da bude istraživačka stanica mame Lilion. To ti je nešto posebno. Tu se istražuje najslade i pronalazi najlude. Iako, kad bolje pogledam, i ne liči sasvim na njen karusel.

Pošto je shvatio da mladić i dalje ništa ne razume, Mark reče.

— Onda, dobro, kada to već nisi video, možda je vreme da vidiš i ovo čudo, i ti i ostali momci. Otkinućemo neki dan od službenih poslova i posvetiti se istraživanjima na Karuselu. Možda ćemo i od toga imati neke koristi. U svakom slučaju biće dovoljno to što ćemo sreći nova lica. Pošalji poruku da ćemo se zaustaviti i izvršiti inspekciju. Najavi velikog inspektora, koji želi da pregleda licencu Karusela Krejzi perl. Nemoj da pominješ moje ime.

Pre nego što je mladić počeo da šalje poruku, Mark mu dobaci:

— Ali prvo pošalji dva broda u tom pravcu. Ne bih želao da nam neko pobegne odande. A ako neko ipak to pokuša, neka ga unište — imaju moju punu dozvolu.

Kapetan izdade naredbu brodovima 5 i 6 iz konvoja, da polete prema objektu, a tek onda posla

poruku. Dok je poruka stizala, brodovi su već stajali nad karuselom, a jedan mali brod, poput munje, pokuša da se probije u slobodan svemir i ne čekajući da poruka stigne do kraja. Na njegovu nesreću, fotonjski topovi bili su brži od njega i on je odmah demihiliziran.

Posle nepunog minuta sa karusela stiže poruka da su spremni da prime velikog inspektora.

— E pa momci, — reče Mark, — sada se spremite da vidite ono što nikada u životu niste videli, a nadam se da ste spremni i da to okusite.

19

Eskadrila velikog inspektora zauzela se iznad samog Karusela. Mark i cela njegova posada s uživanjem su posmatrali ogromni šareni objekat što je treperio od raznobojnih svetlosti laserskih duga koje su paralele nebo oko njega probijajući zlatastu auru koju su zračili objekti velikog Karusela. Komandant je po obliku pojedinačnih kugli jasno prepoznao da se radi o Karuselu Krejzi-perl, ali je ipak bilo očigledno da se u celom velikom zdajnju nešto promenilo. Mark nije mogao da to otkrije.

Pošto su svi brodovi zauzeli svoje službene položaje opkolivši Karusel, Mark počeo da se priprema za silazak. On obuče svoju najsvečaniju uniformu, stavi na sebe nekoliko odličja i kratki mač. Odredi zatim trojku koja će ga pratiti, a isto tako naredi kapetanu da prenese naredbu i ostalim brodovima da po jednu trojku pošalju na karusel.

Ubrzo su Bel-Ami i šest transportera u njegovoj pratnji leteli ka prihvatnoj pisti središnje građevine, čiji je promer iznosio dva kilometra. Već na prvi pogled videlo se da na pisti ima dvadesetak različitih letelica, a znao je da u hangarima ima bar još dvostruko toliko. Znao je da je većina te gospode

koja je došla da uživa sada zadnjicom na žeravici.

Kapetan zatraži da se za eskadrilu otvori velika kupola i da brodovi slete na zatvorenu pistu, kako bi se mogao obaviti kompletan protokol.

Čim su transporter i pristali i kupola se zatvorila nad njima i ispunila vazduhom, prva se pojavila mama Lilion obučena u blistavo crvenu haljinu. Bila je ozbiljna kao da se pojavljuje u ime neke velike i značajne ustanove, a ne zabavne i pomalo sumnjive institucije. Ali, kad je na čelu male formacije transportera ugledala Bel-Ami, lice joj se rascveta od osmeha. Znala je da joj dolazi stara i najbolja mušterija, Mark Silard. Boljeg velikog inspektora ni sam bog ne bi mogao da joj pošalje.

Vod vojnika iz transportera postrojavao se ispred Bel-Amija očekujući izlazak inspektora. Sav blistav, u svojoj najboljoj i najsvetlijoj odori, on je konačno izašao u pratnji kapetana, a zatim se uputio pravo prema vlasniku Karusela, madam Lilion. Ona je, ugledavši ga, učinila pokret kao da želi da raširi ruke, ali njegov strogi službeni pogled zaustavi je za trenutak, tako da on dobi vremena da joj poluglasno kaže:

– Sada nije trenutak za ljubljenje, dušo!

Ona klimnu shvatajući šta želi da kaže. Konačno, on je ovde u zvaničnoj poseti, ovo je protokolarna situacija. Pozdravili su se zvanično i madam Lilion povede Marka u svoje zvanične prostorije, neku vrstu direkcije. Za njima je išla i Markova obavezna pratnja: tri telohranitelja pod punim oružjem.

– Zar i oni moraju s nama? – upita Lilion.

– Za sada moraju – reče Mark, – tu nema šale. Neke se stvari moraju obaviti prema protokolu, a posle, videćeš, biće vremena i za ostalo.

Markove reči ovoj lepoj dami pružiše neku prijatnu nadu.

Velika službena prostorija, u koju su išli, zapravo ogromna sala izdijeljena providnim pokretnim zidovima pored prijatnih kutaka ispunjenih zelenilom i ugodnim nameštajem, u nekim delovima imala je i svu gomilu kontrolnih uređaja i komandnih pultova i predstavljala je pravo srce ogromnog zabavnog centra. Pa, iako je sve bilo zvanično i službeno, čoveku nije mogla da promakne ona crta lascivnog, pomalo kiča koji je oduvek bio karakterističan za ovu vrstu institucija.

– Otkuda ti, Mark, u ovakvoj misiji? – upita Lilion.

– Ostario sam, dušo. Sada obavljam ovakve dužnosti – odgovori Mark.

– Kada se samo setim – nastavi ona – kakve smo sve lude dane proveli na onom starom Karuselu, pa, ako se ne varam, i na ovom – u prvim godinama njegovog postojanja.

– Da, jesmo – reče Mark.

– Slušaj, ti mi baš ne izgledaš tako mator kao što tvrdiš. Mislim da bi još mnogo šta mogao da pokažeš mladima!

– Pa, možda bih i mogao – reče Mark ozbiljno, a onda prsnu u smeh...

Posle nekoliko minuta Mark se uozbilji žureći da završi obavezne službene stvari, pa da se tek onda i on preda čarima ove velike mašine za zabavu.

Madam Lilion je to odmah prihvatila i pruži Marku ključ od komandi Karusela. Za tili čas proradili su monitori nad velikim pultom, prikazujući deo po deo centra. Odatle se mogao videti svaki kutak ogromne zabavne stanice.

– Dobro, – reče Mark – za sada toliko. Ostalo ćemo videti prilikom obilaska. A sad, želeo bih da vidim listu osoblja i gostiju.

Lilion pritisnu dugme printera sa kojeg poče da teče traka sa imenima posade, a uporedo sa njom i traka sa imenima gostiju. Bio je to popriličan spisak pripadnika raznih rasa i civilizacija, bića iz raznih delova Galaksije.

– Dobro – reče Mark bacivši mahinalno pogled kao da traži nešto što se na prvi pogled ne može videti. – Uz ovo, voleo bih da dobijem i izveštaj sa piste. Potrebno je da znamo ko je sve sleteo i odleteo odavde za poslednje dve nedelje. Da, i ko je bio onaj momak što smo ga rasturili prilikom napuštanja tvog raja.

– Mislim neki Albino.

– Šta je tu radio?

– Otkud ja to mogu da znam, ali, ako je potrebno, može se dobiti detaljan snimak njegovog kretanja i ponašanja.

– To bih voleo – odgovori Mark.

– Da, i još nešto. Koga u centru držiš inkognito.

– Mark, zaboga miloga, zar misliš da bih se ja usudila?

– Da, mislim da bi se usudila. I to moramo znati. Koliko ih ima i ko su?

– Tu je samo jedan mali ljupki dečko. Tako je sladak i darežljiv. Nisam skoro imala gosta koji plaća koliko god mu se zatraži, a uz to deli i neverovatne poklone.

Mark je odmah shvatio o kome se radi, jer samo jedno biće u ovim svetovima može biti mali epikurejac koji plaća i ne pita šta košta.

– Jesi li uspela da za njega nabaviš gomilu malih curica i životinji?

– Otkud znaš? – upita zaprepašćena Lilion.

– Gospodo, ja sam veliki inspektor. Mogu li znati gde je sada taj momak?

– On je u jazbinama Sodome.

– Gle, sad i to imate. Može li se i to videti odavde?

– Mark, – reče Lilion skoro užasnuta – ti znaš da se to ne sme.

To je najskuplje plaćeni kutak karusela. Ako se za to sazna, ja sam propala.

– Neće se saznati, budi u to sigurna!

Ona klimnu glavom u znak pristanka i pokaza mu malo narandžasto ispupčenje na tabli, za koje bi svako pre pomislio da je ukras nego senzor. On ga dodirnu i tada se pred njim ukaza prizor kakav nije ni sanjao da će videti.

Ugledao je veliku prostoriju obloženu šarenim mekim tkaninama i perjem, svu ispunjenu nastranim nameštajem, ali i stolovima pokrivenim pićem i hranom. Između svega toga, na debelom tepihu, ležao je Mali Opusum, nag, ako se za nekog ko je sav obrastao u kratku finu dlaku može reći da je nag. Ipak, imao je svoj slavni cilindar na glavi a za pojasom – fotonski pištolj. Oko njega vrtelo se nekoliko ženskih bića, ili je bar Mark tako verovao. Dve su bile žene-patuljci, ali bez ičeg gnomskog u sebi, nalik živim lutkama, najverovatnije proizvod nekih tajnih laboratorija, dve su pripadale onoj jepurskoj rasi sa Gabona, a jedna je predstavljala nešto između mačke, zečice i male žene. Mališan joj je upravo zavlacio ruke među noge.

– Mark, to se ne gleda – reče Lilion.

– Da se ne stidiš dušo – reče on.

– Ja ovo i ne gledam da bih uživao u prizoru ili se uzbuđivao. To je samo deo inspekcije. I mogu ti reći da je jako zabavno. Nego, sad bi bilo dobro da tog momka obavestiš da ga očekujem ovde.

Lilion se uplaši čuvši Markov zahtev:

– Izgubiću mušteriju!

– Nećeš, ne brini.

Lilion izade, a posle nekoliko minuta Opusum je dolazio potpuno obučen i nakićen, naravno sav u nekom zanosu.

– Komandante, kakva radost što

vas vidim. Otkud baš ovde da se nademo?

– Zdravo pacove – reče Mark pružajući mu ruku. – Tražimo te kroz celu Galaksiju, šaljem po-ruke kroz paralele, a ti se zavukao ovde... a.

– Jeste li malo gledali kako to radim? – upita Oposum i sam pride narandžastom senzoru i uključio ga, da bi video šta rade njegove ljubavnice. – Komandante, starom momku kao što sam ja, potrebno je pomalo ovakve razonode da ne zaboravi neke stvari.

– Nisu ti dovoljne tvoje ženke?

– Dovde su mi – pokaza Oposum svoje grlo, – dve godine sam samo to radio. Napravio sam pola svoga naroda i sad sam zaslužio malo razonode.

To je već bilo za grohotan smeh koji svi prihvatiše kada je Mark zagrmio svojim glasom.

– I stvarno si našao mesto gde ćeš doći? Slušaj ga, Lilion, kako lupa. Nego, ne bi bilo loše da nam doneseš nešto da popijemo i gricnemo – reče Mark.

Lilion shvati kako Mark želi da ona izade, pa se zato brzo udalji kako bi njih dvojica mogli nastaviti svoj razgovor.

– Je li pacove, zašto se ne javljaš? Zar nisi čuo da se Abaza ubio tražeći te? – upita Mark.

– Da, znam, ali mislio sam da za to ima još vremena. Imamo još vremena do tog susreta kod Polare, zar ne? Komandante, ne čudite se, ja sve pratim i znam sve šta se događa. Ništa mi nije promaklo. Čak i odavde imam dobar uvid u sve događaje. Momci koji se ovde sakupljaju svašta znaju i još više pričaju. Vi dobro znate ovakva mesta.

– Znam – reče Mark. – A kakvo je stanje ovde? Ima li sumnjivih tipova.

– I ima i nema, kao i svuda. Tri ili četiri špijuna Mutanata i Hamlinosa, jedan koji otvoreno priča da će se prodati Kiborzima, zapravo

da se već prodao, i sada pre nego što ga obrade troši taj novac ovde. Bio je jedan interesantan momak, neki Albino, ali čujem da ste ga rasturili. Taj momak je izgleda bio neka važna veza. Samo nisam uspeo da shvatim čija. Jedino znam da oni i Gile neprekidno nešto mute.

– Šta misliš, je li trebalo da se on ovde s nekim sastane ili se već sastao?

– Ovo drugo biće verovatnije, ali ništa nismo uspeli da utvrdimo. Moji ljudi neprekidno su ga imali na oku, ali ništa nisu utvrdili.

– Tvoji ljudi na brodu? – upita Mark začuđeno. – Mišoliki ovde?

– Ma ne – odgovori mališan – imam ja ovde gomilu svojih ljudi koji prate šta se događa. Ova stvarčica od Karusela ima i malo mojih para u prometu.

U tom trenutku ušla je madam Lilion donoseći piće, zapravo sprovođeci kolica sa pićem i hranom koja je ispred nje gurao jedan dečak.

– Lilion, – reče Mark – obavesti mog pomoćnika da odmah pripremi svoje vojnike.

Mladić se odmah pojavi i Mark naredi da dovede ceo vod u veliku prostoriju, gde im on reče:

– Momci, vi se sad nalazite na jednom od najsloženijih i najzanimljivijih zadataka u vašem dosadašnjem životu. Možda će vam se učiniti da je sve to što se događa nestvarno ili samo san, ali verujte sve će to biti zbilja. Ono što ćete ovde videti prevazilaziće često vašu maštu i doneće vam velika uzbuđenja. No, vi ste pripremljeni na teške trenutke i od vas se očekuje da budete apsolutno hladnokrvni u vršenju svoje dužnosti. Ne zaboravite, vi se nalazite na objektu Karusel Krejziperl, ovo je madam Lilion ili mama Lilion, vlasnik i direktor ove svemirske zabave, ona je lično odgovorna za sve neispravnosti na koje naidete. I ne zaboravite, vaš je zadatak

tak da u skladu sa propisima izvršite inspekciju objekta. Ovde se nalazi kontrolna kutija sa svim podacima i popisom sveg osoblja i gostiju, ona je overena od glavnog inspektora Ujedinjenih svetova i iz nje možete saznati i sve što je ovde u redu a šta nije. Kutija je univerzalni dokument i pouzdana do krajnosti.

Ne dozvolite da vam išta promakne, ali nemojte ni suviše da se trudite. Za celokupnu inspekciju imate osam sati, a da bi se sve videlo potrebno je najmanje sto puta više. Vi ćete raditi po principu uzorka. Kako se to radi, ja ne treba da vas učim. Posle osam sati rada svoje vreme na objektu možete koristiti kao gosti, a vaš posao nastaviće druga grupa vaših drugova. Pa srećno! I budite oprezni, ovde ima vrlo zavodljivih stvari. Ovo je raj u kome ima mnogo jabuka greha.

Mladi vojnici pozdraviše Marka, a zatim, pod vodstvom kapetana Monoa podoše na izvršenje zadatka.

— Komandante, — reče Oposum — ne plašite se da će se deca pokvariti?

— Ne — reče Mark. — uostalom svako mora jednom da se pokvari ili bar da počne da se kvari.

— Šta bi vam rekao Vrhovni kad bi znao na kakav zadatak šaljete posadu sa njegovih brodova?

— Prinče Oposum, — reče Lilion skoro gnevno — treba da znate da je Vrhovni nekada, dok je bio probni letač, bio redovni posetilac Karusela, i to još starog Karusela. Neka vam to potvrdi komandant Silard. Jednom sam zbog njih dvojice morala da zovem snage reda da ih urazume.

Oposum je zaprepašćeno gledao u madam Lilion, a onda se okrenuo prema Marku da vidi šta će on reći, ali Mark je već napunio usta dobrim mesom i zalivao sve to žutim gustim i mirisnim vinom. Oposum mu se samo pridružio čuteći, dok je

madam Lilion sela naspram njih uživajući u tome kako oni marljivo jedu i ispijaju čaše.

20

Karusel Krejzi-perl koji je madam Lilion nasledila od svoga oca, poznatog zabavljača, sastojao se iz velikog centralnog dela, u kome su se — pored službenih prostorija — nalazili veliki sportski tereni: stadion za fudbal, ragbi i bezbol, atletiku i druge sportove u otvorenom prostoru, zatim velika arena za borbu sa životinjama i robotima, zatim zoopark, jezero za plivanje i park u kome je bilo zasaden najegzotičnije drveće. Sa tog mesta komandovalo se celim objektom, preko njega se stizalo u sve ostale segmente, jer se samo tu moglo sleteti i poleteti. Karuselom niko nije mogao da se kreće ako ne bi bio zabeležen od centralne memorije i nije prošao utvrđenu proceduru posle koje jedva da je u njemu ostala bila koja tajna.

Ovaj centar bio je u pravom smislu javna ustanova, jer se u njemu ništa nije smelo tajiti, nijedna intimna slabost i strast, nijedan porok ni vrlina. Naravno, tu ništa nije bilo neobično, čak ni ono što ni najluda mašta nije mogla da zamisli. Ovo je bio zabavni centar, čiji je osnovni smisao bio da zabavi, razonodi i nadraži razne nervne centre svojih klijenata — prema izboru, od uživanja lepote do uživanja bola.

Iz centralnog dela kretalo se tunelima, ili bolje reći: cevima, u dvanaest segmenata, koji su predstavljali dvanaest meseci, ili dvanaest znakova zodijskih, iako se verovalo da, u stvari, označavaju dvanaest ljudskih slabosti, ili dvanaest oblika uživanja. Svaki od tih malih svetova smeštenih u kugli promera dva kilometra imao je svoju osobenost i svoj naziv. Bili su to Vrtovi Edena, Jazbine, Sodome, Predeli snova,

Čari tame, Godina gozbe, Livade smrada, Zemlja sreće, Slast ludila, Dan samoubica, Dom opakih, Šuma izgubljenih i Pustinja beskraja.

Mark je dobro poznao svaki od ovih segmenata, jer je davno, u godinama svoje obuke, proveo ovde nekoliko meseci uvodeći se u veštinu neosetljivosti, a drugi put je ovde istraživao poznati zločin, nazvan »Afera letećih ljudi«, što je kasnije postala omiljena tema tvoraca magnetskih stripova i dugačke serije galaktičke holovizije.

Dok su on i Oposum ispijali čašu za čašom dobrog vina, a on se pitao gde tako malom biću stane tolika količina hrane i pića, Mark je sve vreme mislio na svoje momke koji se sada suočavaju sa neobičnoštim velikog Karusela. Ali jednog trenutka pade mu na um da se Karusel ipak izmenio, da nešto sa njim nije u redu. On pogleda veliku sliku na zidu, koja je prikazivala stari Karusel, a onda na drugom zidu ovaj izmenjeni, i odmah mu postade jasno u čemu je stvar. Umesto dvanaest, objekat je sada imao petnaest kugli. Tri su izgleda predstavljale samo dekoraciju, ili su imale neku novu funkciju.

– Vidim da si izmenila objekat. Šta ti sad predstavljaju ove svetle kugle? Da li možda imitiraju mala sunca?

– Tako nekako – odgovori Lilion, – iako i ti dodaci imaju višestruku namenu. Prvo, dobili smo u brzini, zatim – pojačano nam je zaštitno polje, a najzad: otkako imamo jače svetlo privlačimo više mušterija i dobili smo snažniji izvor energije. Deset godina trudila sam se da dobijem dozvolu za rekonstrukciju i konačno sam uspela. Čak je sve urađeno i bolje nego što sam se nadala.

– I koliko te je to koštalo?

– Pet milijardi dujurni!

Mark zviznu, jer nije znao da to u stvari nije tako visoka cena. Njega je samo zaprepastila veličina sume.

– Misliš da sam preskupo platio? – upita Lilion. – To je bila najbolja ponuda.

– Nemam predstavu o tome – reče Mark.

– Ponude su se kretale čak do deset milijardi, i to samo po prethodnom projektu. Ali Albinosi su obavili ne samo rekonstrukciju segmenata, već su za iste pare ugradili i ova tri energetska bloka.

– Nisam znao da su oni tako jeftini. Tako vešti majstori po pravilu su skuplji od ostalih. Šta ti misliš o tome, pacove? – upita Mark Oposuma.

– Ili ih je mama Lili općinila, ili su Albinosi budale?

Mark je zamišljeno posmatrao sliku obnovljenog karusela i pokušavao da se nečega doseti, a onda upita Oposuma:

– Je li mali, za šta su ti Albinosi specijalisti?

– Kako za šta, maestro, za sve. Umeju sve da naprave. Ipak, iako su napravili nekoliko velikih tehničkih čuda, između ostalog priča se da su Velikom Trevoru napravili novo telo, o njima kruži priča da su najbolji u podmetanju požara. Niko nije siguran, ali skoro je istina da su oni razorili nekoliko malih svetova, praveći eksperimente sa novim vrstama eksplozivnih tela. Mislim da se sećate kako su napravili upaljač koji deluje na promenu gravitacionog polja. Njihov upaljač tempira se po želji. Bio je to hit pre tri stotine godina, u velikom ratu na gornjem halou.

Više ništa nije trebalo objašnjavati, jer je Marku sve postalo jasno. Albinosi su novi igrači u velikoj partiji. Njihov posao na Ludom biseru bio je možda njihova najveća majstorija.

– Je li dušo – upita Mark – kada bi sa svim ovim tvojim lutkicama i zabavama trebalo da stigneš u region Zemlje?

– Imam ugovoreno – odgovori Lilion – da u septembru, tačno de-

vetog, budem iznad Atlantisa. Što pitaš?

– Imam jednu ideju – reče Mark.

Njemu je sad bilo jasno da je i put Karusela mama Lilion, i bez njenog znanja, deo velikog napada na Zemlju. Kiborg nije želeo da promaši i zbog toga nije birao načina.

– Pacove – reče Mark Oposumu, – ima li načina da proveriš one tri stvarčice koje su Albinosi poklonili našoj dragoj Lili?

– Komandante, to se može uraditi.

– Onda kreni dok se ja malo opustim posle obeda.

Oposum službeno pozdravi Marka, poljubi ruku mami Lilion, i nestade u hodnik. Mark je bio siguran da je shvatio o čemu se radi i da će obaviti svoj zadatak onako kako bi on sam to učinio. Mališan je, iako pripadnik netehničke civilizacije koja se uglavnom služila tuđim pronalascima, ipak brzo shvatao sve tehničke principe i ulazio u samu njihovu suštinu.

Mark se okrete svojoj staroj prijateljici i zagleda se u nju. Bio je to pogled koji je ona očekivala od trenutka kad ga je ugledala. Osećala je da neće doleteti njenim čarima i čarima njenog sveta.

– Reci, dušo, – šapnu ona.

– Lilion, treba mi nešto posebno.

– Šta na primer? – upita ona.

– Sve od početka. Jedna kompletna regeneracija. Osećam potrebu da obnovim svaku ćeliju, svaki molekul, jer mi se čini kao da su umorni od onog što im se dešava, a to me čini nesposobnim za nove napore.

On se zaista tako osećao. Verovao je da je to možda i posledica deljenja njegove ličnosti i velikih napora kojima je izložen dok se kreće dvema stazama. Energija koju je trošio rasipala se i u vremenskim vrtlozima kroz koje je prolazio, u kojima je gubio i dobijao godine života.

Ovde, na Karuselu madam Lilion, opet posle nekoliko decenija izložiće svoje telo velikom pročišćenju, koje će nad njim izvršiti jedan zeleni Gindon. Lilion ga je povelala ka svojim odajama, čiji je miris osetio već na samim vratima. Bio je to miris koji je skoro zaboravio, i sada ga podseti na sve one sate koje je proveo u ovim odajama i u odajama mnogih slobodnih lepotica sa raznih svetova. Miris koji je dolazio iz njihovih odaja iako je uvek bio različit sadržao je nešto zajedničko, što on nije mogao da definiše. Verovao je da se radi zapravo o uzbudjenju koje se u njemu javlja u trenucima kad oseti miris nove žene.

Svoju veliku moćnu živu igračku, velikog zelenog Gindona, Lilion je verovatno platila nezamislivom količinom novca, ali ga je imala za samu sebe i za svoje najbolje prijatelje. Njima je mogla da osigura večnost koju je sebi namenila.

Inače, već vekovima, jedini opšte-dostupni način podmlađivanja kome se svako mogao podvrgći bili su novi hormoni, transplatacije, zamene tkiva, obnavljanje krvi, ugrađivanje veštačkih kostiju, ali sve je to uglavnom degradiralo čoveka i sve više ga pretvaralo u kiborsku tvorevinu.

Međutim, krajem prethodnog stoleća, na jednoj zabačenoj planeti sistema Ging, jedan istraživač pao je u zagrljaj džinovskog bića sličnog polipu, koje je živelo među vlažnim stenama, i tada se desilo čudo. Umesto da uništi čoveka, biće mu je obnovilo životnu energiju, u pravom smislu reči: podmladilo ga je. U prvom trenutku nekoliko takvih bića odvedeno je s planete, ali je odmah zatim stavljena zabrana na približavanje velikih brodova ovoj planeti. Nekoliko životinja našlo se u službenim rukama i laboratorijama, a samo dve su otišle u privatne ruke. Jedna je eto kod madam Lilion, koja je verovala da je sebi obezbedila večnu mladost.

Sada je ona svog starog prijatelja vodila da ga izloži zagrljaju velikog zelenog Gindona. Ona zastade kraj jednih vrata, stavi svoju levu šaku i otiskom ih otvori i reče:

– Ovuda ćemo, dušo.

Mark pođe za njom i uđe u prostoriju srednje veličine, skoro potpuno praznu. Jedino se uz zid do vrata nalazio ležaj pokriven nekom zelenom tkaninom. Soba je bila bela od neprobojne mase, neke vrste stene. Ali Mark se zagleda u suprotni zid, zelen, koji je lako vibrirao, pokazujući da je živ, da se iza njega nešto dešava. On stavi ruku na njega i oseti taj život i toplinu, vibraciju životne energije koja će se uskoro uliti u njega. Osetio je čak i laki električni naboj koji mu je zaigrao na vrhovima prstiju.

– Skoro sasvim mlad Gindon – reče Lilion. – Ima tek hiljadu godina. Da li ti se sviđa?

– Izgleda da je kako treba – odgovori Mark i počeo da se svlači.

Skidao je sa sebe odeću i stavljao je na ležaj posmatrajući kako se pulsacije u biću ubrzavaju i kako se na živom zidu pojavljuju nagoveštaji pipaka. Lilion je posmatrala kako se iza svečane odeće ukazuje njegovo savršeno telo, sastavljeno od mišića i žila, kao da je od pravih opruga, obuhvaćeno crmpurastom kožom iz koje je izbijao miris mužjaka. Skoro je zaboravila miris Marka Silarda. Volela je njegov miris, jer ju je uzbuđivao isto kao i crna linija duž njegove leve strane tela, nešto što ju je činilo sličnim njemu.

– Hoćeš li da mi se pridružiš? – upita Mark. – Kad ga već budimo, neka ne radi uzaludno.

– Da znaš da hoću – odgovori ona i počeo da se svlači.

Za tili čas i ona je bila gola, i Mark prepozna njeno telo i trag laserskog pištolja koji joj je zakačio bedra i koji nije želela da skine, već ga je nosila kao neku vrstu odličja, što je posebno uzbuđivalo njene ljubavnike.

Stajali su nagli jedno kraj drugog, pripremni na ono što će uskoro početi da im se događa. A to je počinjalo. Videlo se kako polip oživljava, kako iz njegovog uzbuđenog tkiva koje je u blizini osetilo živa bića izrastaju pipci i postaju sve duži. Dva su puzala po podu, a dva klizila po tavanici, usmereni prema Marku i Lilion.

Na nekoliko santimetara od njihovih tela oni počeo da se dižu, i Mark ugleda male pneumatske sisaljke, kao u hobotnice, kako pulsiraju ispuštajući kratke električne talase, koji su već dodirivali njegovo i Lilionino telo. Gotovo istog trena, pipci ih dodirnuše i on oseti blagi energetski udar i neku toplotu, a zatim i trzaj sopstvenog tela. Sada se odjednom osetio nemoćnim, kao da je posle električnog udara ispražnjen i sve mu se činilo da će pasti na pod, ali je i dalje stajao čvrsto iako mu je izgledalo da bi ga vetar mogao oduvati. Oseti kako mu se pipak sa poda penje uz butinu i omotava oko nje i zatim počinje polako da se cepa u krake. Shvatao je da više ništa ne vidi, da je izgubio moć vida, ali da i dalje može pratiti šta se s njim događa. Pipak koji se spuštao k njemu sa tavanice klizio mu je niz leđa, pokrivajući mu kičmu. Znao je da će se odatle u njega uliti životni sokovi. I ovaj se pipak cepao i klizio mu između nogu, obuhvatajući polako njegove testise, kao da želi da ih usisa u sebe. Oseti kako mu se ud puni krvlju, ali i pokret pipka ka njemu i pritisak celom dužinom. Drugi pipak već je prešao predeo njegovog srca i penjao se ka licu. Vlažna toplota značila je da mu je lice već pokriveno pipkom. Svi vitalni delovi njegova tela bili su obuhvaćeni. I sad je očekivao ono glavno. Trenutak kada će ga životinja »ubiti«. Već mu je bilo jasno da nije na podu već da je podignut i da lebdi u međuprostoru između tavanice i poda i da se kreće ka otvoru koji se pojavljuje na telu polipa.

I onda, odjednom, kao da je sinula munja, ali ne svetla, nego tamna munja. On shvati da je nestao, da je mrtav i potpuno razbijen. Životinja ga je zajedno sa Lilion uvukla u svoje veliko zeleno telo i razorila ga u ćelije i molekule, razgradila sve otrove, okoštalo i neelastičnosti, ne dirajući njegov um, sećanje i znanje. To što se odvijalo u telu Gindona bilo je smrt i reinkarnacija istog tela.

Kasnije, kad se odmarao u svojoj kući, Mark shvati da je bio izložen potpunoj obnovi bića, i fizičkoj i duhovnoj, jer kao što je zeleni Gindon obnovio njegove ćelije, tako je ptica-duhovnik obnovila njegov duh.

Kada je otvorio oči, Mark vide da leži na podu, a da je nedaleko od njega Lilion, još omamljena snom. Osećao je još malo vrtoglavicu od svega. On se podiže i dodirnu svoju prijateljicu. Zatim je uze u naručje i odnese je do kreveta. Zaprepasti ga kada vide kako ona sada izgleda mlada, kako joj je koža oko očiju glatka, male bore oko usana nestale, a usne joj za nijansu deblje i sočnije. On pruži ruku i dodirnu ih, osetivši njihovu toplotu. Onda se naže nad nju i postavi svoje usne na njene, pokušavajući tako da je probudi. Dok ju je ljubio, činilo mu se da nikada ranije to nije činio. Lilion tada otvori oči i čvrsto ga privuče sebi.

Vodili su ljubav kao da to čine prvi put, kao da imaju dvadeset godina a ne čitava dva stoleća. Ogromna energija koju je u njih uneo zeleni Gindon sada im je pružila i obnovljena zadovoljstva.

— Mark, — šapnu Lilion, — Najzad ću dobiti tvoje dete.

Bila je to zaista najbolja prilika za začecje. Njihova tela, u potpunosti obnovljena, stvorice i najbolje naslede. Mark joj je na uvo šaputao nešto pomalo nepristojno, praveći sa zadovoljstvom to dete i ne sluteći da će zapravo biti petorke.

U velikom salonu pod providnom kupolom, kao u nekoj staklenoj bašti — jer je sve oko bilo ispunjeno cvećem, Mark je sedeo zavaljen u udobnu fotelju, dok je nedaleko od njega Lilion pažljivo kontrolisala život i zbivanja u svom centru. Mark se sve vreme smešio prateći na malom monitoru kretanje svojih momaka kroz centar. Zabavljala su ga njihova zabezbeknuta i zbunjena lica kada bi se našli pred neobičnim bićima ili ženama neobičnog izgleda ali neverovatne lepote. Shvatao je da se u nekim trenucima jedva uzdržavaju pred iskušenjima koja im se pružaju. Ali ipak, strpljivošću i neobično dobrim nervima, dokazali su da su dorasli zadatku koji im je namenio.

Dok je tako povremeno posmatrao mali monitor, Mark je neprekidno gledao i u tri velike svetle kugle što su ih Albinosi ugradili u Karusel. Očigledno, bio je to majstorski rad neocenjive vrednosti, jer te kugle ne samo da su osvetljavale svoj deo svemira, poput male zvezde, već su i gradile snažno zaštitno polje oko Kurusela i time ga učinile neranjivim i na udare velikih asteroida. Ipak, najveća dobit bila je u brzini kojom se sada kretao objekat — neprekidno iznad brzine svetlosti.

Neprekidno je ponavljao u sebi pitanje:

„Da li je to neka klopka?“

— A šta misliš, veliki inspektore? — pitao ga je duhovnik koji je još hodao uz njega ne napuštajući ga ni u jednom smeru.

Duhovnik je očigledno pratio oba njegova toka, nastojeći da ga dovede do cilja.

— Ne znam, možda postajem paranoičan — nastavi Mark, — ali na svojoj strani počinjem da vidim klopke i mine. Da li je i ovo to?

— Uskoro ćeš saznati.

Duhovnik je skretao udesno

skoro naglo, tako da mu se učinilo da će ga izgubiti iz vida, i Mark ubrza korak i sustiže ga na oštroj krivini. To tajanstveno biće bilo je neumorno, ali izgleda da je zračilo energiju koja je i njega gonila napred. Marku je odjednom postalo smešno kad se setio trenutka ljubavi sa Lilion i smešnog okreta duhovnika prema njemu. Pitao se je li želeo da mu se podsmehne ili da ga prekori. Marka se to ipak nije ticalo: on je kao ljudsko biće, uprkos trenutku u kome se nalazi, imao prava na oba svoja bića, telesno i duhovno, mogao je da jede, spava i vodi ljubav, kao što sada hoda ka vrhu planine.

U jednom trenutku činilo mu se da su se ta dva Marka zagledali jedan u drugog, i to je bio trenutak kad je izgubio koncentraciju, jer nije znao koji je lik u tom duhovnom ogledalu istinski, zapravo koji je od ta dva lika ogledalo.

Tog časa u prostoriju je ušao Oposum, i, dobro osmotrivši Marka i Lilion, shvati šta se desilo. Znao je da su obavili fizičku obnovu, ali i ono lepše i ugodnije posle toga.

– Komandante, – počeo mališan – imam jednu važnu vest za vas. Ne verujem da će vas obradovati.

Mark se trže, a onda reče:

– Tako sam retko u poslednje vreme bio obradovan. Reci!

– Mislim da ste nanjušili o čemu se radi – nastavi Oposum pokazujući na kugle koje su sjajile kroz zatamnjeno staklo kupole.

– Šta sam nanjušio?

– Te tri kugle pravi su poklon pakla. Dovoljne su da razore pola Sunčevog sistema, kad im se pomeri ravnoteža. Imaju i gravitacioni upaljač, ako se ne varam – namešten na gravitaciono polje vaše voljene planete.

– Može li to da se otkači?

– Ne – odgovori brzo Mišoliki, – i to sam proverio. Te kugle sada Karuselu daju čvrstinu, a ne samo inerciju i energiju. On u potpunosti

zavisi od njih. Postoji samo jedno jedino rešenje, komandante?

Mark je dobro znao za to rešenje. Trebalo je uništiti ceo ovaj sjajni centar, sve dobro madam Lilion, sav smisao njenog života, i time oduzeti radost milionima bića koja bi se u budućnosti ovde zabavljala i zadovoljavala svoje nagone. Karusel je bio životno delo madam Lilion, deo njene duše. Bez njega, ona će biti mrtva. To joj je sada trebalo reći.

Mark ju je posmatrao, sad tako podmlađenu i srećnu što nosi u sebi klicu jednog Silarda, o čemu je sanjala još od rane mladosti.

– Lil, dušo, – reče Mark – da li bi nam donela neko piće i došla da malo porazgovaramo.

Znao je da mora biti vešt sa njom, kako, uprkos tome što je obnovila energiju, ne bi doživela slom. Ona napusti komandni pult i pridruži im se, donevši bocu i čaše za piće. Odmah je videla da se nešto neobično događa.

– Nešto se desilo? – upita ona.

– Nije još, – reče Mark – ali će se desiti. Moraćemo da napustimo Karusel.

– Tako brzo? – upita ona. – Pa niste se ni zabavili kako treba.

– Nisi me razumela, – nastavi Mark uhvativši je za ruku – i ti ćeš morati da ga napustiš. Sve živo mora da ga napusti. Ovo je sad prava klopka smrti!

Ništa nije razumela, i on je dugo morao da joj objašnjava detalje. Ona ga je slušala, ali ništa nije razumela niti je htela da prihvati istinu. I kad je Mark napravio pauzu i pogledao je pravo u oči, pokušavajući da je pogledom uveri u istinitost svoje priče, ona, kao da odjednom sve shvati, počeo da vrišti. Bio je to vrisak očajanja, gneva, mržnje i beznadežnosti.

Gledajući je, Oposum je drhtao od straha pitajući se šta će se sada desiti. On nije imao nikakvo iskustvo sa ženama u takvim situaci-

jama. Ali Mark je znao dobar stari lek, koji se praktikuje već hiljadama godina. On opali Lilion snažan šamar, i ona, zanemela, pade u fotelju. Posle nekoliko minuta ćutanja, ona obrisala suze, diže se i upita:

– I ništa se ne može učiniti?

– Ne, ništa. Sve ovo mora da se uništi. Predlažem da se odavde iznese sve što se može poneti, jer biće ti potrebno da napraviš novi Karusel. Verujem da za to imaš snage.

Ona je ćutala kao da ne razmišlja ni o čemu, a onda reče:

– Ne znam, da li bih to još želela. Možda?

– U seobi će ti pomoći Oposum. Njegova banda će sve ovo isprazniti za nekoliko sati. Zar ne, pacove?

Oposum klimnu glavom.

– Madam, – reče on – mi vam sve ovo možemo sačuvati. Budite sigurni da neće nedostajati ni jedan jedini komad. Sve ćete moći da rekonstruišete, ako budete želeli.

– Ne znam, – šapnu Lilion – ne znam.

Gledala je nemo u Marka, pa u Oposuma, a onda upita:

– Koliko mi vremena dajete da se spremim?

– Dva dana, a onda može početi evakuacija živih bića, a potom stvari od vrednosti i opreme. To je već stvar ovog momka...

– U redu – reče ona. – Sada moram da se pripremim i da obavestim posadu. To će i za njih biti veliki šok. Mnogi su je ovo otadžbina i sve što imaju na svetu.

– Znam, – odgovori Mark – ali ti im to moraš objasniti. Tebe će jedino moći da shvate, jer ti je sve ovo ipak bliže nego njima. Ako tebe razumeju, sve će normalno prihvatiti.

Lilion uze bocu sa stola i nasu sebi čašu pica, zatim je ostavi ne popivši ni kap. Znala je da sad mora da bude hladna i odlučna. Pred njom je novi život ili novi izbor. Moći će da se vrati starom poslu, a može izabrati i nešto novo.

Osetila je da u njoj ima još dovoljno snage.

– Oposume, – upita Mark – koliko je daleko tvoja banda?

– Tu su, odmah iza vrata – kao i obično – odgovori Mišoliki.

Mark je znao da Oposum misli na prvu paralelu, u kojoj uvek stržare jata njegovih brodova, spremna da krenu u pljačku ili priskoče u pomoć svome gospodaru. Oposum je mogao s njima da održava vezu svakog trenutka i to na način koji Mark nije razumeo, iako je Mišoliki nekoliko puta pokušavao da mu objasni.

– Sjajno – nastavi Mark. – Oni će sve ovo brzo spakovati, zar ne?

– Da, – reče Oposum uživajući.

– Ne verujem da bi bilo koji drugi posao radili sa takvim zadovoljstvom kao što će raditi ovaj.

– Nadam se da im se ništa neće zalepiti za prste?

– Komandante, – reče Oposum praveći se uvređen – Karusel mame Lilion je svetinja. To je jedna od naših svetinja.

– Misliš: jedna od tvojih svetinja – reče Mark. – Čisto sumnjam da je iko od tvojih momaka ikada bio ovde. Zar nisam u pravu?

Oposum se smejuć potvrđujući Markov zaključak. Mišoliki princ je apsolutni gospodar svoga naroda, ali je i sam bio spreman da sve da za svoj narod. Ipak, verovao je da oni sami ne treba da okuse slasti koje njemu pripadaju. Štaviše, njima to nije izgleda ni padalo na pamet.

– Mark dragi, – reče Lilion koja se vratila iz svojih intimnih odaja, – želim da sve ovo što pre napustim. Mogu li da predem na tvoj brod?

– Ne samo ti, već i cela tvoja posada moraće da predete na naše brodove. To je jedino što sad možemo da uradimo. Nadam se da će biti mesta za sve. Životinje, mutanti i monsturni biće ukrcani na brodove i transportere Mišolikih, za-

jedno sa opremom. Koliko imaš nadzornika?

– Dvanaest!

– Pozovi ih odmah – reče Mark.

Za pet minuta, sedam žena i pet muškaraca, jednako obučeni ali sasvim različiti po izgledu, stasu i rasi, bili su postrojeni u salunu mame Lilion. Netremice su slušali sve što im je rekla i bez reči su se samo naklonili u znak pozdrava i izašli. Ona je bila sigurna da će svoje zadatke izvršiti kako treba.

– Oposume, – reče Mark – sada ti stupaš u dejstvo. Imaš samo pet dana vremena, a onda ćeš morati da svojim flotama zatvoriš predeo Monoceros.

– Komandante, ne brinite, region Monoceros već je zatvoren, razapeli smo finu mrežu između paralela i čekamo da u nju uvučemo lešine Mutanata. Letite slobodno i pozdravite maestra Abazu u moje ime. Recite mu da mu se izvinjavam zbog svega, ali da ću mu se odužiti.

Oposum je otpratio Marka i Lilion do piste gde su se ukricali na Bel-Ami. Tu ih je već čekala ekipa mladih inspektora, pomalo nesrećna što se inspekcija tako brzo završava, ali im Mark održa govor u kome ih upozori na sve opasnosti koje ih očekuju, a mladim komandantima izdade dalja naređenja za evakuaciju. Momci su shvatili da ipak neće ostati bez razonode, jer će gomile lepih žena biti smeštene na njihovim letelicama, i oni će ih prebaciti čak do sveta Alkor 11, gde se nalazi veliki centar za obuku zabavljača.

Kad se našao u Hijeronimusu, Mark poslao šifrovane izveštaje Zemlji, a onda usmeri brod ka Polari, gde je trebalo da se održi sastanak komandanata svih flota. Njegova inspekcija ovog trenutka je obustavljena: počela je priprema za rat. A o ratu koji je već tinjao stizali su izveštaji sa svih strana Galaksije, a posebno u kratkim rezi-

meima i ocenama gospodina Meseća.

Na mnogim mestima dolazilo je do čarkanja sa nepoznatim flotama, uništeno je nekoliko transporta na putu ka Suncu, zapaljene su dve rudarske planete. Galaksijom su kružili nepoznati šumovi, čiji se izvor neprekidno premeštalo. Bilo je očigledno da će uskoro sve eksplodirati i Mark je znao da za navedeni sastanak generala nema vremena. Stoga je izdao naredbu da svaki general preuzme svoj region i pristupi organizovanju zone odbrane.

Hijeronimus je skrenuo ka Suncu, koje se nije moglo niti videti niti naslutiti: k njemu je vodio samo nagon mladog kapetana i savršeni mozak broda koji je pratio Mesečev signal.

A Mark je odlučio da se opusti. Takvu želju pokazivala je i Lilion, i činilo mu se da će se tako to dugo vreme od dva meseca, koje ima pred sobom do Zemlje, nekako sabiti i skratiti zadovoljstvima koje mogu pružiti jedno drugome.

Iako je dobio naređenje da ga ne uznemirava tokom odmora, mladi kapetan ipak nije mogao da odoli a da u jednom trenutku ne obavesti Marka:

– Komandante, oprostite, možda vas budim, ali ovo bi trebalo da vidite, i vi i madam Lilion.

Mark uključi video i ugleda jednu novu kako se širi svojim delom svesmira. Pogleda koordinate ispod slike i sve mu postade jasno. Karusel Krejzi-perl, raspadajući se, osvetljavao je polovinu Galaksije. Očigledno, Albinosi su bili sjajni majstori. Na sreću, sve to nije se desilo tamo gde je bilo zamišljeno.

Posle nekoliko minuta, Mesec je već postavljao pitanje:

– Komandante, šta se to događa? Imam informacije o eksploziji neke zvezde na vašoj stazi. Svetlost još stiže u hipertahionskoj projekciji.

– Čik pogodi, – reče Mark –

dogodila se najveća nesreća u životu jedne žene.

Mesec, naravno, nije mogao da to razume, ali ga Mark obavesti da će mu sve potanko objasniti kapetan Mono.

– Još nešto, komandante, – reče Mesec – jeste li se približili rešenju problema?

– Tragam još – odgovori Mark.
– Upravo koraćam ka rešenju.

...
Gledao je pticu-duhovnika, koja se uspinjala strminom, a onda staje i prenosi mu reči:

– Da, Silarde, koraćas ka rešenju. Postavljanje vremenskog mehura je problem koji ćeš shvatiti na samom vrhu planine. Tamo ćeš steći moć da ga stvoriš ili da ga dozoveš. Biće to, u stvari, tvoje lično rešenje. Možda ćeš napraviti vremenski mehur, možda vremensku klopku, a možda ćeš izbrisati vreme. Videćemo!

22

Lilion je spavala duboko dišući, na neki svoj lepi način, poput mačke koja prede, dok je Mark sedeo u postelji pored nje i pred sobom, na magnetskoj tabli, ispisivao nešto što je on zvao dnevnikom. Dok je ispisivao krupna pravilna slova, iz slušalica na ušima, jedne sasvim anahronične sprave, osluškivao je brujanje svemira. Svi šumovi, glasovi, muzika ili galaktički vetar, prolazili su kroz selektor koji je razdvajao važne od nevažnih, poznate od nepoznatih, i propuštao samo ono što je predstavljalo veštački proizveden impuls.

U svom »Dnevniku« Mark je opisivao sate provedene na svetlu Leonardo i pokušavao da rekonstruiše razgovor sa Kiborgom, i ne samo razgovor nego i atmosferu tog u osnovi zlokobnog ambijenta. A šumovi koje je slušao govorili su mu nešto isto tako zlokobno. On je u njima osećao blizinu velikih sukoba. Celi regioni Galaksije pripre-

mali su se za vatru. Naravno, malo ko je mogao da to nasluti, jer su između zvezda putovali muzika, poruke prijateljima, izveštaji o magnetskim burama i oblacima prašine, ali je on tačno znao, po njihovom tonu, po mestu odakle su poruke krenule, po nepravilnosti kojim su slate, šta nose u sebi.

Među tim porukama prepoznao je i one koje su slali njegovi komandanti, čije su flote već zauzele svoje pozicije, spremne da prime prvi udar. Znao je da ga očekuju kod Polare, pa zbog toga pozva kapetana Monoa i zatraži koordinate broda. Do Polare bilo je još sedam dana leta, a on je znao da je to suviše, i da tamo moraju biti odmah.

– Kapetane, – reče Mark – da li ste ikad izvodili skok kroz hipersvemir?

– Jesam – odgovori kapetan – ali ovaj brod ne sme to da čini. Vi znate odredbe zakona o inspekciji.

– Znam, – reče Mark – i zato odmah dolazim u komandnu kabinu. Kad stignem, želim da ona bude prazna, a brod neka vodi automatski pilot. Ne želim da vas uplićem u nešto što vam može uništiti karijeru.

Na monitoru se videlo mirno lice kapetana Monoa, koji je razmišljao o komandantovom predlogu, a onda reče:

– Nema potrebe, veliki inspektore. Ja želim da učestvujem u tome. Voleo bih da ja uvedem brod u skok.

– Sjajno, mladiću, – reče Mark ushićeno – i nemoj me više zvati veliki inspektore, ja sam sada Mark Silard, samo Mark Silard.

– Onda ste vi glavnokomandujuć?

– Tako nekako. Želiš li da budem tu dok pripremaš brod za skok?

– Možda bi bilo dobro, komandante – odgovori kapetan.

Mark ustade, obuče svoj zlatnoplavi kombinezon i ode u komandnu salu. Tamo ga je čekala

cela posada. Svi su želeli da prisustvuju pripremama i skoku, kao da su hteli da budu svedoci kršenja jednog pravila. S divljenjem su gledali u Marka, svesni sve njegove veličine i spremnosti da se upusti u kršenje najstrožih odredbi zakona.

Niko od mladih članova ekipe, sem njihovog kapetana, nije nikada doživeo skok, i to im je još bilo potpuno neshvatljivo, iako su teorijski znali sve do detalja kako je moguće za nepune tri sekunde skočiti s jednog mesta na drugo, na razdaljinu od nekoliko hiljada svetlosnih godina. Znali su sve: i kako se obavlja prodor u neodređeni svemir, i kako brod klizi kroz nešto što nije ni prostor ni vreme, i kako probija utvrđenu koordinatu, ali ipak im se činilo da je sve to samo deo bajke. Nisu znali da se to isto tako činilo i Marku Silardu, iako je mogao da nabroji stotine skokova kroz hipersvemir, od kojih su mnogi bili pravi troskoci ili petoskoci, s jednog na drugi kraj nekog galaktičkog kraka ili iz jedne polovine haloua u drugu polovinu.

Mark je pažljivo pratio kako kapetan određuje koordinate, kako podešava automatski let kroz neodređeni prostor, zatim kako šalje poruku ispitujući mesto gde će iskočiti i zatim stavlja brod u stanje pripreme. Kad je sve završio, on se okrete Marku, koji mu se samo nasmešio i klimnuo glavom. Bio je to znak za start.

Kapetan celom šakom pritisnu senzor i jedino što se moglo osetiti bila je promena svetlosti u sali, jer su monitori odjednom izgubili sliku i bili preplavljeni nekom tamnosivom svetlošću poput magle. Međutim, ni to se nije moglo jasno videti, jer svetlost sa monitora i video-zida odjednom zapljusnu sve prisutne. Pred njima je stajala jedna zvezda, koja je blistala zelenkastom svetlošću. Na monitorima kraj video-zida mogla su se videti jata malih svetlećih objekata koji su se nala-

zila u orbiti oko zvezde. Bili su to njeni sateliti, svetovi Polare, jedan od najsrećnijih sistema u Galaksiji. Sedamdeset tri planete i tri stotine i dvadeset pet satelita, svi nastanjeni, okruživali su ovu zvezdu.

— Evo nas — reče Mark, — stigli smo za tili čas. I to u pravi čas. Kapetane, obavesti Poluks da za jedan sat očekujemo sve generale. Ja ću za to vreme da se pripremim.

Ali, kad je već bio na vratima, zaustavi ga poruka koja je za njega stigla iz predela Monoceros. Bila je to kratka i precizna poruka od Oposuma.

Komandantu Silardu! Moja jata uleću u svet Monoceros, dve planete u plamenu. Neprijatelj se prestrojava i pojačava zaštitu planete velikog Agulara. Izgleda da su neprijatno iznenađeni što su napadnuti pre nego što su sami krenuli. Ovakvu situaciju održaćemo do poslednjeg broda, naravno njihovog. Pozdrav od Princa.

Odmah je stigla i dodatna poruka:

Pozdrav komandantu Silardu od Oposuma. Preko kanala AU 888 + 0.2 preko treće paralele možete posmatrati kako ratujemo. Specijalni program za vas i vašu dečicu.

— Možemo li dobiti tu sliku? — upita Mark.

— Na žalost, komandante, U Hjeronymusu to nije moguće. Mi nemamo antenu-sondu za paralalne svetove — odgovori kapetan.

— Onda ćemo to videti kasnije, kad nam Oposum pošalje sliku, jer on sve svoje bitke snima za večnost. Dozlogrdiće nam svojim uspehom preko svih slobodnih kanala u svemiru.

Međutim, slika se ubrzo pojavila: stizala je običnim kanalom iz predela Polare. Pojavila se na slobodnom monitoru. Ispod nje bio je znak Poluksa. Znači, Poluks je bio sasvim blizu.

Mark se vratio da pogleda sliku velike bitke koju je započeo Opo-

sum, kapetan Mono prebacio je sliku na video-zid, i sada se moglo jasno videti sve do detalja. Ogromni transporter i ratni brodovi Mutanata pokušavali su da se razdvoje iz konvoja, ali su ih sa svih strana napadali majušni brodovi-igračke, ispaljujući na njih mlazeve antimaterije. Mark je shvatao taktiku Oposuma. Mališan je želeo da se probije u veliki konvoj, tako što će mu istrošiti energetska zaštitu i onda ga razoriti. U isto vreme, ostale brodove Mutanata pustio je da se grupišu i prestrojavaju za napad. On je znao da mu ne mogu ništa, jer su njegovi mali brodovi bili neuhvatljivi, a bilo ih je na stotine hiljada. Na svakog Mišolikog – jedna letelica sa moćnom antimaterijskom mlaznicom. I te letelice su svaki čas iskakale iz paralele i ponovo se vraćale u nju. Nije ih mogao niko pratiti niti sustići. Svakog trena menjali su svoju celokupnu poziciju. Bila su čas ogromna jata u napadu, čas je nebo bilo prazno. Izgledalo je da skaču sa mesta na mesto, a, u stvari, to je bila varka, jer su jedni iskakali a drugi uskakali u paralelu, pa je izgledalo kao da brodovi menjaju poziciju.

Očigledno, Mutanti su bili u škripcu, bili su vezani da ratuju na svojoj teritoriji, a na ovo nisu bili naviknuti. Dosad su uvek bili u napadu, koji su sprovodili silovito, sa mnogo energije, i to protiv velikih objekata planeta i satelita, u najmanju ruku džinovskih brodova ili pokretnih asteroida, a ne protiv komaraca kao što su kante Mišolika.

Mark se pitao kako se sada oseća veliki voda Mutanata, Agular Silni, kad mu je Oposum seo za vrat.

Detalji sa velikog ekrana oduševljavali su momke u sali koji su počeli da navijaju za jedan šareni mali brod koji je samoubilački letio ka mutantskoj armadi i onda nestajao na nekoliko stotina kilometara od nje, da bi se pojavio s

druge strane. Cinilo se kao da proleće kroz njih. Bila je to jedna od veština Mišolikog princa, koji se na taj način zabavljao. Njemu je bilo jasno da je on ovaj rat već dobio. Čekao je samo trenutak kad će neprijateljski brodovi početi da se raspadaju, a za to je imao vremena.

Za to vreme Veliki Agular je besneo rušeći sve oko sebe i ubijajući svoje ljude. Nije mogao da shvati kako ga je taj mali prljavi pacov preduhitrio za jedan jedini dan i pokvario mu napad. Iz ovoga, mogao ga je izvući samo neki veći i snažniji, jedino Veliki Trevor. Znao je: jedino Veliki Trevor može rasplesti ovo klupko miševa i spremao se da mu pošalje poruku za pomoć. Nije ni slutio da ga je Veliki Trevor prodao jednom za sva vremena. Bio je samo sitan ulog u velikoj igri koju je igrao Gospodar. A Gospodar je igrao nasigurno, tako je bar on verovao.

Rat je započeo i sada je o njemu sigurno znala cela Galaksija, a to će ubrzati akcije i svih ostalih. Hamlinosi, Gile, Albinosi i razna gamad krenuće u napad, da sami ne bi bili iznenađeni. To je bilo jasno. Zato će sve flote morati da krenu odmah i da se prerasporede prema planu koji je Mark pripremio. Sve se znalo: i kad, i s koliko će vojske i brodova napasti, i na kom mestu. Samo se jedno nije znalo: kad će napasti najmoćnija flota – flota Velikog Trevora, jer ona će poći samo ako sve krene naopako. Niko ne može znati kad će i da li će ona uopšte poći. To je bila zagonetka, a tu zagonetku moraće da razrešava Vanda.

U svom apartmanu Mark se ponovo presvuče, obuče službenu uniformu glavnokomandujućeg, stavi veliki totem i mač. Stigao je da sve vreme gleda bitku kod Monoce-rosa, nasmejavši se nekoliko puta smešnim manevrima malog Oposuma. Sve vreme Lilion je spavala i smešila se u snu. Ko zna šta je sanjala?

– Komandante, brodovi generala nalaze se na milion kilometara od nas! – javi kapetan Mono.

– Koliko brodova? – upita Mark.

– Četiri.

– Dobro, pozovi ih da se približe Hijeronimusu na deset kilometara.

Posle nekoliko minuta kapetan javi:

– Brodovi Poluks, Luna 99, Andeo 1 i Andeo 2 spremni za ratni savet!

– Dobro, – reče Mark – pozdravi ih i zatraži ujedinjenje zaštitnih polja. Ne želim da išta izade iz ovog kruga, ni naša senka, ni jedan jedini elektron.

– To je već učinjeno, komandante – javi kapetan.

– Odlično. Dolazim – reče Mark, – želim video-komunikaciju. Nemamo vremena za prelazak s broda na brod. Neka se obezbede simultane holoprojekcije.

Bio je to uobičajeni sistem komuniciranja sa više brodova, ili sa više međusobno udaljenih mesta. Ljudi se nisu sastajali, već bi se u sobi svakog učesnika napravila holoprojekcija svih učesnika razgovora, i tako je svako imao utisak da se konferencija održava kod njega. Svako je imao sigurnost svoga doma i zaštitu svoje garde. U ovom slučaju zaštita nije bila potrebna, već se radilo samo o ekspeditivnosti.

Mark pričekao nekoliko minuta, a onda pođe u salu za sastanke, gde su ga za stolom čekali generali Vanda Mond, njegova žena, Viktor Abaza i Pjer i Žan Lafit. Oni ustadoše kao da su žive ličnosti i pozdraviše komandanta. Mark odpozdravi jer nije bilo načina da se rukuje sa njima i pokaza im da treba da sednu. Pogledao ih je sve ozbiljno, a Vandi se nasmešio.

– Gospodo i gospodo generali, kao što vidite rat je počeo, čak i pre nego što smo ga očekivali. Neprijatelj je moćniji nego što se mislilo. Sreća je u tome što je provaljen Raspolažemo svim detaljima njego-

vog plana. Imate ga ovde. I svako će detalje dobiti za nekoliko sekundi, preko svog komunikatora. Očekujem da ćete imati vremena da sve razradite dokraja, i, naravno, očekujem da pobedite. To neizostavno morate učiniti...

Gledao ih je neko vreme, a onda dodao:

– Treba krenuti što pre. Zbog toga nismo mogli da se sastanemo za mojim stolom i da zajednički nešto ispijemo, ali to ćemo učiniti za stolom Vrhovnog, kad se sve ovo završi. Ima li neko nešto da pita?

Abaza se javio prvi:

– Komandante, nije mi jasno kako se Oposum već ubacio u rat?

– Dok budeš odlazio, neka ti moj kapetan dostavi informaciju o tome, a ja mogu samo da ti isporučim njegove pozdrave i žaljenje što se niste našli tamo gde je on bio.

– Ne razumem – reče Abaza.

– Kad saznaš gde se krio, shvatićeš. Mislim da sada moraš požuriti, tvoji prijatelji već su krenuli.

Abaza se diže od stola i uz pozdrav napusti prostoriju. Dok su oni gledali kako nestaje iza vrata, on je, u stvari, već sedeo komandnim pultom pult i leteo ka svojoj floti.

Mark onda dade znak i braći Lafit, koji učiniše isto, žureći da se upoznaju sa planom svoje bitke. Ostala je samo Vanda. Mark je želeo da joj pride i zagrlji je, ali je znao da ih dele veliki hladni prostor skoro apsolutne nule i neprobojni zidovi njihovih brodova.

– Kako si? – upita Vanda. – Imam utisak da si nešto mlađi nego što si bio kad si pošao.

– Možda, ali, u stvari, stariji sam. Premoren sam, iako ne bi trebalo.

– Što? – upita Vanda.

– Ne znam kako će se sve ovo završiti, još ne znam kako će se odvijati krajnja slika.

– Ali znaš da će pobeda biti naša!

– Više ne znam, možda je sve varka. I snimak iz budućnosti i arte-

fakt iz prošlosti. Možda je sve to neko pripremio da nas uništi.

– Misliš li da postoji neko tako moćan ko može i to da učini?

– Ne znam – odgovori Mark. – Možda i postoji.

Sedeli su još na svojim mestima gledajući se, pomalo nesrećni što ne mogu da se približe jedno drugom. Znali su da će sada morati da se razidu ne dodirnuvši se, a ko zna

– možda se više nikada neće videti, jer će se oboje sukobiti sa najmoćnijim neprijateljem koga je čovečanstvo ikad imalo, a nisu sigurni u svoju pobedu.

– Sada treba da idem, Mark – reče Vanda.

– Da, treba da ideš, dušo – odgovori on.

Vanda ustade, službeno pozdravi i ode poput pravog generala. Mark je ustao i gledao za njom.

Ptica-duhovnik bila je sasvim blizu i Mark je mogao da vidi pruge na njenom telu, na perju koje je obrastalo njeno telo ili na koži ili tkanini što ga je već pokrivalo.

– Silarde, znam da si mislio na mene kad si govorio da je neko napravio varku i u prošlosti i u budućnosti. U pravu si: ja sam u stanju da to učinim i možda sam to i učinio, da bih vas na sve ovo navukao. Pa ipak, možda i nije tako.

– Znam – odgovori Mark – treba sam da dodem do oba ta trenutka, i do vremena budućnosti i do vremena prošlosti, i, kada se u istom trenutku nadem u oba vremena, kad se linije moga hoda preseku – to će biti vremenski mehur.

– Pogodio si, Silarde – odgovori duhovnik – ali još nisi došao dotle. Da se te dve prave preseku potrebno je da prode još dosta vremena.

– Znam, duhovniče – reče komandant koračajući uz stenovitu planinu.

23

Hijeronimus je sada uzeo novo odredište – leteo je ka Zemlji, jer

će se iznad nje odigrati glavni obračun. Sve što će se za to vreme odvijati u svemiru biće samo sporedni sukobi, iako će u njima nestati desetine hiljada živih bića, koja su pokrenule neumitne mašine zla. Radilo se, u stvari, o jednoj jedinoj sili zla, o Velikom Kiborgu Trevoru, koji je sve ovo zamislio do detalja, samo da bi prekrrio svoju jedinu opsesiju – uništenje Atlantisa. I besmislenost ovog velikog sukoba dva sveta bila je baš u tome što su bitke započele bića koja su nestala u vatri eksplozija, a rezultat svega je već poznat. U muzeju Atlantisa smešten je uništen Kiborgov brod koji se sjurio ne u grad sa milion ljudi, već u plave dubine okeana, neke davne prošlosti. Ipak, bilo je jasno da se ova igra mora odigrati do kraja, jer budućnost koja se ne doživi i ne ostvari samo je latentna budućnost. Zbog toga je Mark usmerio svoj brod ka Zemlji, znajući da će tamo biti već pripremljen da izgradi ono što je potrebno – vremensku klopku.

Svi monitori u komandnoj sali izgledali su kao da gore od eksplozija, jer je na njima emitovana slika sa nekog od bojišta. Sad nije ratovao samo Mali Oposum sred sistema Monoceros, već je Abaza u širokom luku držao pristup svetovima Polare, ka kojima su jurišali najteži brodovi Hamlinosa. I koliko god da je ta velika i mračna flota Vukolikih bila ujednačena i agresivna, naoružana najmoćnijim oružjem, toliko je Abazina flota, razvijena u nekoliko šarenih jata nalik na besne osice, izgledala smešno. Međutim, svakom dobrom poznavocu ovog posla, već na prvi pogled bilo je jasno koliko je baš ta smešna flota u neprekidnoj prednosti. Svakog minuta ona se prestrojavala, razbijala i ponovo sastavljala, napadajući neprijatelja sa svih strana. Velike krstarice Vukolikih delovale su svojom stravičnom vatom ujednačeno i sistematski i tro-

šile ogromne količine energije i antimaterije na male ciljeve koji su izgledali neuhvativi. I to ih je iscrpljivalo. Mali brodovi Abazinih prijatelja, koje je sakupio sa različitih svetova, nisu za to vreme nijednom promašili cilj, već su polako nagrizali zaštitne pojaseve i tela crnih krstarica, od kojih su mnoge bile u plamenu.

Ipak, bilo je očigledno da ona jata napadača ne mogu da spreče ogromni neprijateljski talas koji se približavao svetovima Polare. To čak i nije bio glavni cilj Abazin; on je samo želeo da malo iznervira gospodina Belog Hamlinosa i naruši mu ukupan energetska udar, kako bi ga mogao dočekati sa svojim mamutskim borbenim satelitima, koji su već polako krenuli u susret bojištu. Veliko pražnjenje energije između dve flote onemogućavalo je neprijatelja da otkrije čemu se u stvari približava. Veliki sateliti, promera nekoliko kilometara, ispunjeni skoro neograničenim količinama energije, dovršiće ovu bitku tako što će flota Vukolikih, u obliku svetlosti, krenuti na put po Galaksiji. Biće to konačni Abazin obračun sa Hamlinosima. O njima će uskoro ostati samo legenda i priča, da njome plaše decu na usamljenim svetovima koji su tako često bili meta krvoločnih zveri.

– Komandante – upita kapetan Mono – zar je moguće da su Hamlinosi tako glupi pa ne vide šta ih očekuje?

– Oni ne pate od pameti, ali toliko glupi nisu. Međutim, nije im ni na kraj pameti da su izdani, da njihova propast ima svoj smisao i da je zamišljena samo kao deo puta ka pobedi Velikog Gospodara.

Tvrđoglavost koju su Vukoliki pokazivali u svim svojim akcijama dovela ih je konačno do njihovog kraja.

– Ali, pogledaj kakvu taktiku primenjuju Žan i Pjer Lafit. Oni se drže svog starog stila napadanja iz zasede, koji u potpunosti odgovara

načinu probijanja njihovog neprijatelja kroz svemir.

Svetovi Krune Borealis sačinjeni su od milion objekata, od kojih je samo nekoliko nastanjeno ljudskim civilizacijama, nekom rasom istraživača koji su mogli živeti u najsurovijim uslovima. Ali problem u tom sistemu nisu bili uslovi života, već uslovi leta, jer brojnost raznovrsnih objekata – zvezda, planeta, satelita i različitog materijala, koji je tuda lutao nošen mnogim silama. Zbog toga se sa tim svetovima vrlo slabo komuniciralo, jer je malo navigatora želelo da svoje brodove uvodi u Scile i Haribde koje su vrebale na svakom koraku.

Tuda su Gila – ljudi prodirali ka Sunčevom sistemu, njihovi brodovi leteli su sami, bez komandi ako je trebalo, samo sa ugrađenim radarskim senzorima, i tako su se provlačili kroz taj kaos; Verovalo se čak da na nekim velikim planetama ovog sistema imaju svoje kolonije ili legla.

Nijedna flota ih ne bi mogla napasti u tom svetu, ali flota Braće Lafit smestila se baš tu, na samom obodu sistema, sklonjena iza asteroidskog pojasa, i polako je lovila letilice Gila-ljudi koje su se otiskivale ka Zemlji. Bio je to uobičajeni gusarski stil prepada, koji su oni usavršili do perfekcije.

Momci u kabini zabavljali su se posmatrajući šta se tu događa. Brodovi Lafitovih gotovo nevidljivi za neprijatelja iskakali su iz zaseda i obično ga uništavali otpozadi, tako da ih Gile nisu mogle ni videti. Bilo je, međutim, očigledno da će ovaj okršaj trajati dugo, jer je neprijatelj krenuo u napad s ogromnom flotom, a bio je uporan poput pokvarenog robota.

Mark nije voleo da gleda ove scene. Smatrao je da sva bića imaju mesta u Galaksiji, i da postoji bezbroj mogućnosti da žive u svojim svetovima ne sukobljavajući se. Međutim, znao je da će proći još mnogo vremena dok Galaksijom ne

zavlada mir. Isti je problem nekada davno bio sa Zemljom, kojoj je trebalo nekoliko hiljada godina da se urazumi. Koliko će, međutim, hiljada milenijuma biti potrebno da se ova Galaksija urazumi? Ili će biti potrebno da dođe neko iz najdubljeg svemira, da joj donese mir! Isto tako, i ljudi su zalud očekivali da neko dođe sa zvezda i da ih izmiri, ali morali su to da učine sami. Bez obzira na raznovrsnost svetova što postoje u beskrajnom svemiru, bio je siguran da za sve važi ista istina: svako sam mora da pronađe način života kojim će se uklopiti u opšti sklad.

– Filozofiraš, Silarde, – reče mu ptica – duhovnik – mislim da sada za to nije vreme. Gubiš samo u koncentraciji. Tvoja se staza završava i ti moraš biti spreman za ono što te očekuje.

– Duhovniče, zar ne shvataš da sam zabrinut – reče Mark; – u ovaj rat uložili smo sve što smo imali, a može se desiti da ga izgubimo.

– Istina je što kažeš – odgovori duhovnik, – ali, koliko ja znam, ovaj rat ćete za sada dobiti?

– Zar će ih biti još?

– Da, Silarde, biće potrebno još mnogo ratova da bi svi mogli da shvate kuda to vodi.

Koraćali su po glatkim stenama i Marku se učini da mu je pod nogama led a ne kamen. Mark se spremao da nešto upita.

– Znam šta te interesuje – reče duhovnik, – mislim da sada možeš to videti, zar ne?

I zaista Mark je jasno video. Nije tačno znao da li to vidi očima, da li to saznaje nekim unutrašnjim okom, ili nekim nepoznatim čulom, za čije postojanje nije znao, koje se probudilo u vreme ovog dugog hoda uz liticu planete duhovnika.

Video je jasno veliku zvezdu sveta Leonardo i njene planete, i sve mu je ličilo na holoprojekciju koja se stvorila pred njegovim

očima. Ali, odjednom, neki tamni oblak priguši blistavi sjaj zvezde. Mark suzi zenice kako bi bolje video šta je to. A onda, odjednom shvati da je to Kiborgova armada koja je krenula u napad. Rat se konačno uobličio i krenula je poslednja velika flota, poslednja velika varka, poslednja žrtva koju Trevor ubacuje u igru na sve ili ništa.

Među tim crnim oblacima brodova Mark jedino nije mogao da vidi siluetu Trevorove letelice, njen crni dijamantski sjaj što je upijao svetlost zvezda i rasipao je zlokobno na stotine svetlosnih godina uokolo.

– Ipak ne vidim ništa – reče Mark, – nigde ne vidim brod njihovog Gospodara.

– Ne gledaš u dobrom pravcu – odgovori duhovnik.

– A kuda da gledam? – upita Mark.

– Silarde, to je ono što sam moraš da otkriješ: ja sam tu samo da ti olakšam put a ne da ti pokažem cilj. Cilj ti sam biraš, ti si ga već odabrao, zar ne?

Mark je ćutao. Znao je da je duhovnik u pravu. Potrebno je da on sam otkrije gde se nalazi brod Velikog Trevora. On sada raspolaže takvim moćima. Među milijardama svetova i zvezda, negde je sada bio sakriven i leteo je ka svom cilju. Kako u tako kratkom vremenu, koje je pred njim do završetka ove staze, da otkrije Kiborgov brod, pitao se Mark. Ali osećao je da će ga pronaći, jer to je sada bilo najvažnije. Morao je da iskoristi moć koju je otkrio u sebi.

Vratilo se u svoj apartman i pronalazio Lilion kako se upravo budi. Za trenutak to ga je zbunilo: nije odmah mogao da shvati otkud ona u njegovom krevetu. I taj mali trenutak dekokracije uplašio ga je. Nije li to možda znak da će izgubiti kontrolu nad samim sobom, nad svim svojim varijantama u oba sveta.

– Mark, – pitala je Lilion – koliko još imamo do Zemlje?

– Tačno onoliko koliko hoćemo – odgovori on.

– Ne razumem – reče Lilion.

– Jednostavno je to, nema tu šta mnogo da se razume.

Možemo odabrati putanju i način leta i biti tamo za nekoliko sati, ili smanjiti brzinu na brzinu svetlosti pa stići tek za nekoliko stotina godina. Do zemlje bi onda stigla naša prašina, ako bi i ona stigla.

– Zašto onda ne skočimo?

– I za to postoje razlozi, jer ovo nije jedina staza kojom idemo.

Ona sleže ramenima ništa ne shvatajući, a onda ustade iz kreveta, ode do bazena i skoči u vodu da sa sebe spere snove i znoj koji se uvukao u njenu kožu.

Kratki umilni signal koji je dolazio iz komunikatora obavestavao je da komandant ima interstelarnu vezu. Bila je to Vanda.

– Ovde Poluks, izveštaj za komandanta Silarda. Brodovi Kiborga u oblacima nadiru prema predelu Sirijusa. Dočekaćemo ih kao vatreni zid. Imate li dodatne preporuke?

– Govori Silard. Način odbrane prepušten vašoj inicijativi. Nijedan kiborški brod ne sme proći zid ni po koju cenu. Srećno!

A onda Mark dodade nešto samo za Vandu:

– Dušo, koliko još vremena imaš do sudara? Ako ga ima dovoljno, moraš se naspavati jer ćeš možda morati da ostaneš budna nekoliko dana.

– Znam, – odgovori ona – posle ovoga idem da spavam. Tek za pet dana doći će do prvog napada. A ti?

– Ja sam na putu ka kući.

– Znači, videćeš pre mene Petrusa.

– Možda – odgovori Mark, – možda.

Oboje su začutali i veza između njih stajala je otvorena nekoliko sekundi, a izgledalo je da je to či-

tava večnost. Između njih je i stajala čitava večnost, beskrajan prostor i vreme, koji su se mogli savladati samo moćnim mašinama ali i velikom mentalnom snagom koja je bila prvi preduslov svega.

Istog trenutka rekli su jedno drugom:

– Čuvaj se!

Veza se onda prekinula i svako od njih predao se svojim brigama.

– Komandante – javljao se kapetan Mono. – Sa Zemlje je stigla poruka za vas.

– Da čujem.

Komandantu Silardu. Čestitamo vašim flotama na uspesima. Želimo da znamo kako napredujete u svome istraživanju? Vrhovni i Savet.

– Javi im da komandant Silard spava i da je isključio komunikator, pa mu ništa ne možeš saopštiti. Jesi li razumeo?

– Da komandante – odgovori kapetan. – Neće biti problema.

Mladić je polako počeo da shvata velikog Marka Silarda. U jednom trenutku bilo mu je jasno da stari ima svoju koncepciju sveta i kosmosa i da se u njoj savršeno snalazi. Sitnice kao što su upravljanje svetovima, let između zvezda i ratovi, bile su nevažne za njega: težio je nečem drugom, pa i kad je obavljao praktične zadatke nije odstupao od svojih merila. Mladić je bio ponosan što je na brodu s takvim čovekom.

Mark sede za veliki sto u kabinetu i nalakti se na ploču od plavog hladnog kamena, prethodno dodirnuvši mali senzor u njenom položaju. Izgledalo je kao da se istog časa kamen rastvara ili da boja izlazi iz njega a ispod otvora je neki bezdan. Za nepun minut pred Markovim očima pojavila se Galaksija u svoj svojoj lepoti i beskrajnosti, kao magličasta svetlost sastavljena od milijardi tačaka. U tom skoro neshvatljivom haosu i redu nalazio se negde i on, kao i svako drugi

koga je poznao, sve što je ikada postojalo u dosad poznatom svetu. Tu negde nalazio se i njegov glavni neprijatelj. Ali gde?

24

Satima su kroz Galaksiju putovali signali i slike vesti o pobedama na svim bojištima. Sve neprijateljske flote uništene su u potpunosti. Nijedan njihov brod nije se probio kroz odbranu koju su postavili Markovi generali. Sa svih strana stizale su zahvale, čestitke, čak i od samog Saveta i Vrhovnog, ali javnost Ujedinjenih svetova nije znala, iako su sve bitke dobijene, da ovaj rat nije okončan. Veliki Kiborg Trevor kretao se nekom nevidljivom i nepoznatom stazom ka svome cilju, spreman da obavi ono što je namerio. A ako uspe u svojim namerama, neće mu biti teško da u vremenu koje dolazi obnovi sve što je izgubio. On je sigurno imao u rezervi nešto nepoznato i nedokučivo, neku zakopanu tajnu koja će mu pomoći da obnovi svoje carstvo i uveća ga s kraja na kraj postojećih svetova.

Sam u svome brodu, koji je vešto vodio njegov nenadmašni pilot Ed Bredberi, on je spremao svoj streloviti let ka Zemlji ne sluteći da ga tamo očekuje davna prošlost u kojoj će se raspasti.

Mark se zatvorio u svoj apartman i prekinuo sve veze sa Zemljom. Nije odgovarao ni na kakve poruke i stotinama puta ponavljane pozive. Osećao je da mora održati sopstveni mir i unutrašnji sklad, jer je to jedini način da unutar sebe otkrije stazu kojom njegov neprijatelj sada leti ka Zemlji.

U velikom apartmanu Vrhovnog polako je rastao napon, neka vrsta duhovne naelektrisanosti koju je lučio Markov um. Posle nekoliko dana, Lillon obuže veliki umor i ona pade u duboki san. I Marku se činilo da što ona pada u dublji san njemu svet postaje sve svetlija. Sad

više nije spavao, već – zagledan u njenu sve jasniju sliku Galaksije na kamenoj tabli stola – osećao je da je sve bliže rešenju zadatka.

Svi uređaji oko njega kao da su prestali da funkcionišu: on više ništa nije video niti čuo, čak ništa nije osećao svojim čulima, a kao da je sve jasnije video, bolje čuo i svuda se nalazio. I sve ono što mu se događalo na dva plana, u Hijeronimusu i na planeti duhovnika, odjednom kao da je nestalo; činilo mu se da je sada ne dva bića već jedno jedino, da između te dve polovine ne postoji samo duhovna veza, već da su telesno jedno. I ne samo to: osećao je da može u isto vreme biti na svakom mestu ovog sveta, da može da zaviri u sistem svake zvezde, u jazbinu svake zveri.

Verovao je da može da iskorači sa Hijeronimusa ili sa planete duhovnika i pode pešice prema zvezdama ili svome domu. Bio je to izvesni vid očaranosti, kao prilikom uzimanja nekih biljnih droga. I to je ono što ga je za trenutak malo i uplašilo.

– Silarde, – reče mu ptica duhovnik – ne plaši se. Došlo je vreme da to možeš slobodno učiniti. Ništa ti ne stoji na putu. Svemir je spreman da te primi. Odaberi mesto koje želiš i zakorači prema njemu.

Ono što ga je sprečavalo nije bio strah već velike mogućnosti izbora. Od milijardu svetova kojih se tog trenutka setio nije znao koji da odabere – da izvrši probu svoje nove moći. Osećao je da mu se duhovnik smeje, i zaista – uskoro je čuo:

– O kako ste smešni vi stanovnici Ujedinjenih svetova. I kad imate neograničenu moć nad materijalnim i duhovnim, vi nemate nikakve moći nad samim sobom. Ne umete jednostavno da se odlučite ni na jednostavan korak.

Bila je to istina.

Ali on se odlučio, u jednom trenutku znao je kud će da zakorači. I

bio je odmah tamo – našao se na velikoj plutači blizu Atlantisa, istoj onoj odakle su ga odveli u ovaj zamršeni rat. Ali sada je bila noć bez mesečine i okean je bio miran; samo je blago zapljuskivao metalne ivice odrasle školjkama i algama. Na milju od njega, u toj mrkloj noći, veličanstveno je svetleo ogromni grad što se dizao iz vode. Nad njim je još lebdeo veliki zabavni centar »Graf Cepelin« i jasno se videlo kako se baloni-liftovi sa gornjih platformi grada penju prema njemu. Videlo se kako letilice pristaju na veliku pistu zdanja i kako se neki brodovi udaljavaju od grada i nestaju u noći. Mark je znao da su to ribari koji odlazi u sportski lov.

Zar je moguće, pitao se, da ovaj grad nestane pod udarom Kiborgovog oružja? On je doneo odluku da će ga sprečiti u tome, on čak zna da ga je sprečio, ali osećao nesigurnost što nije mogao otkriti gde se on sada nalazi pripremajući se za poslednji udar.

Mark se držao za veliku alku na plutači i, zagledan u Atlantis, zamurio je za trenutak, a kad je otvorio oči, ugleda kako se preko ivice pruža tanki pipak i u tom polusvetlu nešto ispituje. Bilo mu je sada sve tu, nadohvat ruke. Sada je znao gde se nalazi Veliki Kiborg. I istog časa video ga je u starom razrušenom svetu Alderamina, nekadašnjem leglu kiborške filozofije. Odakle će poći Veliki Gospodar ako ne iz razrušenog jezgra toga sveta – da razruši svet ljudi.

Nije mu trebalo da napravi korak ka Alderaminu, sada je mogao sve da prati odavde, sa ovog mesta, iz samog sebe. I više mu neće uteći.

Nije trebalo da zakorači u tom pravcu i zbog toga što je tamna krstarica krenula ovamo, ka ovom divnom i neuništivom gradu koji blista sred okeana.

Ali sada je bilo vreme da napusti ovo mesto i Mark napravi korak

nazad i nađe se ponovo na Hijeronimusu i stazi koja je vodila ka vrhu planine.

– Jesi li zadovoljan, Silarde, svojom novom moći? – upita duhovnik.

– Jesam, duhovniče.

– Nadam se da ćeš je dobro iskoristiti.

I u Hijeronimusu je odjednom popustio napon. Sada je Mark video celu svoju stazu do kraja, unutarnjim okom pratio je kretanje neprijatelja, a pod nogama je osećao čvrste stene planine duhovnika, čiji se kraj već jasno video.

Bilo je vreme da se javi Zemlji. On uključi komunikator i pozva kapetana:

– Pronađi mi odmah Vrhovnog, momče!

Posle kratke pauze, koju je verovatno izazvalo zaprepašćenje što se on javlja, kapetan se javi:

– Imate ga, komandante, linija je stalno otvorena. On vas očekuje.

– Stari, – reče Mark – čuješ li me!

– Da, Silarde!

– Kako ste?

– Sjajno, a ti, jesi li se ispavao?

– Možda i jesam, i san mi je pomogao da prebrinem sve brige. I sada sam na putu ka majci Zemlji. Možete me očekivati kao pobednika.

– Kad ćeš stići?

– Onog dana kad treba da stignem.

Sa Zemlje se neko vreme ništa nije čulo, a onda se Vrhovni javi:

– Da, očekujemo te toga dana.

– Onda do viđenja – reče Mark.

Sada mu je preostalo još samo jedno: da let svoga broda sinhronizuje sa letom Trevorove krstarice i koracima na stazi planete duhovnika. A sad je to bio u stanju. Biće to put ka njegovoj pobedi, i to pobedi koju možda niko neće ni videti. Znao je da to nije ni važno.

Sunce se već jasno isticalo među brojnim zvezdama a njegova zlatna svetlost kao da je grejala dušu putnicima Hijeronimusa. Put je bio pri kraju, trenutak odluke osećao se u vazduhu, u snažnoj auri koja se formirala oko Marka. Već dani, nije spavao: budan i napet, u potpunosti je pripadao sveprostoru i sjevremenu, iako nije imao ni sekunda vremena da razmisli o tome. On je uklopljen u ono o čemu je mislio, što je želeo i što je davno isplanirao.

Već nekoliko sati imao je direktan kontakt sa Mesecom, i to bez komunikatora, hipertahioveze ili radija, jednostavno — bio je uključen u veliki kompjuter ili je veliki kompjuter bio uključen u njega. Odatle je primao sve informacije i upravljao svim sistemima. Hiljade brodova, transportera, čak i čitava jedna sportska regata zaustavljeni su i skrenuti izvan sunčevog sistema. Nad Atlantisom nije smelo da leti nijedno jato ptica, nije smelo da bude oblaka. Mark je sve to uspeo da ukloni, skrene ili promeni. Njemu je bio potreban apsolutno čist prostor i delovanje.

I sam veliki gospodin Mesec bio je zbunjen, jer je osetio neku nepoznatu silu u svojim kristalima, neobičan naboje u kolima, i bio je uzbuđen od pražnjenja u šuplinama namenjenim za hladan vazduh koji je pristizao iz ledenih komora.

— Komandante, — upitao je Mesec — šta ja to osećam u sebi?

— Zar ne možeš da pogodiš? — reče Mark.

— Naslućujem, ali to nije logično.

— Zar i ti nisi i davno prevazišao takav način mišljenja? — Jesam komandante. Onda znači da sam u pravu kad mislim da je to što se umešalo u moje nerve upravo Mark Silard.

— Ne grešiš, — odgovori Mark — možda ne grešiš, iako ni ja sam u to ne verujem.

Sada je i Mesec mogao da vidi ono što je video Mark. Pratio je let Kiborgove krstarice iako je još bila van domašaja njegovih senzora. Za ogromni kompjuter bio je to pravi šok. Iako skoro živo biće po načinu zaključivanja i slobodi mašte, prvi put se desilo da je njegova moć percepcije povećana ljudskim duhom, iako se obično i po pravilu događalo obrnuto. Pratio je let crne krstarice i snimao ga kao da prima fotonski signal.

— Komandante, jeste li spremni da ga dočekate? — upita on.

— Biću spreman u pravo vreme. Sad se još pripremam.

— Zna li kako će se to odvijati?

— Ne znam još — odgovori Mark.

— Ali osećam da ću to znati i moći!

Ptica duhovnik okrete se ka njemu i reče:

— Onda požuri, Silarde. Nema još mnogo do njegovog dolaska, niti do vrha planine.

Mark ubrza korak: do vrha planine, do dolaska Kiborga, bilo je još malo vremena. Onda shvati da ne može oceniti koliko zapravo treba vremena do tog trenutka. On je, znači, ušao u sjevreme i sveprostor, ovladao je jednim njegovim delom, onim što se nalazio u njemu samom.

Vrh planine bio je sasvim blizu, čak je mogao da vidi kako sa druge strane probija neka plavičasta svetlost, kao da se tamo nalazilo neko veliko more, nebo ili plava zvezda.

Hteo bi da znaš šta je to? — upita duhovnik. — Budi strpljiv, uskoro ćeš to ugledati.

Staza se sada penjala pod još većim nagibom, ali Mark je osećao kako i njegova snaga proporcionalno raste. Tada na zidovima stena ugleda neke znake, ispisane ili urezane. Bilo je to nešto što nikada nije video niti je mogao da razume.

— To su simboli sjevremena i sveprostora — reče duhovnik. — Sada si potpuno spreman za ono što želiš

da učiniš.

„Ali ja sam se uzdigao!“ – pomisli Mark. Učinilo mu se da se duhovnik okrenuo prema njemu i on požuri da ga sustigne. Plava svetlost sa druge strane planine postajala je sve življa, ali je pod nogama osećao led koji je bio klizav i koji mu je usporavao korake. On je, međutim, žurio i nije imao snage da pogleda po čemu gazi. Morao je da što pre stigne gore.

Hijeronimus je u luku probijao Sunčevu hromosferu prelazeći severni pol zvezde. Poruke koje su stizale do Marka bile su nerazumljive i zbrkane. On nije imao vremena da se bavi problemima o kojima su mu odozdo javljali. Pratio je Kiborga koga su sada uspaničeno ljudi sa Zemlje otkrili na pola svetlosnog sata.

Na Zemlji nije bilo sile koja je mogla da ga zaustavi, niti da njegov brod skrene iz sistema. A niko nije znao gde je komandant Silard, sve veze sa Hijeronimusom bile su već danima prekinute, Mesec delimično onespособljen povećanim energetskeim pražnjenjima, a flote daleko u svemiru na trijumfalnom povratku ka Zemlji, koje možda više neće biti kada se vrate.

Do Marka dopre samo signal očaja:

-- Mark, preostalo je još samo pola sata do ulaska crnog broda u našu atmosferu. Javi se. Proklet da si!

Pola sata bilo je beskrajno mnogo kad se vreme deli, ali beznačajno malo kada se sažima, a Mark je sada sažimao vreme.

Do vrha planine ostalo je još samo nekoliko kratkih preteških koraka. Osećao je kako ga plava svetlost već osvetljava, ali još nije znao šta je to. Ptica-duhovnik još je bila ispred njega, ali je sve više izgledala kao senka i nestajala pretapajući se u svetlost sa one strane. Ista svetlost dodirivala je Markovo lice i on je osećao njenu oštrinu i njenu blagost.

Odjednom shvati da duhovnika više nema, da se dezintegrirao ili nekud nestao, i sada je on sam stajao na vrhu planine kojom se penjao nekoliko meseci, savlađujući je korak po korak.

Sad je mogao da vidi to što se plavelo: bio je to ogromni skoro beskrajni plavi okean, osvetljen suncem. Sa vrha planine, isto kao i iz Hijeronimusa, videla se zelena obala Evrope bez britanskih ostrva, koja su još bila za nju zalepljena. Atlantisa nigde nije bilo. Mark pokuša da se seti koje je ovo vreme što se pruža pod njim i seti se da je to možda tri stotine hiljada godina pre modernih vremena. Tačno. Ovaj ogromni prazni okean još je pust, njime još nisu zaplovili ljudi već samo ogromni kitovi, orijaši, njegovi gospodari – bogovi beskrajnih prostranstava.

Taj svet pod njim bio je veličanstven zbog svoje iskonske čednosti. I on je znao da ga sada prvi put posmatra i jedno ljudso biće – on: Mark Silard.

I ne samo on, nego i Veliki Kiborg Trevor, što se ustremio ka velikom gradu, koji se nalazio dole, ali tri stotine godina kasnije. Kiborgova krstarica padala je poput crne zvezde srućujući se na ono mesto gde bi trebalo da bude veliki grad, ali grada još nije bilo ili ga više nije bilo. Bio je izbrisan novim moćima Marka Silarda, vremenskom klopkom koju je izgradio sopstvenim duhovnim naporom.

Gledao je samo kako se velika krstarica pretvara u vatrenu loptu što se raspada u talasima okeana. Iz plave vode u ogromnim oblacima, šiknu para, cela Zemlja uzdrhta i slika se zamuti.

Dole je more kuvalo od vatre i sve se zamutilo od peska i mulja pokrenutog sa dna.

Onda odjednom ta slika počela se smiruje i blede, da se pretapa u nešto novo. Iz prastarog vremena koje se brisalo pojavljivao se veliki sjajni grad, Atlantis, nedirnut, oslo-

boden svake opasnosti. Leš njegovog neprijatelja bio je zatočen u jednoj izlomljenoj gromadi smeštenoj u gradskom muzeju.

Sada je tek bilo izvesno da se budućnost ostvarila. Ono što je do pre nekoliko trenutaka bila samo latentna stvarnost sada je u potpunosti ostvareno.

Sav napon koji je okruživao Marka istog časa nestade i on ču glas kapetana Monoa:

– Komandante, šta se to zbilo? Šta se to otkinulo od velike užarene lopte i sjurilo prema svemiru.

– Pobegao nam je – odgovori Mark, – nismo uspeli da ga uništimo.

– Važno je da je grad spasen – odgovori mladić koji odjednom shvati šta se desilo i zaprepašćeno upita: – A šta se, u stvari, desilo, komandante?

– Desilo se nešto za šta treba čitavo stoleće, pa da ga rastumače filozofi. Objasniću ti kasnije.

Nije više želeo ništa da objašnjava. Osetio je da se neko nalazi iza njega, i on se okrenu. Iza njega je stajala Lilion koja se probudila iz dugog sna i preko njegovog ramena gledala je Atlantis koji je ispunjavao čitav video-zid.

– O Mark, znači, stigli smo – reče ona.

Sa vrha planine sada se nije videlo prazno more već grad sav u svetlosti, izrastao sred beskrajnog okeana. Mark se okrenu oko sebe pokušavajući da ponovo pronade svoga vođu, ali ga više nije bilo. Ugledao je samo poznatu stazu koja je vodila dole, između zaleđenih stena. Ponovo se okrenuo ka okeanu, ali više nije bilo ni okeana. Pred njim su stajale velike snežne planine. Bio je to njegov najomiljeniji predeo – Himalaji. Staza koju je ugledaovodila je prema dolinama Nepala i prolazila kroz dolinu duhova, pored njegove jazbine. Znao je da je iz sivevremena jednom

nogom zakoračio pravo ka svome omiljenom boravištu.

On zakorači stazom prema dolini i posle dva sata hoda pod njim se ukaza poznata terasa na kojoj je stajao njegov Bel – Ami. Pitao se šta će videti kada se sa terase stepeništem spusti prema ulazu.

I bilo je tačno onako kako je pretpostavljao. Sve je bilo nalik magnovenju i viziji. Vide sebe u istom trenutku na dva mesta, na vrhu stepeništa i kraj samih vrata, ali shvati da samo jedan od ta dva Marka Silarda stavlja ruku na kvaku i otvara vrata svoje jazbine.

Prepozna miris svog omiljenog boravišta, koje kao da ožive kada oseti njegovo prisustvo. Polako skide sa sebe svu odeću i baci je u otvor koji je odnese na dezintegraciju, a on se izvali na ležaj i privuče sebi bocu pića koju je ostavio prilikom poslednjeg boravka, na samom početku ovog poduhvata.

Komunikator iznad njegove glave zazuja i on podiže ruku da ga isključi, ali ipak prihvati poruku.

– Mark, ovde Vrhovni. – Šta je s tobom, zašto si umesto u Atlantis došao u tu pećinu?

– Došao sam da se susretnem sa samim sobom.

– Ništa te ne razumem – odgovori Vrhovni.

– Ništa zato. Duga je to priča – reče Mark – ispričaću ti je kad se budem vratio. Sad me pustite da se naspavam. Jedan deo mene umoran je jer mu nedostaje pet meseci sna.

– Nećeš valjda da spavaš nekoliko meseci?

– Ne – odgovori Mark, – samo da se malo sredim i speremi sa sebe prašinu vremena, ako znaš šta je to. Laku noć, stari moj!

Mark nije čuo odgovor: već je bio u snu. Nije video ni jednu čudnu figuru koja je stajala u uglu njegove sobe i posmatrala ga kako duboko diše.

– KRAJ –

SLEDEĆA SVESKA 10. JANUARA

POSLEDNJI FENIKS

Broj **8** • 150 dinara

M. L. ARNAUD

Roman o dalekoj budućnosti Zemlje i o potomcima današnjih ljudi. Zemlji je zapretila iznenadna opasnost iz dubine svemira, upravljači Zemljom su zauzeti međusobnim borbama za vlast i sudbina Ujedinjenih svetova Zemlje je krajnje neizvesna.

No, daleki preci tadašnjih stanovnika Zemlje predvideli su i takve slučajeve u budućnosti, i da bi pomogli svojim potomcima i omogućili nastavak civilizacije na Zemlji, ostavili su za sobom duboko hibernisano biće storo nekoliko hiljada godina, biće koje će jedino biti u stanju da spase Zemlju i ljudsku rasu od potpunog uništenja. To biće je POSLEDNJI FENIKS!